SUZANNE BROCKMANN

Limbajul trupului

ALCRIS

Capitolul 1

Soneria telefonului tulbură întunericul din dormitor. Primul țârâit o trezi pe Cassandra Kirk dintr-un somn agitat. Al doilea o făcu să se ridice pentru a privi cu greutate spre cifrele roșii și strălucitoare ale ceasului cu radio.

Două patruzeci și cinci.

Un telefon la o asemenea oră nu putea însemna decât trei lucruri. Un dezastru la studio – probabil ploaia interminabilă și neobișnuită în acest sezon, inundase arhivele video. Moarte sau boală în familie – poate mama ei care locuia în Florida căzuse și-și rupsese piciorul. Sau…

Ridică receptorul după cel de-al treilea țârâit.

– Alo?

– Hei, Sandy, te-am trezit? Clint McCade se afla probabil pe alt meridian și dorea numai s-o salute.

Căscând, Sandy își îndepărtă părul lung, blond, de pe față.

– McCade, e trei fără un sfert dimineața. În telefon se auzi un bâzâit. Unde ești? îl întrebă ea. Te aud de parcă ai vorbi de pe lună.

El râse.

– M-am întors în America. Ești pregătită pentru o vizită? Vocea familiară a lui McCade era la fel de amuzată ca întotdeauna.

– Iar a sosit acea perioadă a anului? Se întinse din nou pe pat. A venit timpul pentru reuniunea anuală a ciudaților de la Liceul Henderson?

– Asta înseamnă că accepți să vin?

– Ce-ai vrea, McCade? O invitație tipărită? Sigur că da. Dar știi, din cel de-al doilea dormitor am făcut un birou. Va trebui să dormi în living, canapeaua este extensibilă.

– Săptămâna trecută am dormit într-un cort instalat într-o pădure foarte umedă. Crede-mă, n-aveai cum să te odihnești din cauza ploii. Canapeaua ta e un lux.

– Când ajungi? îl întrebă ea. Programul meu de mâine e foarte încărcat. Am întâlniri toată dimineața, dar pot ascunde cheia sub preș…

– Ai vreo întâlnire peste cinci minute? o chestionă McCade.

– Ce?

– Te sun de la magazinul din colț. Râse din nou. Ne vedem în câteva minute. Convorbirea se întrerupse cu un clic.

Numai Clint McCade avea curajul s-o sune în toiul nopții de la magazinul din colțul străzii. Numai Clint McCade putea fi atât de îndrăzneț încât să creadă că ea nu se va supăra dacă e trezită din somn și dacă e nevoită să primească un musafir întârziat care nu și-a anunțat vizita.

Sandy se întoarse pentru a pune receptorul în furcă și pentru a aprinde lumina. Îmbrăcându-și halatul de prosop se privi în oglindă. Arăta obosită, exact așa cum se simțea, din moment ce era trezită la trei fără un sfert după ce adormise foarte târziu din cauza stresului provocat de programul

încărcat pe care-l avusese. Dar lui Clint McCade nu-i păsa cum arată. El n-o vedea ca pe o femeie. Pentru el, ea era Sandy, amica lui din liceu, cea mai bună prietenă.

Se duse în bucătărie pentru a porni filtrul de cafea. Știa din experiențele anterioare că nu va mai putea dormi cele câteva ore care mai rămăseseră din noapte. McCade o va întreba ce făcuse în lunile de când nu se mai văzuseră. Apoi îi va destăinui amănunțit toate planurile lui și abia după aceea va putea pune capul pe pernă. Pădure umedă. Nu spusese oare ceva de o pădure tropicală? Gândindu-se la asta, își imagina că-i va povesti toată noaptea.

Sandy zâmbi. Adora să-l aibă pe McCade în preajmă.

*
* *

N-ar fi trebuit să plouă în Phoenix, Arizona. Aici era *deșertul.* Dar ploaia îl însoțise pe McCade săptămâni întregi, începând de când se afla încă în America de Sud și continuând când atinsese curentul care-l ducea spre Los Angeles.

Atunci de ce era surprins că această ploaie căzuse peste el și pe tot drumul de la Los Angeles până la Phoenix? La naiba, atingând acest record, ar fi putut porni spre lună și era sigur că ploaia îl va urma până acolo.

Parcă Harley-ul lui sub acoperișul complexului de blocuri, lângă micuța mașină bleu a lui Sandy și opri motorul. Era ud leoarcă. Haina de piele neagră era fleașcă și din ghete ieșea apă când călca. Geanta cu haine era îmbibată cu apă și nu credea că va găsi vreo bluză uscată cu care să se poată schimba.

Camera video era bine protejată în cutia ei. Ar fi putut să se scufunde o dată cu Titanicul și cutia ar fi rămas fără etanșă. N-avea importanță. Această cameră fucționa la fel de bine și în apă și pe uscat.

Desprinse cutia cu camera din spatele motocicletei și privi în sus spre luminile de la apartamentul lui Sandy în timp ce-și căra bagajul prin ploaie în curtea interioară.

La naiba, acum că ajunsese aici era mai speriat ca niciodată. Ce-i va spune? Că stătuse numai un minut în livingul lui din Los Angeles și se gândise serios la faptul că timp de trei luni făcuse pe cameramanul încercând să descrie pădurile tropicale și că pornise repede pe șoseaua ce ducea spre Phoenix numai cu camera video și câteva schimburi, printre care tricouri îngrămădite la repezeală?

Îi va spune lui Sandy că la Los Angeles realizase că întreaga lui viață, întreaga existență erau false și ireale și că intrase în panică deoarece era incapabil să-și amintească un singur moment fericit din anul care trecuse, un singur moment în care se simțise cu adevărat fericit?

Își amintise apoi excursia pe care o făcuse cu Sandy la grădina zoologică din Phoenix ultima dată când o vizitase. Atunci fusese fericit. De fapt, fusese fericit întreaga săptămână în care o vizitase. Petrecuseră două zile vizionând filme, mergând la cinematograf dimineața devreme și plecând la închidere, văzând șase filme pe zi, mâncând numai floricele, bând sifon și ca desert înghețată cu alune. Merseră și prin deșert căutând șopârle și iepuri, părând a fi doi copii din New Jersey care întâlnesc pentru prima dată sălbăticia Arizonei. Râseseră atât de mult încât avuseseră dureri de stomac.

Sandy era prietena lui cea mai bună, confidentul lui, insula care rămăsese în mijlocul oceanului.

Frumoasa Sandy, cu zâmbetul ei timid, părul ca aurul și ochii de albastrul cel mai pur pe care-l văzuse vreodată. Sandy era deșteaptă, minunată și talentată, dar total incapabilă să-și recunoască aceste calități. Nu era conștientă de sine și n-avea idee cât de deosebită era. Când se privea în oglindă, încă mai vedea o fetiță îmbrăcată în haine sărăcăcioase care a trăit modest într-o suburbie din New York unde popularitatea la liceu ți-o câștigai după mașina pe care tatăl putea s-o cumpere fetei lui. Dar Sandy nu avusese tată, iar mama ei nu-și putea permite nici pentru sine o mașină, cu atât mai puțin pentru Sandy.

Fetița adoptase o atitudine în genul "să-i ia naiba pe toți" și avea un mare simț al umorului, dar nesiguranța pe care o simțea nu dispăruse niciodată.

Punând camera pe podea, McCade sună la ușă.

Aceasta se deschise imediat și apăru zâmbetul cald al lui Sandy care stătea în hol. Dar expresia din ochii ei, care îi urau bun-venit, se schimbă repede, arătând îngrijorare și uimire.

– Oh, McCade! exclamă ea. Ești plin de noroi!

Într-adevăr, așa era, din creștetul capului până la cizmele negre de cowboy pe care le purta.

– Nu te mișca, îi ordonă ea, luând camera și geanta udă din mâna lui și cărându-le repede pe linoleul lucios de pe podeaua bucătăriei, unde noroiul era mai ușor de șters.

– Of, murmură ea în timp ce se întorcea privindu-i hainele murdare. Scoate totul de pe tine. Te duci direct la duș, nu intri în halul ăsta în casa mea.

McCade se rezemă de tocul ușii, încrucișându-și brațele.

– Sandy, vedea mea prietenă și amică, doar n-ai de gând să mă obligi să mă dezbrac pe holul de la intrare, nu-i așa?

– Chiar asta voi face. Își încrucișă și ea brațele, zâmbindu-i dulce. Abia mi-am curățat covoarele, vechiul meu prieten și amic.

Părul îi cădea în valuri pe umeri și fața n-avea nici o urmă de machiaj. Arăta bine, frumoasă și mai tânără decât cei douăzeci și șapte de ani pe care-i avea. Din punctul de vedere al unui artist, puteai spune că figura ei este aproape de perfecțiune. Era de un oval aproape perfect, cu o frunte înaltă, obraji bine proporționați care-i confereau un aspect aproape exotic când zâmbea. Nasul nu era nici mare nici mic, iar bărbia și gura erau expresive. Buzele erau pline, gura generoasă curbată într-un zâmbet care-i arăta dinții albi, perfecți. Dar ochii…

Forma lor delicată și alungită oferea o culoare bleu-gri atât de intensă încât aveai impresia că sunt pictați. Deosebiți de multe alte perechi de ochi albaștri, cei pe care-i avea Sandy nu erau amestecați cu refelexe galbene sau verzi. Erau de un albastru-gri pur, înconjurați de sclipiri minunate care se revărsau în albul imaculat ce începea de la iris. Extraordinar. Sandy avea cu adevărat ochi minunați.

McCade căutase în toată lumea o pereche de ochi ca aceștia, dar nu găsise niciodată așa ceva.

În acești ochi se afla acum o expresie întrebătoare, deoarece privirea lui devenise prea scrutătoare.

– Arăți bine, Sandy, zise el zâmbind, în timp ce se așeza pe scări pentru a-și scoate cizmele.

– Tu arăți ca dracu', replică ea. Cum se numea ursul acela, grizzly?

Era greu să spui cum arăta McCade sub tot acel noroi. Părul ud era negru din cauza noroiului și-i trecea de umeri, iar partea de jos a feței atrăgătoare era acoperită de o barbă creață și o mustață asemănătoare. Nasul îi era caracteristic, lung și drept, puțin prea mare, și îi domina în totalitate figura. Numai atunci când zâmbea.

Îi zâmbi din nou, famliar și amuzat. Părul de pe față îi ascundea linia frumoasă a buzelor, însă dinții păreau mai albi în contrast cu părul negru cârlionțat. Arăta obosit și avea mai multe riduri la coada ochilor decât ultima dată când îl văzuse. Iar când o privi văzu în ochii lui albaștri o urmă de tristețe.

– Am fost în America de Sud pentru o "întoarcere în natură". Își scose haina de piele îmbibată cu apă.

– Ai uitat să-ți iei aparatul de ras.

Se strâmbă, dar nu negă acest lucru. Tricoul negru pe care-l purta era leoarcă; și-l scoase repede peste cap.

Mușchi. McCade avusese întotdeauna mușchi, chiar de când era la școală unde se întâlniseră, el fiind în clasa a șaptea și ea într-a șasea. Sandy reuși să rămână nepăsătoare când îi văzu corpul sculptat perfect. Chiar și acum putea ieși cu McCade și să rămână indiferentă la faptul că arăta extraordinar și că femeile tinere și frumoase îi dădeau târcoale.

Ei bine, probabil că nu era chiar indiferentă.

Dacă ar fi fost așa, n-ar fi rămas la ușă pentru a privi cum își scoate blugii uzi de pe picioarele puternice, simțind o durere acută când se gândi că tecuseră aproape patru ani de când avusese o relație intimă cu un bărbat.

Zâmbi pentru sine. Dacă avea noroc, acest lucru se va schimba foarte repede.

– Ce-i de râs? o întrebă McCade care-și scoatea pantalonii ajunși la glezne.

– Viața mea, spuse Sandy. Dușul mai întâi și după aceea amănuntele nesemnificative.

McCade purta o pereche de chiloți scurți, colorați și strânși pe talie de o bandă din elastic alb pe care o prinse în mână, privind-o.

– Ești sigură că vrei să-mi scot toate hainele? o chestionă el ridicând o sprânceană.

– Nu, nu, McCade, zise ea repede. Intră. Ești curat. Mă îndoiesc de faptul c-ai reușit să-ți bagi noroi în chiloți.

– Nu-mi spăla geaca, spuse el dispărând în holul care ducea spre baie.

– Desigur, nu-ți voi spăla geaca de motociclist, murmură Sandy scuturând din cap când îi văzu hainele murdare.

După ce îi duse cizmele și geaca în bucătărie, așeză restul lucrurilor în mașina de spălat și se îndreptă spre geanta udă pe care el o dusese în fața ușii de la baie. McCade arăta bine îmbrăcat în orice. De asemenea, arăta bine și dezbrăcat.

Să-ți fie rușine, Cassandra Kirk, se certă ea în gând pentru că avea păreri atât de lascive despre vechiul ei amic, McCade. Îi dăduse foarte clar de înțeles timp de cincisprezece ani că erau numai prieteni. În afară de asta, un bărbat care are întâlniri cu modele și actrițe nu s-ar uita la ea.

Oftând, se duse în dormitor pentru a căuta în dulap vechea ei rochie de casă. Chiar dacă era roz, era cea mai largă și cea mai confortabilă dintre toate.

Dușul curgea cu toată puterea și aburul ieșea până în hol. Sandy întredeschise ușa și ridică vocea pentru ca McCade s-o audă prin torentul de apă ce-l înconjura.

– Îți agăț o rochie de ușă, spuse ea. Și pun un prosop curat, pe chiuvetă, bine?

– Știi ce-aș mai putea dori? veni vocea puternică a lui McCade din spatele perdelei de plastic.

– Mi-e teamă să te întreb, murmură Sandy. Ce?

McCade trase puțin perdeaua și I o privi. Expresia feței lui era una pe care n-o mai văzuse niciodată. Ochii îi sclipeau plini de dorință și zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Arăta ca un prădător. Ceva o făcu să-l întrebe îngrijorată:

– Te simți bine, McCade?

– O bere, spuse el ca și când n-o auzise, după care trase perdeaua.

Sub apa caldă a dușului, McCade închise ochii, lăsând întreaga presiune să-i biciuiască fruntea. Nu se simțea bine deloc. Trecea printr-o perioadă grea, se simțea prost și acum, când se afla aici, nu putea să-și facă puțin curaj pentru a-i spune de ce a venit. *Știi ce-aș mai putea dori?* o întrebase el. Dar nu-i răspunsese așa cum ar fi trebuit. *Pe tine,* ar fi vrut să-i spună. Ar fi dorit să iasă de sub duș și s-o strângă în brațe. Probabil că sub halat nu avea decât o pijama scurtă din mătase.

Oftând, încercă să se concentreze pentru a reuși să rezolve problema. Va trebui să-i spună totul, va trebui să-i spună pur și simplu. De aceea venise aici, nu-i așa?

McCade închise apa. Inelele de plastic scârțâiră pe bara de metal când trase la o parte perdeaua dușului și luă prosopul pe care i-l adusese Sandy. Se șterse și porni spre living, gândindu-se că va bea o bere și-și va face puțin curaj în timp ce o va asculta pe Sandy care-i va vorbi despre munca ei de zi cu zi. Apoi va trage adânc aer în piept și-i va spune… ce? Că

avea nevoie de ea? Că o dorea mai mult decât dorise vreodată pe cineva sau ceva? Că Dumnezeu trebuia să-l ajute pentru că era mai mult decât sigur că o *iubea?*

Nici măcar nu era sigur că putea pronunța acest cuvânt cu voce tare.

O sticlă desfăcută de bere îl aștepta pe măsuța de cafea din living. Sandy stătea într-un colț al canapelei, cu picioarele ghemuite sub ea. Strânse bine cordonul halatului roz de baie și se așeză lângă ea.

– Rozul se potrivește de minune cu barba ta, spuse ea. Așadar, spune-mi, McCade, ce-ai mai făcut? Ai cercetat pădurile tropicale? Hai, povestește-mi tot.

Dar el scutură din cap în timp ce sorbea lung din sticla de bere.

– Mai întâi tu.

Se întoarse spre el și întinse o mână pe spătarul canapelei.

– Am încheiat un contract uimitor. Ochii ei străluciră. Știi cine e Simon Harcourt?

McCade studie sticla de bere, oftând mulțumit. După aceea dădu negativ din cap.

– Nu, nu știu.

– Pe plan local nu e prea cunoscut, spuse Sandy. E un milionar care sprijină arta și ecologiștii. Acum câțiva ani, a avut un aport semnificativ în domeniul educațional, începând un program de prevenire a SIDA. Ridică bărbia cu admirație și respect. Oricum, pentru a face povestea cât mai scurtă, vrea să ajungă guvernator și abia am încheiat afacerea cu oamenii lui. Voi face majoritatea reclamelor pentru compania lui – în acest moment doresc cinci –, împreună cu două documentare, unul de zece și altul de treizeci de minute.

McClade îi zâmbi prietenește.

– E minunat, Sandy. Care e rolul tău? Producător? Director?

– Ambele. De fapt, voi face chiar eu unele filmări.

– Sunt liber în acest moment, dacă dorești o mână de ajutor.

Sandy îl privi neîncrezătoare.

– Glumești? După această întrebare scutură din cap și spuse: N-aș putea să-ți plătesc nici măcar un sfert din onorariile cu care ești obișnuit.

El oftă.

– Plătește-mă cum vrei. Mi se pare că va fi amuzant și…

Ea îl privi insistent, după care-i cuprinse gâtul cu mâinile și-l îmbrățișă prietenește. Ținând încă în mână sticla de bere, McCade o înconjură cu brațele, închise ochii și mirosi parfumul plăcut al părului ei. La naiba, era atât de caldă, blândă și dulce. De ce-i trebuise atâta timp să realizeze că tot ceea ce-și dorise vreodată se afla aici?

Ea se îndepărtă și-i zâmbi bucuroasă.

– Ești angajat, spuse ea fericită. Vom munci trei sau patru săptămâni pentru a strânge materialul necesar.

– N-am de gând să plec nicăieri. O privi adânc în ochi. Dumnezeule, oare ea nu putea simți cum inima lui dorea să iasă din piept? Își adună curajul. Trebuia să-i spună. Uite, Sandy…

– Mai am multe să-ți spun. Se eliberă din brațele lui și se așeză în colțul ei. Îi zâmbi amuzată și recunoscătoare. McCade, m-am îndrăgostit.

El o privi uimit.

– Te-ai îndrăgostit?

Sandy încuviință, privindu-l cu ochi plini de fericire.

– În sfârșit, am găsit bărbatul visurilor mele, spuse ea. Săptămâna trecută. Îl cheamă James Vandenberg. James Austin Vandenberg al patrulea, poți crede asta? Este mâna dreaptă a lui Harcourt. A absolvit avocatura la Harvard, este inteligent, drăguț și înalt, cam de aceeași statură ca tine. E extrem de atrăgător, are părul negru puțin ondulat și niște ochi căprui pentru care ți-ai da sufletul. E singur, bogat, iar la cei treizeci și trei de ani pe care-i are pare mai plin de viață ca mine…

Cuvintele lui Sandy parcă-l loveau pe McClade în timp ce o privea înmărmurit. Era îndrăgostită. De altcineva. Îi venea rău de la stomac, deoarece simțea că inima i s-a oprit. Dezamăgirea îl făcea să devină nervos. La naiba, de ce nu venise acum o săptămână? De ce nu-i spusese ceea ce simte cu luni în urmă, atunci când o vizitase? Era supărat, rănit și șocat… șocat de faptul că norocul lui incredibil îl părăsise. Puse cu grijă sticla de bere pe masă, uimit că mâinile nu-i tremurau incontrolabil.

– Este aici? o întrebă el repede, întrerupând-o.

– Ce?

– Este aici, acum?

Înțelegând ce vrea el să spună, Sandy roși.

– Nu!

– De ce?

– Abia l-am cunoscut săptămâna trecută…

– Dacă-l iubești cu adevărat, Sandy, de ce mai aștepți?

Sandy își mută privirea de la ochii triști ai lui McCade, se ridică pentru a se așeza mai bine și râse scurt, forțat. Dădu ușor din cap și își îndepărtă părul care-i cădea pe față.

– Dacă vrei să știi adevărul, James nici măcar nu știe că exist, înțelegi? Ești fericit, McCade?

Nu. Nu era fericit. Dar de ce nu? De ce nu se simțea ușurat? Sandy încă avea o relație cu acest bărbat inteligent, avocat drăguț cu nume lung care semăna cu sunetul banilor. Acest bărbat era probabil cea mai potrivită alegere pentru ea și nu se îndoia că viața ei cu acesta ar fi mai ușoară decât cu el.

– Destul despre mine și James, zise ea. Povestește-mi despre pădurea tropicală…

– Kirk, îți pot povesti mâine? o întrebă McCade. Eu… trebuie să mă întind pe canapea chiar acum. Sunt extrem de obosit…

Ochii lui Sandy erau mirați.

– Da, sigur. Îl privi cu atenție. Te simți bine, McCade? ești cam palid.

– Drumul a fost prea lung, spuse el întinzându-se.

Îl privea acum serioasă, și cu ochi triști.

– Clint, spuse ea în cele din urmă, îmi vei spune dacă ai vreo problemă, nu-i așa?

El o privi fix.

– Desigur. Ești cea mai bună prietenă a mea, zise el simplu. Dar cu adevărat sunt… obosit.

Ea îi zâmbi și McCade reuși într-un fel să-i răspundă, încercând să ascundă faptul că-și simțea inima spulberată în mii de bucăți.

Capitolul 2

McCade plănuise să-și radă barba când va ajunge în Phoenix. Dar dimineață când se privi în oglinda din baie, nu reuși să suporte gândul că-și va arăta întreaga față – și expresia dezamăgită care știa că stă ascunsă în spatele bărbii – privirilor celor din jur.

Sandy pusese ceasul să sune la ora zece pentru el. Aceasta îi dădea destul timp să facă un duș și să guste ceva înainte de întâlnirea de producție pe care o stabilise în biroul ei, la unsprezece și jumătate.

Când își îmbrăcă blugii strâmți, scutură din cap și se privi uimit. De ce nu plecase până acum?

Toată dimineața oscilase între posibilitățile pe care le avea. Putea să încalece pe motocicletă și să iasă din oraș la fel de repede cum intrase. Însă îi promisese lui Sandy c-o va ajuta cu filmările. Desigur, când făcuse acea promisiune nu știuse că era îndrăgostită de un alt bărbat …

De asemenea, putea să rămână în oraș și să saboteze orice

încercasre a ei de-a se apropia de atrăgătorul avocat, după care s-o ajute să-și revină din dezamăgire. Sau, putea să joace rolul vechiului prieten care-o va consola.

În timp ce parca în fața Video Enterprises inc., începu să devină nehotărât. Trebuia să aștepte pentru a vedea exact ce fel de om era James Austin și nu mai știa cum al paisprezecelea înainte de-al putea caracteriza în vreun fel. În afară de asta, dacă avea de gând să dispară trebuia să se gândească la o explicație plauzibilă pentru Sandy. Deocamdată, ea era preocupată cu strângerea materialelor pentru proiectul campaniei.

Ușile liftului se deschiseră și se trezi față în față cu imaginea lui reflectată într-o oglindă imensă. Aproape că nu se recunoscu. Părul lung și barba, cărora li se alătura statura înaltă și musculoasă, îl făceau să arate ca o namilă într-un bar de motocicliști sau ca un sălbatic care dădea buzna într-un loc civilizat.

McCade străbătu holul către sala principală de conferințe căreia el îi spunea camera de tortură. Era o cameră spațioasă cu geamuri imense oferind panorama deșertului care începea dincolo de gardul clădirii. O masă mare, ovală, se afla în mijlocul unui covor de culoarea pământului și era înconjurată de mai mult de o duzină de scaune confortabile.

– Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă Frank Williamson, asistentul lui Sandy, aproape chiar în momentul în care păși în cameră.

– Hei, Frank, spuse McCade în timp ce în spatele ochelarilor ochii tânărului se măriră de uimire.

– McCade, Dumnezeule, poate că e un șoc pentru tine să-ți spun că ești plin de păr.

McCade zâmbi.

– Sunt eu cel nou. Ce crezi?

Frank își încrucișă brațele și-l studie.

– Cred că pentru un tip care de obicei atrăgea toate femeile ce-i ieșeau în cale, arăți ca naiba, spuse el într-un târziu. Ce s-a întâmplat? Ai rămas singur pe o insulă pustie?

McCade își încrucișă brațele la rândul lui.

– Frank. Când spune cineva "ce crezi?" acea persoană nu vrea să știe cu *adevărat* ce gândești. Ai auzit vreodată de cuvântul "tact"?

– Tactul este pentru doamnele în vârstă care abia și-au vopsit părul, îi zise Frank. Nu pentru un tip ca tine care are un trup mai masiv și mai musculos decât Arnold Schwarzenegger, spuse el mai încet. Știi? Șefa n-a mai avut nici o întâlnire de la ultima ta vizită.

Amândoi se întoarseră pentru a privi în camera unde Sandy urmărea peisajul pe geam în timp ce vorbea cu un bărbat care trebuia să fie James.

Inima lui McCade tresări când văzu costumul scump, croit impecabil, de comandă, pe care-l purta acel bărbat. Aproape se opri când îl studie mai bine pe James, al cărui costum se mula perfect pe corpul lui. Era un bărbat înalt, puțin mai scund decât el, puternic, cu umeri lați, talie subțire și picioare zvelte. James se întoarse puțin și McCade îi văzu expresia feței. Trăsăturile erau fine și atrăgătoare, nasul lung și aristocratic. Bărbia era puternică și buzele subțiri, feminine aproape.

La naiba. Cu părul negru ondulat tuns scurt și cu ochii închiși la culoare, acest tip părea să aibă poza tipărită în dicționar cu explicația "bărbatul visat".

– Cum reușești să-ntreții o relație platonică în preajma unei persoane ca șefa este unul din cele mai mari mistere ale

lumii, McCade. Frank își privi agenda și ceasul de pe perete. Așază-te pe un scaun, amice, vom începe imediat.

McCade se îndreptă spre masa ovală și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun, din stânga celui din capul mesei, știind că acolo se va așeza Sandy.

O urmări discutând cu James. Umerii ei erau încordați și corpul țeapăn. Avea impresia că nu e în stare să-l privească în ochi pe acel bărbat. Era foarte nervoasă. Mâinile ei nu aveau stare și se agățaseră de dosarul pe care-l ținea strâns, ca pe ceva scump.

Îl văzu așezat la masă și zâmbetul i se încălzi dintr-o dată.

– Gee și eu vom lăsa la o parte toate problemele pentru a te duce la o frizerie în această dimineață, spuse ea încet când se așeză lângă el.

McCade își mângâie barba.

– Mă gândeam s-o mai las să crească. Zâmbi. Aș vrea să fie ca a tipilor de la ZZ Top, ce zici?

Dar ea nu mai era atentă, deoarece James se așezase chiar în dreapa ei, față în față cu McCade.

Drace, tipul arăta și mai bine de aproape. În timp ce-l studia, privirea bărbatului brunet o susținu pe-a lui. Pentru o clipă, McCade zări umbra dezaprobatoare din ochii lui, sau poate era numai neîncredere în acei ochi căprui combinată cu uimire și neliniște.

Era o privire pe care n-o puteai confunda și care spunea clar că James nu avea încredere într-o persoană care arăta ca McCade.

Ce minte îngustă, se gândi McCade.

James Vandenberg IV era la fel ca cei din liceu, care îi respingeau pe Sandy și McCade pentru simpla lor înfățișare și pen-

tru că nu-și permiteau să poarte blugi de firmă și haine scumpe.

Oare Sandy nu vedea asta? Dar apoi realiză că, în ciuda tratamentului greu de suportat pe care-l aplicaseră colegii lor, Sandy reușise întotdeauna să atragă atenția și să fie acceptată în cercul elitei din liceu. Atrăgând atenția și cucerind inima lui James, va obține ceea ce reușise întotdeauna.

Așteptase un bărbat ca James întreaga ei viață.

Valul de gelozie care-l lovi pe McCade aproape îi luă răsuflarea.

Se grăbi să privească paginile programului, pe care Sandy i le așezase în față.

Respiră adânc și citi că primele filmări din program se vor face sâmbătă seara. Va avea loc o strângere de fonduri, o cină dansantă la Pointe, unul din marile restaurante din Phoenix. Harcourt va ține un discurs pe care Sandy dorea să-l folosească în avantajul clientului.

– Dacă vor exista întrebări sau probleme în timpul filmărilor, iar eu și Frank nu vom fi disponibili, spunea Sandy, domnul Vandenberg va fi cel care va găsi răspunsurile și rezolvările.

– James, o corectă el zâmbind fermecător. Dar îl privi pe McCade parcă spunându-i că este *domnul* Vandenberg pentru oricine arată ca *el.*

– Bine, ne-am înțeles atunci, conchise Sandy încheind ședința. Ne vedem toți sâmbătă.

*

* *

Sandy se privea în oglindă, în timp ce prietenul lui McCade, Tony, îi punea părul pe bigudiuri.

– Dar nu vreau un permanent, spuse ea pusă pe ceartă. Mi-am făcut unul odată, îți amintești, McCade? Arătam de parcă eram electrocutată. N-am mai ieșit în oraș luni de zile.

– Eu ți-am făcut acel permanent, dulceață? o întrebă Tony, sunetul pe care-l făceau clamele bigudiurilor încetând atunci când îi întâlni ochii în oglindă. Era un bărbat masiv, înalt și cu trăsături bine definite. Purta o cămașă verde pal ca de chirurgi, pantaloni albi și sandale.

Culorile reci pe care le purta se potriveau cu decorul modern al salonului de coafură. Totul era atât de curat încât strălucea.

– Eu l-am făcut? o întrebă din nou Tony.

– Nu, răspunse ea cu greu.

– Ei bine, ăsta-i adevărul. Îi zâmbi angelic și își continuă munca.

Sandy îl privi pe McCade care se rezema de un perete, cu brațele încrucișate la piept.

– Dacă n-o să-mi placă?

– O să-ți placă, îi promise Tony. Scumpa mea, pot garanta asta.

McCade îl cunoscuse pe Tony la Hollywood, în timpul unor filmări. Îi spusese lui Sandy că multe dintre vedete se lăsaseră coafate de mâinile lui dibace și nu le dezamăgise niciodată. Tony se mutase în Arizona din cauză că avea astm și mulți dintre clienții lui din capitala filmului făceau zborul scurt spre Phoenix numai pentru că nu doreau să încapă pe mâna altui coafor din Los Angeles.

– McCade, tu urmezi, îi spuse Tony. Robinson Crusoe arăta mult mai bine, dragul meu.

– Nu astăzi, Tony, replică el. Nu am timp.

– Nu-mi va lua mai mult de patruzeci de minute, spuse Tony. Timp în care va fi gata permanentul lui Sandy.

– Dar n-am fost de acord… începu Sandy.

– Nu, merg la cumpărături, o întrerupse McCade. Am de gând să înnoiesc garderoba lui Sandy.

Ea începu să râdă.

– Tu? Ai de gând să-mi cumperi haine noi?

Zâmbi plin de tristețe.

– Știu ce-i place unui bărbat.

– De asta mi-e frică.

– Termină cu permanentul. Trec să te iau… Când, Tony?

– În două ore.

– Două ore, spuse McCade.

– Nici măcar nu știi ce măsuri am, protestă Sandy.

– Porți patruzeci spuse el. Treizeci și șase la pantofi, iar sutienul numărul 2 cupă B.

– Mă uimești, rosti cu greu Sandy. Anunță-i pe toți, de ce n-o faci? Cred că sunt câteva doamne cu capetele sub căști, care din păcate nu te-au auzit!

Dar vorbea cu spatele lui în timp ce el se îndrepta spre ieșire ridicând o mână în semn de rămas-bun.

– Suntem gata pentru permanent? o întrebă Tony, zâmbind cu o figură de îngeraș.

– Chiar crezi că voi arăta bine? îl chestionă ea.

Zâmbetul lui Tony se lărgi.

– Minunat, bine nu e cuvântul potrivit pentru planurile mele. Îi ridică părul lung. Imaginează-ți. Bucle mari, ușoare în jurul feței tale. Părul tău va prinde contur, îi voi da viață. O singură privire spre părul tău va fi de ajuns pentru ca McCade

să devină sălbatic. Nu va putea să-și rețină impulsul de-a te atinge. Și asta e o promisiune.

– Eu și McCade suntem numai prieteni, zise Sandy.

– Sigur că da. Zâmbetul lui Tony triumfa, fără să dea crezare celor ce auzea.

Sandy scutură din cap, râzând.

– Fă-l, se auzi ea spunând. Hai să-l facem.

*
* *

McCade puse ultima sacoșă cu cumpărături în micuța mașină a lui Sandy și se îndreptă spre salonul lui Tony. Era într-o stare proastă și aceasta fusese probabil ultima oprire pe care-o făcuse. Intrase într-un luxos magazin de lenjerie și se gândise să cumpere lucruri fascinante în care n-o va vedea niciodată pe Sandy. Gândindu-se la James Vandenberg și la faptul că acesta va vedea mătasea moale, colorată și dantela fină pe corpul ei minunat, înnebuni.

De ce naiba făcea asta?

Pentru că o iubea pe Sandy. Pentru că dorea să fie fericită. Pentru că o parte a sufletului său încă mai spera ca ea să se răzgândească, să-l îmbrățișeze cu patimă într-o zi și să-i declare că n-ar putea să-l iubească pe James niciodată pentru că inima ei îl dorea numai pe el.

Sigur că da. Visează în continuare, McCade.

Deschise ușile micului salon al lui Tony. Valul de aer rece îl izbi chiar în momentul în care o văzu și asta era bine pentru că altfel ar fi leșinat din cauza sângelui care-i clocotea în vine.

Părul lui Sandy era pieptănat cu cărare pe mijloc și din creștet dat pe spate în bucle mari care-i înconjurau fața frumoasă. Forma o cascadă în jurul umerilor și pe spate, iar buclele prindeau toate reflexele luminii, părând a străluci ireal. Aveai impresia că are extrem de mult păr. Permanentul reușit oferea volum și îi lăsa gâtul mai liber.

Mânca o înghețată de portocale și cremă de vanilie stând în picioare și discutând cu Tony și următorul client. McCade o urmărea perplex cum limba ei roz lua câte o bucățică din vârful înghețatei delicioase. La un moment dat, ea privi în sus și ochii li se întâlniră.

McCade privi repede în altă direcție, fiindu-i frică să nu ia spontan foc. Trase aer adânc în piept și se forță să zâmbească în timp ce se îndrepta spre ea.

– Arăți superb. Cred că ți-am spus asta de la început, nu-i așa?

– Nu. Ea își îndreptă atenția spre înghețată. Nu mi-ai spus.

Următoarea clientă a lui Tony era o femeie în vârstă, cu sprâncene creionate și păr alb, rar, care fiind ud i se lipise de cap. Privi în oglindă spre Sandy și McCade.

– Prietenul tău are nevoie de o tunsoare, spuse ea. Și de un bărbierit.

– Se poartă ca un copil când e vorba de părul lui, zise Sandy ca și când el n-ar fi fost de față.

– Cu toate acestea, nu arată rău deloc, decise femeia, dar nu prea cred că e genul tău, draga mea. Se apropie de Sandy și vorbi foarte încet pentru ca McCade să n-o audă. Genul lui de bărbat nu e destul de bun pentru o tânără frumoasă ca tine.

Din cercurile pe care Tony le făcea cu mâinile în jurul capului femeii era clar că vrea să spună că nu e sănătoasă și că vorbește aiurea. McCade se întoarse, fără a aștepta ca Sandy să vadă durerea din ochii lui.

– Ah, te înșeli, o auzi el spunând cu sinceritate. Bărbați gen Clint McCade sunt puțini și unici. De fapt, mi-au trebuit cincisprezece ani pentru a găsi un bărbat pe cre să-l pot compara cât de cât cu el.

Buzele lui tremurară într-un zâmbet amar în timp ce-și scutura capul. Buna lui amică, Sandy. Loială până la tragicul sfârșit.

– Hai, Kirk, lasă poveștile. Tony, îți rămân dator.

– Nu, nu, scumpule. Tony îi urmări cum se îndreptau spre ușă. Eu îți eram dator, îți amintești? Acum suntem chit.

Când ieșiră din salon, McCade mângâia cu un deget noile bucle ale lui Sandy, atât de ușor încât ea nici nu simți.

– McCade. Vocea lui Tony îl făcu să se oprească și să se întoarcă spre ușa deschisă în care stătea acesta. E o fată drăguță.

– Știu. McCade o privi cum se urcă în mașină.

– Mi-a spus că sunteți doar prieteni.

– Așa este.

Tony râse.

– Da, și mama e popă.

Capitolul 3

McCade stătea pe scaun cu ochii închiși, ascultând bâzâitul foenului și lăsându-l pe Tony să facă minuni.

După ce Tony îl făcu să arate prezentabil pentru societatea din Phoenix pe care o va întâlni în acea seară, McCade se îndreptă spre magazinul unde Sandy îi alesese un smoching pe care va trebui să-l cumpere pentru această ocazie. Îl convinsese să-și cumpere și alte haine, pantaloni și cămăși asortate, lucruri din care el nu purtase niciodată. Nici smochingul nu se potrivea cu stilul lui, dar în această seară nu avea de ales.

Modificările trebuiau să fie gata la cincisprezece treizeci, ceea ce-i dădea destul timp ca să ajungă la Sandy, să se schimbe, s-o îmbrace cu noile haine și s-o machieze.

Zâmbi. Îi plăcea să stea foarte aproape de ea pentru a-i simți căldura trupului. Îi plăcea să-i atingă pielea moale, catifelată…

– Nu vrei să vezi cât de frumos te-am făcut, dar în schimb ești mai fericit ca oricând. Vocea lui Tony îi risipi gândurile. Sau poate gândul la o blondă superbă te-a făcut să zâmbești atât de încântat?

McCade deschise încet ochii și privi înfățișarea mortală pe care i-o crease Tony. Coaforul opri foenul, ignorându-l voit.

– Recunosc zâmbetul unui îndrăgostit, dar trebuie să admit că nu m-am gândit niciodată că-l voi vedea pe fața ta, scumpule.

– Nu mă mai analiza, spuse McCade îndepărtându-se de oglindă. Ai terminat?

– Nu te grăbi! Tony împinse scaunul la loc. N-o să pleci împrăștiind fire de păr până la ieșire numai pentru că ți-am descoperit secretul.

McCade se strâmbă la propria imagine din oglindă. Părul lui castaniu șI ondulat părea… extrem de mobil. Scurt pe lateralele capului și în jurul urechilor, filat și îndreptat spre frunte, destul de lung pentru a cădea în jos din cauza mișcărilor bruște sau a ploii. Cu noile sclipiri aurii arăta de parcă își petrecuse săptămâna navigând sau jucând golf.

– Văd că nu negi nimic. Tony îndepărtă încet prosopul mare care acoperise aproape întreg bustul lui McCade.

– Asta pentru că te ignor, spuse el calm.

– Negi? Ochii căprui ai coaforului deveniră serioși. Privește-mă în ochi și spune: "Tony, nu sunt îndrăgostit de Sandy".

McCade îi întâlni ochii sfredelitori.

– Tony, nu sunt îndrăgostit de… Dar trebui să se oprească și să privească în altă parte. La naiba!

– McCade, dacă o iubești pe această fată, de ce *naiba* o ajuți să cucerească alt bărbat?

– Vreau să fie fericită, spuse el simplu.

Tony izbucni într-un râs zgomotos.

– Vrei să fie fericită, îl îngână el. Frumos, foarte frumos. Dumnezeule, McCade, nu știam că ești atât de prost! Nu ți-a trecut niciodată prin cap că Sandy ar fi incredibil de fericită dacă i-ai spune că o iubești?

– Nu pe mine mă vrea, zise McCade încordat.

Tony râse și mai tare.

– Spune-i că o iubești, McCade. Sau o voi face *eu.*

*

* *

Sandy răspune la primul țârâit al telefonului.

– Alo?

– Eu sunt.

– McCade, slavă Domnului! Îmi făceam griji pentru tine.

– Ți-am spus aseară că m-am programat la Tony pentru tuns și… McCade își drese vocea. El nu te-a sunat, nu-i așa?

– Tony? De ce m-ar suna?

– Nu știu. Sunt în întârziere.

– Asta se poate rezolva, îi spuse Sandy. Ești plecat de atâta timp încât am început să mă gândesc…

– La ce?

– La nimic.

– La ce-ai început să te gânde;ti?

– Uită ce-am spus.

– Ce? Că am plecat din oraș?

– Ei bine, da, admise ea. Plecase deja când se trezise ea și își luase motocicleta în loc să folosească mașina ei. La început nu se gândise la asta, dar cum se făcea din ce în ce mai târziu, începuse să-și facă cele mai negre idei.

– Mulțumesc mult. Din vocea lui dispăruse orice urmă de umor. Spune-mi când s-a întâmplat să-ți promit ceva și să nu mă țin de cuvânt?

– Niciodată. Dar te-ai purtat atât de ciudat încât am crezut…

– Da, bine, te-ai înșelat, zise el supărat. Uite, se fac ultimele retușuri la smochingul meu. Mă voi schimba aici și voi veni cât de repede pot. Dar mai durează cel puțin douăzeci de minute…

– Va trebui să ne întâlnim direct la Pointe, i-o tăie Sandy, trebuie să ajung mai devreme. Îmi pare rău, dar nu te pot aștepta, McCade.

El oftă încet.

– Voiam să te machiez.

– Trebuie să mă descurc singură, spuse ea. Ne vedem acolo, bine?

– Sandy, îmbracă rochia albă, da?

– Am îmbrăcat-o deja.

– Da? McCade își recăpătă buna dispoziție. Ce bine! Credeam că trebuie să te îmbrac eu.

Sandy își aminti imaginea ei din oglindă.

– Trebuie să plec. Încearcă să nu întârzii.

– Nici nu mă vei recunoaște cu părul atât de scurt, îi spuse el. Voi fi tipul în smoching care are în mână camera de luat vederi.

*
* *

Sandy nu văzuse atâtea smochinguri la un loc niciodată în viața ei.

Temperatura serii era extrem, de ridicată și bărbații în costum treceau repede de scările clădirii pentru a intra în răcoarea aerului condiționat al luxosului restaurant din Phoenix.

Mai impresionant decât numărul smochingurilor era numărul paietelor din marele hol. Majoritatea smochingurilor era însoțită de o multitudine de paiete care împodobeau rochii sclipitoare în cele mai uimitoare chipuri.

Privindu-și rochia simplă, Sandy începu să zâmbească. Comparând-o cu celelalte, această rochie pe care aproape îi fusese teamă s-o îmbrace, era simplă și foarte elegantă. Era foarte scurtă, recunoștea asta, dar nu atrăgea prea mult atenția așa cum o făcea femeia în rochie mulată de culoarea piersicii, bordată cu strasuri, care intra pe ușă în acel moment.

Sandy îl zări pe James Vandeberg lângă intrarea camerei în care Harcourt urma să țină discursul. Părul lui negru era îndepărtat de pe fruntea frumoasă și pieptănat pe spate, iar ochii îi străluceau de entuziasm și nerăbdare când privea mulțimea din hol. Arăta bine în smoching.

Stomacul i se strânse de emoție când se imagină conversând cu James. Putea vorbi orice despre afaceri, dar după ce vor temrina ultimele aranjamente și unghiurile din care se va

filma vor fi stabilite, nu știa ce va mai putea spune. Nu se pricepea prea bine la alt gen de conversații și nu știa ce-l interesează pe acest bărbat. N-avea nici cea mai vagă idee.

În timp ce-l privea, un alt bărbat în smoching veni să-i strângă mâna. Sandy încetini pasul. Dumnezeule, chiar toți bărbații care arătau ca zeii greci trebuiau să se cunoască? Cel de-al doilea bărbat era cu spatele la ea, dar costumul scump pe cre-l purta arăta de parcă fusese croit special pentru corpul lui. Și ce trup! Mai înalt decât James, acest bărbat era masiv și puternic, cu umeri la fel de lați ca…

Nu, nu putea fi adevărat!

Tocmai atunci, James se întoarse pentru a observa mulțimea și-i văzu privirea. Ochii i se umplură de uimire și apoi zâmbi. Privind-o insistent, James îi spuse ceva bărbatului care se afla lângă el.

Acesta se întoarse în timp ce-și punea camera video pe umăr.

Era McCade.

Dar, Dumnezeule, cum arăta! Sandy simți cum pulsul îi crește brusc în timp ce gura i se usucă. Nu-l văzuse niciodată cu părul atât de scurt, realiză ea. Nu-i văzuse niciodată urechile, cel puțin nu pentru mult timp. Avea urechi foarte frumoase. Toată figura lui era frumoasă. Fără barbă arăta mult mai familiar, dar părea schimbat. Din cauza tunsorii, decise ea. Pentru că părul era dat pe spate, lăsa să se vadă foarte bine trăsăturile feței.

McCade era incredibil de atrăgător și când jumătate din față îi era acoperită de păr. Arătându-și toată fața, nu mai putea fi descris…

Când Sandy îi întâlni privirile, un zâmbet slab îi curbă buzele. Ochii păreau două turcoaze lichide.

– Bună, spuse ea cu vocea întretăiată.

– Bună, se auzi ecoul. Se întoarse spre James și Sandy îi urmă privirile ca un robot.

James! Apăruse chiar lângă ea.

– Bună seara. Ea luă mâna pe care acesta i-o întinsese și o scuturã. Ești gata?

– Desigur, îi spuse James arătându-și dinții albi imaculați. Arăți minunat.

Încă îi mai reținea degetele.

– Mulțumesc. Abia reuși să-și elibereze mâna. Cu coada ochiului îl văzu pe McCade dispărând în mulțime. O părăsise! Nu, îi oferea intimitate, realiză ea. Dar n-o mai dorea. Dorea istețimea și amuzamentul lui lângă ea, pentru că astfel putea face față unei conversații pe care el o înviora.

Din partea opusă a încăperii, o urmărea pe Sandy, care discuta cu James. Era încordată… umerii erau țepeni. Întregul ei corp părea închis în sine, făcând-o să pară un munte de anxietate.

Avea nevoie de mai mult ajutor. Îi trebuia mai mult decât haine elegante și o coafură nouă pentru a capta atenția lui Vandenberg. Sandy avea nevoie de o schimbare de comportament.

În timp ce o privea, ea spuse ceva și James râse. Dar nu era un râs firesc și foarte amuzat; era mult prea politicos. Își strânseră din nou mâinile și o luară în direcții diferite.

McCade își făcu loc prin mulțime urmând-o pe Sandy în sala de conferințe, unde Harcourt era gata să-și înceapă dis-

cursul. Dar n-aveau timp să vorbească. Era ocupată cu ultimele pregătiri pentru candidat și McCade avea multă treabă. Nu vor putea discuta până când camera nu va fi pusă în cutia ei și va strânge echipamentul. Abia după aceea își va putea concentra atenția asupra lui Sandy.

Ea se afla la ușa principală discutând cu James și asistentul ei, Frank. Acesta plecă repede și el văzu că Sandy devine și mai nervoasă. După cel mult trreizeci de secunde, James dispăru.

– Hei! McCade se apropie de ea. Orchestra începe să cânte în sala de bal. Ce-ai spune de un dans?

– De când știi să dansezi? îl întrebă Sandy, ridicând o sprânceană. Nu e un lucru pe care-l înveți urmărind filmele lui Fred Astaire.

– M-a învățat mama, admise el.

Ea râse.

– Glumești.

– Ea m-a învățat că nu totul constă în a arăta bine. Mi-a spus că sunt trei lucruri pe care trebuie să le știe un bărbat pentru a avea succes în viață. Unul dintre ele este dansul de societate.

Ea îl luă de braț și se îndreptară spre sala de bal.

– Care sunt celelalte două? îl chestionă ea.

– Cercetarea, îi răspunse McCade. Mi-a zis că memorarea răspunsurilor unui test nu te face mai deștept, ci mai prost, ca un papagal. Dar un bărbat care știe cum să cerceteze va găsi răspunsuri și va putea să treacă mai ușor de dificultăți.

O orchestră de swing formată din douăsprezece persoane era instalată într-unul din colțurile încăperii. McCade o conduse încet pe Sandy spre ringul de dans.

– Tu poate știi să dansezi, dar *eu* nu.

– Lasă-te condusă, spuse el. Cum a mers cu Vandenberg?

– M-a cam enervat, admise Sandy.

– Asta am observat și eu.

– Am făcut o glumă și nu cred că a înțeles-o. Mi-aș dori…

– Ce? McCade o privea în ochi. Albastrul pur, imaculat, părea nemărginit. Dar ea întoarse capul.

– Cum vezi tu diferența dintre iubire și dorință? întrebă ea fără nici o legătură.

El râse, surprins.

– N-ai întrebat persoana potrivită. Experiența mea în dragoste este extrem de limitată.

Sandy îi zâmbi.

– Haide, McCade. Te cunosc de cincisprezece ani și ai fost îndrăgostit de cel puțin douăzeci de ori în acest timp…

– Nu cu adevărat, îi explică el. Am fost îndrăgostit numai o dată.

– Așadar, există diferențe. Spune-mi care sunt acestea.

El scutură din cap.

– Kirk…

– Te rog. Ești singurul om din lume cu care pot discuta așa ceva.

El tăcea și o privea fix în timp ce dansau.

– Îți dădeai seama dacă iubești o femeie înainte sau după ce te culcai cu ea? îl chestionă Sandy.

McCade ridică ochii în tavan și scutură din cap.

– Sandy…

– *McCade,* îl imită ea.

– Înainte, îi zise el. Știam înainte.

– Precis?

– Foarte, confirmă el.

– Cum puteai fi atât de sigur?

– Pentru că nu făceam niciodată dragoste cu ea.

McCade văzu mirarea din ochii ei.

– Glumești!

– Putem discuta despre altceva? zise el disperat. Ai văzut ultimul film al lui Spike Lee?

– Cum poți fi îndrăgostit de cineva și să nu…

– Auzi, începe un tango, Kirk. McCade zâmbi bucuros. Bine? Acum, vrei să închei subiectul?

Sandy îi cercetă fața atrăgătoare. Brațele lui păreau puternice în jurul ei și o țineа suficient de aproape de corpul lui pentru ca să-și atingă coapsele când se mișcau. Se potriveau perfect, exact așa cum îi spusese… Stop. Vorbise despre ea și *James,* nu despre ea și el.

Închise ochii, imaginându-și o lume în care Clint McCade o va privi ca pe o femeie, nu numai ca pe o prietenă. O va îmbrățișa mai strâns și ea se va lipi de el…

– Îmi pare rău, dar nu cred. Nu există femeie în lume care să te refuze.

McCade râse.

Capitolul 4

Sandy aruncă cheile pe măsuța de cafea și se prăbuși pe canapea.

– Of, n-a fost deloc distractiv, zise ea întinzându-și picioarele. James Vandenberg m-a găsit la fel de atrăgătoare ca o bere cu spumă.

– Putea fi și mai rău, o încurajă McCade, scoțându-și haina și așezându-se pe un fotoliu din fața ei. Te putea asemăna cu o bere cu spumă *fierbinte*.

Ridică ușor capul și-l privi.

– Răcorește-mă tu, nu vrei, McCade?

Își desfăcea cravata de mătase și descheia nasturii cămășii.

– Ce știi despre limbajul trupului?

– Nu prea multe.

– Mda.

Sandy se ridică.

– Și ce trebuie să însemne acest "mda"?

– Când te-am văzut discutând cu James, parcă tot corpul tău îi dădea semnalul "pleacă de aici". McCade termină de

desfăcut nasturii. Ți-ai încrucișat brațele și ai ținut picioarele strâns lipite. Felul cum arătai și poziția pe care o abordaseși spunea clar "nu atinge".

– N-am făcut-o intenționat…

McCade își trase cămașa din pantaloni și o scoase.

– Asta e treaba cu limbajul trupului. În majoritatea cazurilor, nu este ceva conștient. Undeva pe drum ai pierdut noțiunea tehnicilor pe care trebuie să le folosească o femeie.

Sandy se foi pe loc și își încrucișă brațele.

– Totul pare nou pentru mine. Cum aș fi putut uita ceva ce n-am știut niciodată?

– Iei o postură defensivă. McCade ridică un deget spre ea, după care își scoase pantofii. Tocmai mi-ai spus cu trupul tău că nu-ți place ceea ce auzi și că n-ai de gând să mă asculți.

– Și, mai exact, cât de mult ai citit din Playboy în ultimul timp? întrebă Sandy, cu mâinile încrucișate.

– Uite – McCade se așeză lângă ea pe canapea – te voi învăța câteva din tehnicile masculine de flirt, și dacă îmi vei putea spune sincer că totul e o minciună, atunci voi tăcea, bine?

Purtând numai un maiou și pantalonii de la smoching, arăta ca McCade pe care-l cunoscuse ea în liceu. Se așeză confortabil în celălalt colț al canapelei, privind-o fix, cu picioarele încrucișate și gleznele sprijinite de fotoliul din fața lui. Își trecu degetele prin părul scurt, făcându-l să arate răvășit și incredibil de sexy.

Sandy își plecă privirea și oftă.

– Dă-i drumul.

– Mai întâi de toate, nu sta așa, spuse el. O întoarse pentru a fi față în față cu el, ridicându-i mâna stângă pentru a o

întinde pe spătarul canapelei. Mâna dreaptă i-o așează în poală. Cu genunchii aproape atingându-li-se, se apropie de ea destul de mult.

– Primul pas: invadează spațiul personal al femeii. Pasul al doilea: o privești direct în ochi. Îi zâmbi, studiind-o.

Sandy îi răspunse zâmbind.

– E o prostie…

– N-am terminat, o întrerupse el. Fără să spună ceva, un bărbat poate lăsa o femeie să înțeleagă destul de clar că-l interesează. Din punct de vedere sexual.

McCade își lăsă privirile să cadă pe buzele ei numai pentru o clipă, apoi își plimbă ochii mai jos, până la decolteul rochiei. Sandy simți că va avea un acces nestăpânit de râs, dar în timp ce el ridică din nou privirea spre ochii ei, gura i se uscă și amuzamentul dispăru.

– Acesta este al treilea pas, îi explică el. Și dacă femeia n-a fugit până acum sau n-a fost jignită, bărbatul poate trece la pasul numărul patru: o atingere fără conotații sexuale, ceva ușor ca o strângere de mână…

El îi luă mâna și-i strânse ușor degetele.

– … dar pe care o va transforma în mângâiere. Își trecu încet degetele peste palma ei. Aceasta nu e o atingere prietenească… acum mesajul este clar sexual.

Sandy privi spre mâinile lor în timp ce el continua ușor mângâierea, fără a face altă mișcare. Privi în sus căutându-i ochii ce alergau pe picioarele ei frumoase. Trecu mult timp până îi întâlni privirea.

Putea vedea dorința din ochii lui.

Era numai o demonstrație, își reaminti ea. Juca puțin teatru pentru a-i da un exemplu. Cu grijă, se eliberă de mângâierea lui.

– Dacă mângâierile nu dau rezultat, continuă el cu vocea acum blândă, sau dacă situația nu permite un contact fizic, există multe feluri de a atinge o femeie. Zâmbi și își arătă puțin dinții lucioși. Știu, sună teribil, dar nu-i așa.

În timp ce Sandy îl privea, McCade folosi un deget pentru a trasa formele înflorate ale tapițeriei canapelei. O privi și zâmbi tandru.

– Asta trimite un semnal care spune: mai bine te-aș atinge pe tine.

Mișcarea lentă a mâinii îi făcea mușchii brațului și umărului să se miște senzual și să lucească la lumina becului din living. Își umezi buzele cu vârful limbii și Sandy își simți gura uscată.

– McCade, începu ea, dar vocea suna răgușit. Își drese glasul și își încrucișă din nou brațele. Sunt sigură că poți să scrii un manual pentru flirtul cu o femeie. Ceea ce nu înțeleg, e ce-au a face tehnicile de flirt ale bărbaților cu mine?

– James ți-a dat mai multe semnale în această seară și tu n-ai făcut decât să le respingi. El se ridică. Îmi iau o bere… vrei și tu?

Sandy încuviință.

– Mulțumesc.

– Nu ți-am spus ceva! strigă el din bucătărie.

Auzi cum se deschide și se închide ușa frigiderului.

– Aranjarea, continuă el. Și bărbatul și femeia fac asta dacă sunt atrași unul de altul. Auzi cum sunt desfăcute capacele sti-

clelor și cum McCade le aruncă la gunoi. Un bărbat își poate aranja cravata, părul… asta a făcut James. Totul e inconștient, amintește-ți.

În bucătărie, McCade își clăti degetele cu apa rece de la robinet. Rămăsese nemișcată, privindu-l, și el își stăpâni cu greu impulsul de a o lua în brațe ca s-o ducă în dormitor.

Nu pentru că-i era frică să nu cumva să țipe.

Închise ochii și și-o imagină pe Sandy blândă și plină de dorință, cu trupul lipit de al lui în timp ce s-ar săruta amândoi în pat…

McCade își șterse mâinile pe un șervet de hârtie pe care-l folosi apoi pentru a-și șterge transpirația de pe frunte.

Se întoarse în living și-i întinse o bere rece.

– Așadar, bătrânul James ți-a trimis semnale, îi spuse el abordând din nou subiectul în timp ce se reașeza pe canapea, și tu ce-ai făcut? Ți-ai încrucișat brațele și l-ai respins. O privi lung. La fel cum ai făcut cu mine acum câteva minute.

– Nu te-am respins, spuse ea.

– Ba da, asta ai făcut.

– Cum de știi atât de multe despre limbajul trupului? îl întrebă ea cu ochii îngustați.

El oftă.

– Nu știu, am citit odată ceva despre asta șI mi s-a părut că are logică, deci i-am acordat atenție. Vreau să spun că văzusem deja multe exemple de limbaj al trupului, la diferite persoane. După ce-am citit cartea, am știut cum să le interpretez. Zâmbetul îi deveni trist. Cu mult timp în urmă obișnuiam să flirtez. Puteam intra într-o încăpere și în câteva minute știam care femeie e liberă și care nu. Mergea de fiecare dată.

– Pun pariu că așa e, murmură Sandy.

– Dar ne îndepărtăm de la subiect. Trebuie să reînveți tehnicile feminine de flirt.

– Care sunt…?

– Trebuie să te declari învinsă, îi explică McCade.

Ea începu să râdă.

– Mi-era frică să întreb.

El se întristă și-i luă mâna, întorcând-o cu palma în sus.

– E un gest de a te preda. E nonviolent, lipsit de amenințare. Studiul asupra limbajului corpului a relevat faptul că atunci când femeile arată palmele mâinilor lor bărbaților înseamnă că aceștia le interesează. Eu cred că e un gest deloc agresiv, iar bărbații care în mod tradițional sunt brutali devin maleabili când o femeie se predă. E important.

– Chiar așa? îl privi Sandy uimită.

– Da, știu asta. McCade nu părea amuzat. Dar pot spune că James Vandenberg habar nu are de tocitul limbaj al trupului, dar va recunoaște inconștient orice semnal pe care i-l vei trimite.

– Ce, vrei să spui că trebuie să ajung în fața lui și să-i arăt palmele? întrebă ea.

– Trebuie să fie un gest subtil. Se întoarse spre ea. Ridică-ți părul de pe față.

Sandy îl ascultă.

– Oh, dragă. Tocmai mi-ai arătat palmele lucioase.

– Ba nu.

– Ba da, o contrazise el. Instinctiv, undeva în străfundul creierului tău, corpul a recunoscut faptul că sunt bărbat, asta din cauza hormonilor efervescenți.

– Hormoni efervescenți? îl îngână Sandy. Foarte științific.

– În afară de palme, toate tehnicile folosite de bărbați pot fi utile femeilor. Știi, invadarea spațiului personal, privirile fixe, atingerile tandre…Oh, aici intervine un lucru pe care-l face numai femeia. Cu piciorul.

Se ridică și-i desfăcu picioarele care stăteau sub ea pe canapea. Îi puse repede pantofii în picioare.

– McCade, protestă ea.

– Ridică-te, ridică-te, spuse el repede.

– Bine, mă ridic.

– Acum, încrucișează picioarele.

Sunetul molatic al ciorapilor scumpi de mătase care se atingeau parcă făcuse ecou în cameră. McCade simțI cum începe din nou să transpire. Fusta lui Sandy se ridicase și se ea mișcă pentru a o îndrepta.

McCade o opri.

– Dacă îți așezi rochia, mesajul pe care vrei să-l transmiți va fi interpretat ca și când ai dori să te așezi mai confortabil. Dacă lași rochia puțin ridicată înseamnă că vrei să flirtezi.

– Cum? întrebă ea îndreptându-și totuși rochia. E un dezastru. Rochia s-a ridicat prea mult și aș putea fi arestată.

– Știi ce cred eu?

– Niciodată n-am știut ce crezi, McCade.

– Cred că făcând efortul de a deveni o femeie de afaceri ți-ai alterat limbajul trupului, mormăi el. Trebuie să păstrezi contactul vizual și mișcările corpului, deoarece o femeie trebuie să fie sigură că nu transmite mesaje greșite. Probabil că ți-e greu să flirtezi cu James, din moment ce ți-e asociat.

– Mulțumesc, doctor Freud, zise Sandy. Și? Nici un comentariu despre influența mamei mele asupra vieții pe care-o duc?

– Dacă vrei ca James să știe că ești interesată de el, ignoră McCade cuvintele ei în timp ce lua ultima înghițitură de bere, va trebui să-i spui, și cel mai ușor mod în care-o poți face e prin limbajul trupului.

Sandy sorbi ușor din berea ei.

– Nu mi-ai spus niciodată al treilea lucru, își aminti ea.

El oftă.

– Care al treilea lucru?

– Mama ta a spus că sunt trei lucruri pe care trebuie să le știe un bărbat pentru a reuși în viață. Unul era să știe să danseze. Altul să știe să cerceteze. Care e al treilea?

– Când trebuie să facă dragoste, zise McCade zâmbind, și o citez: "Mărimea inimii e mult mai importantă decât cea a penisului".

Sandy se miră.

– N-a spus asta. McCade, vorbești numai prostii.

Zâmbetul lui McCade se transformă într-o grimasă.

– Jur, acestea au fost cuvintele ei. N-am adăugat nimic.

– În nici un caz mama ta n-ar fi rostit *vreodată* cuvântul acela care începe cu litera p. Refuz să cred asta.

– De asemenea, mi-a dat o cutie cu prezervative în fiecare an de ziua mea, începând de la doisprezece ani.

Sandy râse.

– În nici un caz!

– Voia să mă obișnuiesc cu ideea de a mă proteja pe mine și pe ea de un copil nedorit.

Sandy și-o amintea bine pe doamna McCade, care era o femeie liniștită, gospodină, șatenă și cu un zâmbet timid.

– Nu pot să cred așa ceva.

– Da, ei bine, oamenii sunt plini de surprize, îi zise el. Ceea ce vezi nu e întotdeauna ceea ce trebuie. Și aceasta e *adevărata* lecție pe care mi-a dat-o.

Mama lui murise când McCade se afla la mijlocul anilor de liceu.

– Tot îi mai simt lipsa, spuse Sandy, afectată.

– Da, zise el. Și eu.

*
* *

– Doamne! În sfârșit Sandy își luă ochii din farfurie. Muream de foame. N-am mâncat de prânz astăzi?

– Eu nu te-am văzut. McCade se rezemă de spătarul canapelei, mestecând încă o bucată de pizza.

Ea se așeză mai bine pe canapea.

– Acum, că nu-mi mai e foame, mă simt extrem de obosită. Nu cred că voi rezista cinci săptămâni în ritrmul ăsta. Și mâine va trebui să filmez chiar eu cu cea de-a doua cameră. Bunicul lui O'Reilly a murit și el a trebuit să zboare până în Montana pentru înmormântare.

– Ce avem mâine în program?

– Discursul lui Harcourt la picnicul uniunii profesorilor. Ea închise ochii. Și James va fi acolo. Ce voi purta?

– Ar trebui să porți hainele pe care le ai acum pe tine, o încredință el. Șort și tricou până la talie. E foarte sexy.

Surprinsă, Sandy făcu ochii mari și îl privi. Dar el era ocupat să ia din cutia cu pizza ultima bucată. Se întoarse pentru a-l privi din față și își sprijini capul cu mâna.

– McCade!

– Hmm? Tot n-o privea.

– Vrei să-mi faci o favoare?

Acum o privea cu ochii ca două briliante pe fața bronzată. Puse farfuria cu bucata de pizza rămasă pe măsuță, lângă paharul cu sifon și se ridică, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Dorești cumva un masaj? Stătea chiar lângă canapea. Întinde-te.

Mirată, Sandy ridică privirile spre el. Părfea atât de sever, stând acolo în acest fel și privind-o de sus fără să zâmbească.

Deoarece nu-i răspunse imediat, se așeză lângă ea pe canapea și-i dădu un ghiont pentru a-și face loc. Îți privi uimită stomacul care o durea în timp ce își sprijinea capul cu mâna. Simți mușchii puternici ai lui McCade pentru că brațul lui o atinse când îi dădu părul la o parte de pe spate. Apoi degetele lui puternice îi masară fiecare centimetru cu blândețe.

Închise ochii. Mâinile lui erau ușoare când o atingeau și-i împrăștiau tensiunea gâtului și a umerilor. Era minunat. Atingerile erau blânde, aproape intime, ca cele ale unui iubit… Dintr-o dată, această percepție crescu și Sandy deveni extrem de îngrijorată de faptul că piciorul lui McCade stătea lipit de al ei. Ce-i spusese? Primul pas: invadează spațiul intim al femeii…

Deschise ochii și întoarse capul ca să-l privească. Dar el îi susținu privirea cu ușurință, fără să zâmbească, după care se

uită la mâinile lui care continuau să-i maseze spatele. Când îl privise, fălcile lui tremuraseră puțin ca și cum își încleștase dinții.

Sandy își aplecase capul, odihnindu-și bărbia în mâini, convinsă că avea prea multă imginație. Clint McCade *nu* folosea limbajul trupului pentru a-i da mesaje ascunse. În nici un caz. Dacă o făcea, uitase pasul numărul doi: contactul vizual.

– Îmi promiți că nu te vei opri dacă-ți fac o confesiune?

McCade ezită puțin. O confesiune?

– Bine, reuși el să pronunțe încercând să ascundă faptul că-i crescuse pulsul. Dă-i drumul.

– Nu doream să-ți cer un masaj.

Ah! Ar fi dorit s-o audă spunând că e îndrăgostită de el ca o nebună.

– Nu?

– Voiam să te rog… Când mâinile lui i se plimbară pe gât ea aplecă și mai mult capul pentru a-i face loc.

– Ce?

– Când suntem în public, te superi dacă te rog să-mi spui Cassandra?

Mâinile lui se opriră și ea îl privi uimită.

– Știu că sună ciudat, dar toată lumea mă știe drept Cassandra și dacă te aud spunându-mi Sandy vor începe să mă strige și ei așa, și…

– Cassandra, repetă McCade.

– E o prostie, știu. Dar vezi tu, voi împlini treizeci de ani peste câțiva ani și vreau ca lumea să-mi spună Cassandra, nu Sandy. Sandy sună copilărește, e numele unei prietene foarte bune sau cam așa ceva. Atât de tinerește, ei bine… Ai înțeles ce vreau să spun?

– Nu, dar dacă asta e ceea ce vrei, la naiba, așa voi face. Cassandra, spuse el încercând să pronunțe cât mai bine. E un nume frumos. Trebuie să-mi mai amintești acest lucru din când în când.

Ea încuviință și închise din nou ochii.

– Mulțumesc, McCade, murmură Sandy, somnoroasă. Ești un adevărat prieten…

– Da, zise el încet. Știu.

Respirația ei deveni înceată și slabă. El se ridică greu și căută o pătură cu care s-o învelească pe Sandy. Cassandra, adăugă el în gând.

Numele i se potrivea. Se potrivea cu eleganța ei, cu poziția importantă de director al companiei, cu locul pe care-l va ocupa în înalta societate și cu cluburile din Phoenix. Cassandra Kirk. Nu Sandy, Cassandra.

Drace, își spuse el. O dorea pe Sandy. Sandy era fetița dulce care-l scosese de multe ori din necaz, care avea nevoie de el… de prietenia lui, de sfaturile lui, de ajutorul lui. Cassandra era o femeie matură… sofisticată, elegantă și controlată. Și după ce-l va cuceri pe James Vandenberg al IV-lea, Cassandra nu va mai avea nevoie de el. Nu va mai avea loc în viața ei și pentru el.

Dar acum avea nevoie de ajutorul lui. Și poate…

Poate situația nu era atât de disperată pe cât părea. Poate va reuși să folosească în favoarea lui faptul că Sandy îl dorea pe James Vandenberg.

Da, avea nevoie de ajutorul lui. Așadar, o va ajuta. Da, sigur. Ajutor și mult mai mult…

Capitolul 5

– Bună.

Surprinsă, Sandy își ridică privirea din portbagaj, de unde scotea trusa cu echipament. James se afla în parcare și-i zâmbea.

– Bună, spuse ea, dorind ca fiecare cuvânt pe care-l rostea să fie un lucru uimitor și inteligent.

– Nu știam că filmezi și tu. James își scoase ochelarii scumpi de soare și privi spre camera portabilă pe care ea o purtase toată după-amiaza. Acum se afla în portbagaj și el o studia cu interes. E mult mai mare decât cea pe care o am eu.

Încurcată, Sandy își îndepărtă șuvițele de păr care-i cădeau pe față. Își strânsese părul la spate, într-un coc franțuzesc, dar după câteva ore de muncă grea pentru campania lui Harcourt, în soarele torid al după-amiezii, era gata să se prăbușească de oboseală. Pantalonii scurți de safari erau șifonați și maioul roz, scurt, pe care-l purta, era acoperit de praful roșu, fin, al Arizonei.

James îi zâmbea și ea făcu eforturi pentru a-i susține privirea. Contactul vizual, gândi ea, sperând să nu se observe cât de speriată era. Zâmbetul lui era cald, drăguț. Dar nu la fel de drăguț ca al lui McCade…

James privi din nou camera video.

– Îmi dai voie? întrebă el. Sandy încuviință și el o ridică.

– Oho! se strâmbă el. Nu știam că o cameră ca aceasta e atât de grea. Ai ținut-o pe umăr toată ziua?

Sandy zâmbi la admirația ironică a puterilor ei.

– Numai o după-amiază. Unul dintre angajații mei a avut o problemă în familie. A trebuit să-l înlocuiesc.

– Sunt impresionat. Puse camera la locul ei, în portbagaj. E un gest extraordinar.

Oare flirtează cu mine? Oh, flirtează cu mine! Înroșindu-se, își concentră atenția asupra aranjării camerei video în geanta ei. O închise și o puse cu grijă într-un colț al portbagajului.

– Cred că ești obosită, zise James.

– Îmi voi reveni după un duș și un pahar de sifon rece. Se îndreptă spre portiera mașinii și se pregătea să se așeze pe scaun. Dar piciorul îi alunecă și călcă strâmb.

*
* *

Din cealaltă parte a parcării, McCade privea îngrozit cum Sandy urma să aterizeze lângă mașină. Mâinile îi erau întinse în față, dar știa că nu au puterea s-o protejeze împotriva cimentului dur pe care va cădea. Alergă spre ea foarte îngrijorat că nu va ajunge la timp ca s-o prindă din zbor și s-o salveze de căzătură.

Dar James era acolo și o prinse repede, iar McCade se opri în loc. Gelozia îl cuprinse când văzu că acel bărbat o ținea

strâns în brațe, fără să-i mai dea drumul. Erau de mult timp îmbrățișați. Și tot nu-i dădea drumul. McCade numără până la zece și abia apoi avocatul făcu un pas înapoi. Chiar și atunci, mâinile bărbatului se prelinseră pe umerii ei și apoi pe brațe.

Dorindu-și cu disperare să le audă conversația, McCade o urmărea pe Sandy cum vorbea. Trupul îi era țeapăn, drept, încordat, dar când discuta îl privea pe James și-i zâmbea atât de frumos încât McCade simțea cum i se strânge stomacul. E adevărat, nu știa prea bine ce înseamnă limbajul trupului și nu-l stăpânea deloc, dar nici un bărbat din lume nu rezista acestui zâmbet atât de dulce. Dumnezeu știe că *el* nu putea.

În timp ce continua să-i privească, văzu cum ea devine și mai nervoasă; din această cauză își vârâse mâinle în buzunarele din față ale pantalonilor scurți. Mâinile lui James căzură de pe brațele ei și ea se mișcă imperceptibil pentru a se îndepărta de el. Nu-și mai încrucișase brațele, dar nici această poziție nu arăta mai bine. Chiar și de la distanță, McCade putea simți cât de tensionată e, se simțea stânjenită și era timidă.

James îi dădu ceva, zâmbi și plecă.

Sandy se întoarse pentru a-l privi pe McCade și acesta se întoarse repede, prefăcându-se că își împachetează propriul echipament.

Nu le luase prea mult strrângerea și îmachetarea echipamentului, așa că mașinile ajunseră în scurt timp la studio. McCade traversă parcarea și ajunse lângă Sandy care se rezema obosită de micuța ei mașină.

– Vrei să conduc eu? îi spuse el la ureche.

Ea nici măcar nu deschise ochii, îi întinse numai cheile mașinii.

– Acum, numai dacă ești vrăjitor mă poți urca în mașină, spuse ea după care oftă când McCade o ridică în brațe și o așeză încet pe scaun.

– Nu e chiar magie, spuse el ocupând locul de lângă ea în câteva secunde. Dar a ținut.

Se așeză la volan închizând portiera cu o mână, cealaltă aflându-se pe spătarul scaunului ei.

– Mă răsfeți, zise Sandy epuizată. Dacă vei continua să ai grijă de mine în acest fel, voi avea o puternică depresie nevoasă atunci când vei pleca.

– Și dacă nu mai plec?

Sandy se ridică în scaun, trezită din somnolență.

– Ce?

El închisese ușa cu zgomot. În timp ce se așeza mai confortabil în fața volanului, ea se apropie de el.

– Clint, te gândești să rămâi în Phoenix mai mult timp?

McCade privi în oglindă și-i schimbă poziția pentru a vedea mai bine. Sandy îi spunea Clint numai când discutau un subiect de majoră importanță pentru ea. De când murise mama lui, era singura persoană care-i mai folosise numele mic. De fapt, în decursul anilor, le spusese tuturor prietenelor lui să-i zică McCade și nu altfel. Clint i se părea un nume vulnerabil. Era numele de băiat de doisprezece ani, singur și supărat pentru că era la o școală nouă, dezamăgit că tatăl lui îi folosise pe el și mama lui, forțându-i astfel să se mute într-un apartament mic de la demisol, în cea mai rău famată zonă a orașului.

Sandy, care se mutae în același bloc, într-un apartament identic, în septembrie anul următor, începuse să-i spună McCade. Se așteptase ca el să fie genul de copil al străzii care făcea ordine în cartier și de aceea asta devenise. Fatpul că era

recunoscut drept un erou nu i-a acordat timp pentru a se autocompătimi. Era cu un an mai mică decât el, o blondă timidă, și îi plăcuse să adopte repede atitudinea de protector. Un rol nu foarte necesar, admise McCade surâzând. Aflase că ea bătuse o dată un copil pentru că făcuse insinuări despre paternitatea lui. Îl lovise pe băiatul care era de două ori mai mare decât ea, dându-i sângele pe nas și zgâriindu-i pielea într-un fel pe care acela și-l amintise mult timp. După aceea, prietenia dintre ei devenise echitabilă.

În timp ce conducea prin traficul după-amiezii târzii, putea simți cum îl studiază în timp ce îl întreba din nou:

– Ai de gând să rămâi mai mult timp în Phoenix?

El o privi cu o sprânceană ridicată.

– Mai mult timp? Nu vrei să rămân de tot?

– Nu vei face asta. Sandy își scoase tenișii și își mișcă ușor gleznele apreciind răcoarea aerului condiționat al mașinii. Cel puțin asta mi-ai spus în ultimii zece ani.

– Probabil că m-am răzgândit.

Ceva din vocea lui joasă și aspră o făcu pe Sandy să-l privească cum n-o mai făcuse niciodată. El își luă ochii de la șosea ca să-i întâlnească privirea pentru o secundă, dar chiar și în acest scurt timp reuși să vadă un lucru ciudat în ochii lui. Era mai mult decât tristețe. Era un fel de disperare pe care n-o mai văzuse niciodată. Cel puțin nu înainte de această vizită.

Se întoarse cu totul spre el și-i puse mâna încet pe braț.

– Clint, am sentimentul ciudat că treci printr-un fel de criză, zise ea cu blândețe. Aș vrea să-mi spui ce s-a întâmplat, ca să te pot ajuta.

McCade opri în lungul șir de mașini care stătea la stop. Își mișcă brațul pentru ca mâna ei să cadă într-a lui și-i mângâie degetele.

– Se va rezolva, zise el rugându-se să fie adevărat.

– Știi că aș face orice pentru tine. Trebuie numai să-mi spui.

McCade surâse și-i sărută blând degetele înainte de a le elibera.

– Ți-am văzut mișcarea grațioasă de adineaori.

– Schimbi subiectul.

– Ești foarte isteață.

Sandy rămase tăcută. De când avea McCade secrete față de ea?

– Faci asta intenționat? întrebă el.

Sandy îl privi uimită.

– Ce?

– Când ai alunecat ai făcut-o intenționat, nu-i așa?

– Da, am planificat din timp să arăt ca o proastă. Oftă. Am aflat că bărbaților le place mai mult.

– Și mie.

McCade zâmbea ironic și ea se surprinse făcând același lucru.

– Ei, prietene, voi reține acest lucru.

– Ce ți-a dat Vandenberg? o întrebă McCade.

– M-ai urmărit. Asta am crezut și eu. Îngustă ochii. Cum ți s-a părut limbajul trupului meu?

– Are nevoie de perfecționare, zise el posomorât.

– Dar credeam că m-am descurcat bine, protestă ea. Vreau să spun, James mi-a atins corpul cu mâinile. De fapt, pentru un minut am crezut că-mi va da întâlnire. Mi-a spus că va avea loc o petrecere la clubul lui Simon Harcourt în seara asta, dar după aceea mi-a spus cum se ajunge acolo, mi-a dat invitații și mi-a spus să vin însoțită. Sandy oftă.

– Asta ți-a dat? Invitații la club?

Ea încuviință din cap.

– Da.

– Știi ce credeam că s-a întâmplat? întrebă el și ea clătină negativ din cap, așteptând să continue. Credeam că

Vandenberg avea intenția să-ți ceară să mergi la recepție cu el, dar după aceea ai început să te îndepărtezi de el, iar James a făcut același lucru.

– M-am îndepărtat?

– Da. McCade ajunse în fața blocului, oprind ușor mașina micuță a lui Sandy. Scoase cheile din contact și le zornăi.

– De această dată l-ai făcut să înghețe când ți-ai vârât mâinile în buzunarele pantalonilor și te-ai retras doi pași. A interpretat aceste lucruri ca pe un refuz iminent. Așa că, fiind un bărbat normal, s-a hotărât să nu mai întrebe pentru a nu simți umilința respingerii. Îl poți învinovăți de ceva?

– L-am înghețat? Sandy luă cheile și se afundă uimită în scaunul ei. Resping oamenii fără să vreau. Limbajul trupului meu nu funcționează. Totul e fără speranță, McCade.

– Nu, nu-i așa. McCade ieși cu greu din micuța mașină și o înconjură pentru a-i deschide ușa lui Sandy.

Sandy privea în altă direcție, dar nu-și întoarse ochii destul de repede pentru ca el să nu vadă lacrimile din ei.

– La naiba, vorbești serios. Se aplecă mult pentru ca fețele lor să se afle la același nivel. Hei, Sandy, termină! poți învăța limbajul trupului, dar e ceva deosebit de alte lucruri. Dacă vrei să-l înveți cu adevărat, trebuie să-l practici.

– Să-l practic? îl îngână ea.

– Să-l practici, o asigură el. Mușchii brațelor lui erau încordați pentru că-și sprijinea pe ei greutatea stând cu mâinile pe capota mașinii, și bicepșii mari parcă străpungeau cămașa. Hai să intrăm, să facem duș, să ne schimbăm și să mergem la petrecerea de la club.

– Urăști să mergi la astfel de petreceri.

– Voi supraviețui. Pentru a practica limbajul trupului, trebuie să fii în public.

– Nu-mi trebuie și o persoană cu care să fac practică? întrebă ea. James nu e deloc potrivit.

– N-ai nevoie de James, zise McCade. Mă ai pe mine.

*
* *

Tocurile lui Sandy făceau zgomot pe marmura din holul clubului. Se oprise la intrarea în sala unde petrecerea începuse deja.

Înăuntru se aflau peste două sute de persoane, dar sala de bal era atât de mare încât mai aveau loc încă pe atât, iar cei din interior stăteau în grupuri mici, la mesele ce înconjurau ringul de dans, sau dansau pe muzica unei orchestre mici.

Majoritatea bărbaților purta smoching și femeile diverse variante ale rochiilor pe care le îmbrăcaseră la cina dansantă de la Pointe, sâmbăta trecută. Sandy o zări pe femeia care purtase rochia de culoarea piersicii, din mii de paiete. În această seară îmbrăcase o rochie scurtă, bleu, care se mula perfect și se ridica în sus de câte ori păși.

Mâna lui Sandy se odihnea pe brațul puternic al lui McCade și acesta o conduse cu blândețe până în centrul mulțimii. Văzu cum arătau când se uită spre oglinda mare din celalată parte a sălii și abia se stăpâni să nu izbucnească într-un hohot de râs.

McCade arăta de milioane. Își alesese un smoching ce-i venea perfect și părul lui cu șuvițe aurii strălucea în lumina candelabrului. Își purta părul pe spate, nici o șuviță nu-i cădea pe umeri, iar onduleurile erau prea perfect pieptănate și le-ar fi trebuit câteva degete pentru a fi răscolite. Buzele frumoase îi erau curbate într-un surâs care deveni cald când îi întâlni ochii minunați în oglindă.

– Ar trebui să te studiezi mai bine, îi șopti el. Arăți de parcă nu faci parte din realitate.

Așa era. Părea o persoană total diferită, nu mai semăna cu Sandy Kirk. Purta o rochie scurtă din catifea neagră, pe care i-o cumpărase McCade. Barete înguste negre îi îmbrăcau umerii mici, delicați, și decolteul se adâncea mult între sâni, ceea ce-i amintea că nu purta sutien. Dar femeia care o privea din oglinda imensă nu avea nevoie de așa ceva. Acea femeie cu bucle lungi, perfect aranjate, care-i cădeau ca o cascadă blondă pe spate, cu picioare lungi și subțiri acoperite de ciorapi negri mătăsoși, cu tocurile atât de lungi încât părea mai înaltă decât toate femeile din cameră și decât unii bărbați, *acea* femeie avea încredere în sine, era minunată și destul de versată ca să știe că prin catifea nu se putea vedea și chiar dacă nu purta sutien era destul de bine ferită de privirile indiscrete. În afară de asta, se gândi Sandy, nu exista în lume nici un sutien pe care l-ar fi putut purta la o rochie atât de decoltată în față și în spate, cum era aceasta.

McCade avea dpretate. Părea ireală. Dar adevărul era că ea și el arătau împreună la fel de ireali.

Familiari, decise ea. Erau prieteni, se simțeau bine împreună, erau relaxați și asta se vedea în limbajul trupurilor lor. Limbajul trupului, se gândi ea, alarmată. Da, sigur.

– Acum, că suntem aici, spuse ea, ce facem?

– Ce ai spune dacă am bea ceva? Vrei să-ți aduc ceva de la bar?

– În nici un caz nu mă desprind de brațul tău. Sandy îi strânse cu putere brațul. Dacă tu mergi la bar, merg și eu cu tine.

– Cea mai frumoasă femeie din sală nu vrea să se desprindă de brațul meu. McCade îi zâmbi. Cred că pot trăi mereu așa.

– Ai grijă cu astfel de complimente, McCade, spuse ea. S-ar putea să încep să te cred.

O privi, scrutându-i atent fața.

– Ar fi atât de îngrozitor?

Ea se uită în altă parte, incapabilă să-i suporte privirea, fiindu-i frică de… de ce? Nu-i era frică de el. Îi era frică de ea. Îi era frică să nu-i arate prea multe și să nu cumva să nu-și poată lua ochii de pe gura lui, de pe buzele lui minunate. Și McCade, care era expert în limbajul trupului, va ști fără nici un dubiu că dorește s-o sărute. Oh, Dumnezeule, murea de dorința ca el s-o sărute. Ce naiba se întâmplase cu ea în ultimul timp?

Privi vârful cizmelor lui de cowboy.

– Ai uitat de băuturi?

Oftând frustrat, McCade se îndreptă spre bar, încercând să se hotărască ce să bea: o bere sau un sifon? Cafea sau alcool? Ce l-ar fi calmat mai repede? Se hotărî că cea mai bună era berea. Atâta timp cât nu bea prea multă va fi în siguranță. Dar Dumnezeu să-l ajute dacă bea peste măsură. Probabil va sfârși prin a se târî la picioarele lui Sandy, implorând-o să aibă milă de el.

– Vrei un pahar de vin? Stătea aproape de ea în mulțimea care se învârtea pe lângă barul lung. Nu-i plăcea înghesuiala, dar acum nu-l deranja. Asta o forța pe Sandy să stea aproape lipită de el și așa îi putea mirosi parfumul discret. Mirosea foarte bine. Nu-și prea dădea cu parfum, dar combinația șamponului cu săpunul pe care-l folosea și aroma propriului corp, care-i era specifică numai ei, era un parfum mai minunat decât orice aromă dintr-o sticluță.

Își simți corpul răspunzând la apropierea ei. O dorea atât de mult! Acum și aici. Dorea s-o ducă în garderoba goală, să încuie ușa și…

– Vă servesc ceva? întrebă barmanul.

– Bere, zise Sandy. Am dreptate, McCade? la sticlă și de import. Două.

Zâmbi barmanului, în timp ce acesta turna conținutul sticlelor în niște sonde înalte. Ea îi dădu unul lui McCade și-l ridică puțin pe celălalt, într-un toast.

– Pentru limbajul trupului.

Paharele scoseră un clinchet și amândoi luară o înghițitură mare din berea rece, înspumată.

– Vorbind de limbajul trupului… McCade o conduse mai departe de barul aglomerat. Cred c-ar trebui să te prefaci…

Luă o înghițitură de bere în timp ce Sandy aștepta să continue.

– Ce? zise ea nerăbdătoare.

– Că mă dorești. Era serios. Zâmbi când ea îl privi fix, dar în ochii lui nu era nici o urmă de amuzament. Nu-l văzuse niciodată atât de serios.

Sandy rămase tăcută în timp ce el o îndepărta și mai mult de mulțime. Când ajunseră la un mic separeu în care se aflau două scaune albe și o măsuță, el se opri, îi luă ușor berea din mână și așeză cele două pahare pe ea.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să te relaxezi, spuse McCade și ea realiză că își încrucișase brațele peste piept și le ținea strâns ca pentru a se proteja. Măcar încearcă să te prefaci că mă placi.

– McCade, nu trebuie să mă prefac.

– Bine. Zâmbetul lui se accentuă când îi luă amândouă mâinile într-ale lui, mângâindu-le ușor. Acum gândește-te că sunt un vechi prieten care a venit în oraș. Spune-ți că sunt aici numai pentru o seară și că abia ai realizat că te-ai îndrăgostit de mine. Spune-ți că nu ai la dispoziție decât câteva ore pen-

tru a-mi arăta sentimentele tale și că nu sunt genul de om căruia să-i spui în față adevărul. Îi lăsă mâinile libere și făcu doi pași înapoi ca să se îndepărteze de ea. Ce-ai de gând să faci?

– E o prostie, spuse Sandy.

– Dacă-ți spuneam că sunt un străin care ți-a atras privirile, am fi petrecut ore întregi discutând despre prostia de a agăța o persoană despre care nu știi nimic. În afară de asta, te vei purta altfel știind că cel în cauză nu este un simplu străin ci un cunoscut, ca James… sau ca mine.

Sandy ridică nervoasă paharul și sorbi o gură de bere.

– Dar nu-l cunosc destul de bine pe James pentru a fi sigură că nu e altceva decât pare.

McCade râse.

– Acum îți găsești scuze.

Își concentră atenția asupra berii, urmărind bulele care se ridicau prin lichidul chihlimbariu.

– Dar eu… Scutură din cap. Nu prea mă pricep să mă prefac, și mai puțin să seduc pe cineva. E o minune că nu mai sunt virgină. Crezi că e prea târziu pentru mine ca să devin călugăriță?

– Da, zise McCade hotărât. Mult prea târziu. Respiră adânc. Nu trebuie să știi cum să seduci un bărbat. Trebuie să știi numai cum… să te lași sedusă. Ai încredere în mine, adăugă el blând. Te lași pe mâna mea?

Ea încuviință privind din nou în paharul cu bere.

– Folosește-ți ochii. Îți amintești ce ți-am spus despre contactul vizual?

Sandy încuviință din nou.

Când se uită în sus pentru a-i întâlni ochii, el zâmbi trist.

– Citesc spaimă în expresia ta. Și timiditate. Trebuie să fii mai îndrăzneață. Fă-mă să cred că te gândești la sex.

– Dar nu la asta mă gândesc.

– Ar trebui. Privește-mă, Sandy. Cassandra.

Când ea îl fixă, privirea lui se schimbă într-o flacără arzătoare sălbatică. Își lăsă ochii să se plimbe pe trupul ei, insistând prelung pe fiecare centimetru.

– Poți ghici la ce mă gânesc? O privi din nou în ochi și ea roși.

– Da, spuse Sandy. Dar…

Nu continuă.

– Dar ce?

– Cred că sunt o persoană de modă veche, McCade. Nu pot porni astfel de priviri ca pe un ceas deșteptător când simt… dorință.

– Prefer să-i spun atracție fizică, preciză el. Și din punctul meu de vedere nu seamănă cu pornirea unui ceas deșteptător. Este pur și simplu faptul că nu bați în retragere, că lași să se vadă anumite sentimente pe care în mod normal le ții ascunse.

Sandy îl privea uimită, încercând să înțeleagă ce-i spunea.

– Doar nu te aștepți să cred că mă găsești atât de atrăgătoare, spuse ea flatată.

– Poți crede sau nu, Kirk, i-o întoarse el cu un accent ciudat în voce, chiar așa e. Întotdeauna te-am găsit incredibil de sexy.

Râzând neîncrezătoare, îi întoarse spatele.

– Sigur că da.

McCade o prinse de braț cu atâta putere, încât era gata să scape paharul de bere din mână.

– La naiba, Sandy, ridică el tonul. Când ai de gând să nu te mai subapreciezi? Nu te-am mințit niciodată, de ce-aș face-o acum?

– Îmi pare rău, știu că nu minți. Sigur că era atras de ea numai din punctul de vedere al unui prieten. Și cât privește relația fizică, ei bine, nu era o noutate pentru ea că lui îi plăcea orice femeie. Însă nu realizase că el o privește ca pe o femeie.

Sandy își trase ușor brațul din cleștele mâini lui. Nu dorea să lupte împotriva lui. Era obosită, înfometată și voia să meargă acasă. Dar știa că McCade n-o va lăsa să plece până când nu va practica limbajul trupului. Puse paharul de bere pe masă.

Nu trebuia să pretindă că-l dorește. Tot ce trebuia să pretindă era că ajunsese în sfârșit să trăiască în lumea perfectă pe care o visase de nenumărate ori. Îl privi în ochi și-l lăsă să vadă toată pasiunea și dorința pe care le simțea pentru el de când îl cunoscuse.

– Asta-i privirea, zise McCade respirând adânc ca și cum ea îl privise cu adevărat pentru prima dată.

Când Sandy îl privi din nou, îi zâmbi fericită și-i întinse ambele mâini, cu palmele în sus.

– Cum mă descurc? îl întrebă ea.

– Nu ești prea subtilă, dar e bine. Hai să dansăm.

– Ce? De ce?

– Acesta e următorul pas, explică el. Abia mi-ai spus privindu-mă în ochi că jocul pe care-l joci e extrem de plăcut. Numai dacă aș fi nebun sau fără minte n-aș încerca să-ți răspund printr-o îmbrățișare. De aceea te-am invitat la dans. E o scuză pentru mulți oameni care doresc să se îmbrățișeze.

– Nu sunt o bună dansatoare.

– Te descurci foarte bine. McCade zâmbi. În afară de asta, nu e vorba de dans. E vorba de sex. Gândește-te la asta ca la un joc.

Sandy simți că roșește.

– McCade, sunt epuizată…

– Numai un dans, după aceea plecăm, promit.

Sandy simți cum o înconjoară brațele lui puternice și se întrebă ce sens avea să protesteze. Dansul în brațele lui era minunat. Îl privi în ochi și el o strânse mai puternic, apropiind-o de trupul lui musculos. Ajunsese în paradis. Nu mai exista spațiu între ei și nu se puteau apropia mai mult decât atât… cel puțin nu cu hainele pe ei.

Îi simțea mâna lipită de decolteul adânc de pe spatele rochiei pe care o purta. O mișca în sus și în jos, atingând-o ușor și senzual.

– Da. Respirația lui fierbinte îi atinse urechea în timp ce-i șoptea. Ți-ai amintit pasul al patrulea.

Uimită, Sandy realiză că-i mângâia încet ceafa, atingând cu degetele părul tuns scurt. Fără să-și dea seama, urmase cel de-al patrulea pas pe care i-l spusese McCade. Transformase îmbrățișarea normală șI decentă pentru dans într-una plină de tandrețe. Dar o făcuse inconștient, fără să devină îngrijorată. Poate că existau speranțe pentru îmbunătățirea limbajului trupului ei.

– Cassandra. Îi pronunță numele foarte blând. Știi, nu e nici un bărbat în cameră care să nu ne privească dansând.

Simți cum mâna lui se plimbă pe spatele ei pentru a ajunge sub păr. Atingerea lui o făcea să se simtă bine. Degetele lui transmiteau fiori și-i înfierbântau sângele, iar pulsul era gata să explodeze.

– Toți își spun: ce bărbat norocos. McCade zâmbi. Și să știi că au dreptate.

Melodia se termină, dar el nu o eliberă din îmbrățișare.

– Și Vandenberg ne privește. Ochii lui îi studiau buzele.

– Cine? întrebă ea, trezită din visare.

– Vandenberg, repetă el. James.

James.

– A!

– Ce-ai spune dacă l-am lăsa să vadă ceva? murmură el. Era o scuză mai bună decât oricare alta și în acest moment avea nevoie disperată de așa ceva. Nu o putea săruta fără motiv și dorea din tot sufeltul s-o sărute. Poate acel lucru îi va da o idee potrivită, adăugă el, cu toate că singura idee pe care voia să i-o dea lui James Vandenberg era că femeia din brațele lui îi aparține în totalitate, cu inima, cu trupul și cu sufletul.

Sandy își trecu nervoasă vârful limbii peste buzele uscate și astfel îi făcu lui McCade invitația pe care-o aștepta.

Își folosi mâna stângă pentru a-i îndepărta cu blândețe buclele care-i cădeau pe față, în timp ce se apleca încet și-i atingea buzele moi cu ale lui. Era o tortură dulce, delicioasă. Însă un sărut scurt pe buze, aproape inexistent, nu era de-ajuns. Îi simți inima care bătea cu putere și își ținu în continuare respirația.

Când o privi pe Sandy în ochi, nu se putu abține.

– Nu știu, spuse el, ignorând faptul că orchestra cânta un slow și lumea dansa în jurul lor. Crezi că a observat? Ar trebui s-o mai facem o dată, ca sa fim siguri.

O sărută din nou, mai prelung și mai apăsat. Era un sărut la fel de dulce și de blând.

– Haide. Ți-am promis că te duc acasă. Aproape disperat, o îndepărtă de ringul de dans. Dacă mai stăteau puțin nu va mai fi în stare să se abțină să n-o sărute din nou și din nou, uitând de sine și de locul unde se aflau. Nu era gata pentru asta. Era prea curând.

– Cassandra Kirk.

El îl văzu pe James împreună cu alt bărbt, stând chiar în calea lor. Oftă încet și încercă să zâmbească politicos.

– James. Bună. Trezită la realitate, Sandy dădu drumul mâinii lui McCade și își încrucișă brațele. Își surprinse gestul și își îndepărtă nervoasă părul care-i cădea pe față, după care își ținu brațele pe lângă corp.

– Îmi pare bine că ai venit, spuse James cu căldură. Apoi îl privi pe partenerul ei. Clint McCade, nu?

– Ai o memorie bună. McCade zâmbi, în timp ce dădeau mâna.

– Sunt politician în formare, explică James, zâmbind larg. Cassandra, îl cunoști pe Aaron Fields? E proprietarul Canalului Cinci de știri. A fost de acord să ne pună la dispoziție materiale pentru campania lui Simon Harcourt din propria arhivă video.

În timp ce-o privea, McCade văzu cum de pe fața ei dispare nesiguranța și devine președinta Video Enterprises. Stătea dreaptă și devenise calmă, plină de încredere și rezervată.

– Ne cunoaștem. Îl fixă pe Fields cu o privire de gheață. Nu-i întinse mâna și McCade realiză că nu-l place pe acel bărbat.

Impresionat, îl studie pe Aaron Fields. Dintre toate persoanele din lume, știa că Sandy nu poate suferi doar câteva. Și era foarte greu să te numeri în acea categorie de persoane. Dar în nu se știe ce fel, Aaron Fields reușise.

Nu era prea scund, dar în fața tocurilor foarte înalte ale lui Sandy părea cu un cap mai mic decât ea. Arăta ca un tip de treizeci de ani și burta mare îl făcea aproape caraghios în smoching. Părea că suferise o schimbare de metabolism. Părul lui era blond și fața roșie de parcă ar fi fost ars de soare. În ciuda acestui lucru, era atrăgător, dar asta înainte de a mânca hamburgeri și a mai face câteva drumuri până la bar, ceea ce-i va schimba total înfățișarea. Fața începea să i se

buhăiască, făcându-i ochii gri să pară mai mici decât erau. Fusese șeful găștilor din liceu, decise McCade, sau o stea a echipei de fotbal, pe care-o admiraseră toți colegii.

Era ceva la mijloc și cunoscând-o pe Sandy, nu era nimic bun.

Nefăcându-și griji pentru răceala pe care-o abordau cei doi, James aranja o întâlnire la care Fields și Sandy puteau sorta materiale de la numeroaselor emisiuni pe care le făcuse Simon Harcourt de-a lungul anilor, la diverse posturi de televiziune.

– Sun-o pe secretara mea, spuse Fields. Oricum, agenda mea e încărcată pentru săptămânile următoare. Desigur, ne putem întâlni seara.

– Întâi, ne-ar trebui un catalog cu toate casetele existente. Sandy nu era deloc încântată de faptul că trebuie să petreacă o seară cu Field. Întocmirea ei va dura câteva săptămâni și…

– Sunt catalogate deja, zise Fields zâmbind satisfăcut.

Sandy ezită și McCade înțelese imediat. Ea nu dorea să rămână singură cu acest bărbat.

– O pun pe secretarea mea s-o contacteze pe a dumitale, îi spuse ea lui Fields, cu toată răceala de car era în stare. Poate vei găsi vreodată timp în cursul zilei.

– James, dorești și tu să revezi casetele? întrebă tare McCade. De ce nu încerci să fii și tu acolo?

Sandy îl privi pe McCade, nesigură dacă el încerca s-o facă să se întâlnească acolo cu James sau înțelesese că nu-l putea suferi pe Aaron Fields și nu dorea să rămână singură cu el. Îi zâmbi calm dar inima ei bătu nebunește. McCade era la înălțime. De unde știa de Fields? Ea nu-și dăduse seama ce fel de om era acesta când îl întâlnise prima dată.

Desigur, McCade încerca să-l facă pe James să petreacă mai mult timp cu ea. Ăsta era adevărul. Se simțea ca o proastă pen-

tru că sperase că acele sărutări însemnaseră ceva. Crezuse cu adevărat că McCade o sărutase din alt motiv în afară de a-i atrage atenția lui James?

– De fapt, mie îmi convine seara, spunea James. O privi pe Sandy. Dar voi încerca să-mi schimb programul dacă ție nu-ți convine.

Sandy scutură din cap.

– Tu ești clientul. Tu trebuie să alegi ora pe care-o dorești.

James îl privi pe Fields.

– Aaron ne face o mare favoare. Hai să ne conformăm programului lui.

– Ce ziceți de săptămâna viitoare? întrebă Fields. Să zicem pe la șapte și jumătate seara? Se întâmplă să nu fie o oră potrivită pentru Cassandra. Va fi o muncă grea vizionarea atâtor casete.

– Cred că ar trebui să fie și el acolo, îl întrerupse Sandy.

– E o pierdere de timp, o contrazise Fields.

Ea se întoarse spre Vandenberg.

– James, îmi acorzi acest dans?

Nu era nimic anormal în întrebarea ei, dar James rămase uimit și clipi repede. Îl privi pe McCade, care oftă înfundat.

– Scuză-ne, îi spuse James lui Fields, după care o urmă pe Sandy pe ringul de dans.

McCade nu putu să-i privească. Nu voia să-i privească. Dar trebuia. Nu putea să nu-i urmărească.

– O cunoști bine? întrebă Fields.

McCade îi zâmbi indiferent, în timp ce-l privea pe James care o lua în brațe pe Sandy. La naiba, arătau bine împreună. Ea era o blondă elegantă și James un brunet atăgător. McCade simți o durere acută în stomac.

– E minunată, comentă Fields. Are corpul unei blonde pasionale, dar mintea e una de computer. Ce combinație teri-

bilă. Femeile sunt precum copiii, văd bine, dar nu aud nimic, mai ales atunci când tot ce pot spune e nu, înțelegi ce vreau să spun? Dacă Vandenberg are nevoie de mine, spune-i că mă găsește la bar.

McCade încercă să nu râdă. Nu și-l putea imagina pe Aaron Fields exprimându-și astfel de sentimente pentru Sandy care, fără îndoială, dacă ar fi putut l-ar fi transformat în mii de bucățele atât de mici ca cele ale jocurilor japoneze, pe care le asamblezi după mult chin. Dar McCade zâmbi și se întoarse să-i urmărească pe cei doi.

James o ținea prea strâns, iar ea își dăduse capul pe spate în timp ce-i vorbea aproape de ureche. McCade simți nevoia să întoarcă spatele.

*
* *

– Și după acea ultimă întâlnire Fields a fost atât de… rău încât am jurat că nu voi mai face afaceri cu el, îi spunea Sandy lui James. E un mitocan. Dar, desigur, are ceea ce îți trebuie, așa că…

– Putem apela la celelalte rețele de televiziune, sugeră el. Trăsăturile lui cizelate deveniră și mai atrăgătoare când pe față i se citea uimirea.

– Dar Canalul Cinci e cel mai bun. Sandy scutură din cap. Au luat premiul pentru cel mai bun post de știri șapte ani la rând. Avem șanse mai mari să găsim ceea ce ne interesează căutând în arhiva lor.

– Nu vreau să te pun într-o situație neplăcută. Figura lui James deveni serioasă, îngrijorată. Ochii căprui se închiseseră la culoare și în lumina candelabrului era imposibil să diferențiezi pupila de iris. Efectul era dezarmant.

– Dacă vei lua și tu parte la întâlnire, totul va fi perfect. Numai când sunt singură cu el se poartă ca o jigodie.

– Voi fi acolo, spuse James repede, în timp ce brațele-i tremurară ușor în jurul ei. Trupul lui era țeapăn și musculos, însă nu la fel de puternic ca al lui McCae. Poți conta pe mine.

Sandy surâse.

– Voi purta cizme cu pinteni și voi împacheta în geantă un cuțit și un spray paralizant pentru a le folosi la nevoie.

– Cizme cu pinteni? întrebă el cu sprâncenele ridicate.

– Poți fi sigur de asta.

– Vai!

– Chiar așa.

În ochii întunecați ai lui James era o urmă de amuzament când îi zâmbi. O îmbrățișa în felul în care o făcuse McCade, ținându-și mâna pe spatele ei gol. Îngrijorată, Sandy oftă. James o îmbrățișa la fel, dar ceva era diferit.

– De când te întâlnești cu Clint McCade?

Privi în sus spre el.

– Nu mă întâlnesc.

Părea încurcat și încercă să-l lămurească.

– Suntem doar prieteni.

James încuviință fără să creadă.

– *El* știe asta?

Ea râse.

– Desigur.

El încuviință din nou, evident neconvins.

– Trebuie să recunosc, sparse James tăcerea, că am fost surprins când mi-ai cerut să dansăm. În acel moment mi s-a părut un lucru nepotrivit.

– Îmi pare rău, zise ea râzând. Presupun că trebuia să aștept și să-ți spun problema cu Fields abia mâine, la tele-

fon. Mi se pare că dansul e o cale bună spre a avea o ședință particulară.

Mâna lui se mișcă în jos pe spatele ei, degetele mângâindu-i încet pielea mătăsoasă.

– E cea mai frumoasă ședință particulară pe care am avut-o. E vreo șansă să mai avem vreuna?

Sandy îl privi uimită. James Vandenberg dorea s-o revadă. O atingea, mângâind-o aproape cum făcuse McCade. Atunci de ce nu simțea aceeași dorință pe care-o simțise în brațele lui?

Melodia se termină și se eliberă blând din brațele lui.

– Ce zici de cină? întrebă James.

– Sună-mă, spuse ea în timp ce era condusă spre McCade.

– Așa voi face, răspunse el. Poți să fii sigură.

Zâmbi călduros privind-o în ochi, înclină din cap spre McCade și se îndepărtă.

*

* *

McCade rămase tăcut în timp ce valetul le aducea mașina, gândindu-se la felul în care James o îmbrățișase pe Sandy în timpul dansului.

Acum ce va face? Nu putea sta cu mâinile în sân în timp ce Vandenberg i-o fura de sub nas. Numai dacă James ar fi idealul pe care Sandy l-a văzut ca bărbat. McCade era… numai McCade.

Sandy tremură în aerul rece al nopții și el realiză că nu are jacehtă. Fără să stea pe gânduri, puse un braț în jurul ei și Sandy i se lipi de piept înconjurându-i talia cu mâinile pe sub smoching.

Mașina ei apăru din întunericul parcării, unde stătuse printre Cadillacuri și alte limuzine.

McCade își scoase haina și o așeză pe umerii ei. Punând mâna pe butonul încuietorii portierei de la scaunul pasagerului îl văzu pe James Vandenberg vorbind cu unul dintre paznicii parcării.

Știa din felul în care acesta privea spre ei că observase faptul că Sandy nu e suficient de atrasă de el. McCade era sigur că tipul o va visa toată noaptea.

Și acest gând îl înnebunea.

În loc să-i deschidă ușa lui Sandy, se întoarse spre ea și o luă în brațe. Văzu uimirea din ochii ei înainte ca buzele lui să le găsească pe ale ei. Și apoi, o sărută din nou cu și mai multă patimă.

Dar acest sărut nu semăna deloc cu cele de pe ringul de dans. De această dată o sărută sălbatic, explorându-i fiecare centimetru al buzelor moi și dulci. Lumea nu mai exista în jurul lor și pasiunea explodă fierbinte în trupurile lor. O strânse și mai tare în brațe, iar degetele i se înfipseră în buclele lungi ale părului auriu. Corpul ei zvelt se lipise strâns de al lui, dar opunea rezistență. Se auzi gemând, un sunet slab provocat de dorința intensă care-l făcea să-și piardă mințile. Uimit de respirația care i se accelerase, se dezlipi de ea.

Ochii lui Sandy exprimau surprindere.

– McCade, ce…

Dacă i-ar fi spus Clint, poate i-ar fi spus c-o iubește.

– Ne privește Vandenberg, spuse el repede, cu vocea slabă și întretăiată. Deschise portiera și o ajută să se așeze pe scaun, închizând-o în urma ei.

În timp ce McCade ocolea mașina, aruncă o privire spre James. Tipul brunet îi privea și el îi întâlni expresia serioasă

parcă dorind să-l avertizeze să renunțe. Dar James Vandenberg nu era genul care să se dea bătut în fața unei priviri întunecate.

Valetul lăsase motorul să meargă și McCade intră cu grijă în mașina prea neîncăpătoare pentru el. Sandy îl cerceta cu ochii încă plini de uimire. Porni pe șosea fără s-o privească.

Sandy rămase tăcută, amintindu-și sentimentele pe care i le provocase acel sărut plin de pasiune. Dumnezeule, cât tânjise ca McCade s-o sărute în acest fel! Și de câte ori își imaginase cum se va simți în acele clipe, fantezia nu ajunsese aproape de sentimentele ei. Era debusolată. Își simțea genunchii tremurând și adrenalina o invadase. Încă mai simțea focul și gheața și…

Asta era ceea ce nu simțise când dansase cu James. Această pasiune, tandrețe, care fusese absentă. Atingerile lui James n-o făcuseră să se înfioare. Nu simțise nici valuri fierbinți și reci atunci când îi zâmbise privind-o în ochi. Corpul ei nu se transformase în lavă fierbinte, inima nu-i bătuse mai repede…

Ca atunci când o atingea McCade.

Avea o problemă. O problemă gravă.

Nu era îndrăgostită de James. Era îndrăgostită de Clint McCade.

Capitolul 6

În timp ce McCade conducea, liniștea din mașină devenea din ce în ce mai apăsătoare. Sandy privea fix prin parbriz. Ochii ei nu urmăreau nimic și părea tristă. Privind-o rapid, cu coada ochiului, el își dădu seama că era pierdută în gânduri.

Nu trebuia s-o sărute așa.

Nu era nici o îndoială că Sandy își dăduse seama că era îndrăgostit de ea și că încerca din răsputeri să găsească o modalitate de a-l respinge cât mai blând posibil.

Poate ar trebui să-și ceară scuze. Nu, s-ar fi blestemat singur dacă încerca să se scuze pentru că făcuse un lucru pe care dorea cu disperare să-l facă din nou…un lucru pe care na-r ezita nici o clipă să-l repete dacă va mai avea ocazia. Probabil că nu va mai avea o a doua șansă. Numai dacă-și cerea scuze.

– Sandy. McCade își drese vocea. Ținând ochii ațintiți asupra drumului, putea totuși simți privirile ei fixe care se concentrau acum asupra lui. Am… începu el pentru a se opri repede. Presupun că am întrecut măsura.

– A fost… foarte real.

– Îmi pare rău, spuse McCade, după care se acuză în gând pentru că mințise. Nu-i părea rău, nici măcar foarte puțin.

– McCade… începu Sandy și el se crispă. Acum începe răul, își spuse el. Îi va spune "Vreau să fim doar prieteni". Dar ea continuă: ne putem opri să luăm o pizza? Sunt moartă de foame.

La început, cuvintele ei păreau fără rost, deoarece nu erau cele la care se așteptase el. Voia pizza. Îi era foame, dar nu de el. Își ceruse scuze și din acel moment era clar că ea nu se mai gândise deloc la ce se întâmplase.

McCade nu știa dacă trebuie să se simtă ușurat sau dezamăgit.

*
* *

Proasto, se certă Sandy în timp ce își privea chipul în oglinda din baie când se spăla pe dinți.

McCade era în living, întins pe canapea, privind un show la televizor.

Își schimbase smochingul și acum purta numai o pereche de pantaloni de trening din bumbac, ce i se mulau pe corp.

Cu toate că își ceruse scuze pentru că o sărutase, încă mai exista între ei atmosfera electrizantă – nouă, extrem de îngrijorătoare – care umplea aerul de câte ori se priveau în ochi.

Dar asta nu însemna nimic, încerca Sandy să se convingă în timp ce se demachia și își aplica o loțiune nutritivă.

McCade n-avea de gând să strice prietenia dintre ei pentru un simplu flirt. Și asta era tot ce spera din partea lui…o relație trecătoare, scurtă. Nu-i plăcea să iubească și să se căsătorească. Îi spusese asta de foarte multe ori.

Sandy oftă. Nu dorea să aibă o aventură cu McCade, încerca ea să se convingă. Dorea o relație lungă, durabilă. Și dacă putea obține acest lucru rămânând numai prieteni, atunci, Dumnezeu s-o ajute, așa vor rămâne. *Numai* prieteni.

Atunci, de ce puta numai pantalonași scurți și cu maieuaș de mătase neagră și dantelă pe sub halatul de baie? De ce simțea nevoia să se ducă imediat în living, să închidă televizorul și să-și lase halatul să cadă pe podea? De ce considera că trebuie să se arunce în brațele lui, fără să se gândească la consecințe?

Sandy închise ochii, amintindu-și felul în care o sărutase McCade. Dumnezeule, dorea s-o sărute așa de nenumărate ori.

Oare o noapte cu el își merita prețul? Dar viața fără el ar fi de nesuportat. Dacă făceau dragoste, probabil că el va pleca și nu se va mai întoarce niciodată.

Dar îl dorea atât de mult! Și îl iubea!

Deschise ușa băii și intră încet în living.

McCade se uită la ea și închise sonorul televizorului.

– Te duci la culcare?

– Da, spuse ea, plecând. Nu putea face asta. Nu-l putea seduce. Noapte bună, McCade.

– Noapte bună, Kirk. Vocea lui blândă o urmă pe hol până în dormitor.

Era o proastă. Dar nu voia să strice prietenia dintre ei, de asta se temea cel mai mult. Nu, îi era frică de faptul că va face primul pas și el o va respinge.

McCade se afla în baie când auzi soneria de la intrare. Își înfășură prosopul în jurul taliei și ieși pe hol. Ușa lui Sandy de la dormitor era bine închisă și n-o auzi mișcându-se toată dimineața.

Soneria se auzi din nou.

McCade ajunse la ușă și o deschise.

James Vandenberg.

McCade era la fel de surprins să-l vadă cum era și el.

– Îmi pare rău, zise Vandenberg. Presupun că trebuia să sun înainte.

Era clar că nu se aștepta să-l găsească acolo pe McCade…mai ales purtând doar un prosop în jurul șoldurilor.

– Cred că da, spuse McCade. Sandy… *Cassandra* e tot în pat. Aceste cuvinte dădeau de înțeles faptul că el fusese acolo cu ea. Dacă asta dorea James Vandenberg să știe, ei bine, el nu se va obosi să-i creeze altă impresie.

James făcea tot posibilul să rămână calm, dar buzele îi erau rigide.

– Când Cassandra mi-a spus că sunteți numai prieteni foarte buni, i-am spus că nu cred că tu ești prea convins de acest lucru.

– Deștept bărbat. Trebuie să recunosc; ai făcut Harward-ul, nu-i așa?

– Adevărat, spuse Vandenberg. Și presupun că tu ești opusul acelor snobi. Știu că această calificare și faptul că aparțin clasei privilegiate te face să mă disprețuiești în mod automat.

– Nu fac nimic automat, spuse McCade rezemându-se de tocul ușii. Dacă ar fi așa, nu am sta de vorbă în acest moment. Ți-aș fi tras un șut care te-ar fi făcut să ajungi direct la mașina ta.

În ochii lui James apăru o strălucire când îi întoarse privirea.

– E un tratament special?

– Ai fost la Harward. McCade zâmbi cu subînțeles. Sunt sigur că poți da acestor cuvinte o interpretare intelectuală.

Ochii lui James se opriră pe tatuajul cu dragon ce decora umărul drept al lui McCade.

– Ai nevoie de pericol și violență în viața ta, nu-i așa, McCade? întrebă el. În aparență, ai trecut de mult peste aceste lucruri și ai devenit serios. Dar firea ta interioară nu se poate schimba, nu-i așa?

Îndreptându-se, McCade râse, dar fără veselie și privindu-l cu ochi de gheață.

– Nu știi absolut nimic despre mine, Vandenberg, numai…

– Din contră, îl întrerupse James. Simon Harcourt are o echipă pentru securitate care a investigat toți angajații Cassandrei Kirk. Știu tot ce trebuie să știu despre tine, McCade. Știu că nu ai terminat liceul…

– Am trecut testul de echivalență…

– Nu înainte de a falsifica rezultatele din liceu pentru a intra la colegiu…

– Bine. McCade avea chef să țipe și de aceea încercă să-și reducă volumul vocii. Sunt un criminal pentru că am dorit să mă calific…

– Ai fost la închisoare de două ori…

– O dată pentru că am făcut parte dintr-un grup care demonstra fără aprobare. Poliția n-a ținut cont pe cine arestează și am ajuns în duba lor.

– Ai fost arestat și pentru că ai furat o mașină a poliției.

– Am *împrumutat-o,* spuse el calm. Trebuia să adun materialele de la birou într-un timp foarte scurt pentru a fi difuzate

la știrile de seară. N-am putut găsi un taxi. N-am avut de ales.

– Asta ți-a completat cazierul și ai primit nouăzeci de zile de închisoare.

– Mi-a adus și un premiu Emmy.

– Poate, dar nu vei primi nici un premiu pentru felul în care te porți cu femeile.

Ochii lui McCade se îngustară.

– Harcourt mi-a investigat și viața *personală?*

– Cea mai lungă relație pe care ai avut-o vreodată a fost cu Chardou Blakely, spuse Vandenberg. Ai fost cu ea timp de cinci luni și șaptesprezece zile. Singurul motiv penru care a durat atât de mult a fost că ai lipsit din țară trei din aceste luni.

– Nu pot să *cred.*

– În ultimii zece ani, cea mai lungă perioadă când te-ai aflat într-un singur loc a fost de șase luni și asta pentru că ai făcut un documentar în Alaska.

– În concluzie, îmi place să călătoresc, spuse McCade. Și ce-i cu asta?

– Și va trebui să aștept, zise el. Mai devreme sau mai târziu vei dispărea din viața Cassandrei. Pariez că se va întâmpla curând.

McCade se luptă să-și păstreze controlul.

– Mai dorești ceva?

Vandenberg îi întinse câteva casete video.

– Voiam să las aceste casete și mi-a fost mai ușor să ajung până aici decât să fac lungul drum până la biroul Cassandrei.

– Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o. McCade încercă să-și păstreze vocea calmă.

Spre surprinderea lui, Vandenberg râse.

– Știu, spuse el. E o scuză proastă. Ai dreptate. De fapt, voiam s-o văd pe Cassandra. Dar știai asta. Îi dădu casetele. Vrei să i le dai tu?

– Da. McCade luă casetele video.

– Spune-i Cassandrei că aștept să mă sune când e gata să-mi accepte invitația la cină. Când văzu privirea lui întunecată, James râse din nou. Nu te deranja. Îi voi spune chiar eu.

McCade rezistă tentației de a-i trânti ușa în nas. În loc de asta, o închise încet și puse casetele pe măsuța din holul de la intrare. Ușa de la dormitorul lui Sandy era tot închisă și el stătu în fața ei, privind-o mult timp.

Se simțea vinovat.

Acest sentiment îl făcea să se sufoce. De ce nu-i spusese lui Vandenberg că el și Sandy erau doar prieteni? De ce nu-i spusese adevărul?

Deoarece lui nu-i plăcea adevărul. Dorea să fie iubitul lui Sandy, nu numai prietenul ei. La naiba, dorea să fie soțul ei. Și acum, în ochii lui Vandenberg, măcar, era mult mai aproape de ceea ce își dorea.

Dar Sandy îl plăcea pe James. Sandy îl dorea pe James. McCade promisese că o va ajuta și acum făcea lucrurile pe dos.

Avea sentimentul ciudat că James avusese dreptate când spusese că nu era destul de bun pentru Sandy. Sigur, părea un bărbat demn și foarte bine intenționat… atâta timp cât purta o cămașă cu mâneci destul de lungi pentru a-i ascunde tatuajul. Dar în interior, era aceeași persoană. Banii nu-l schimbaseră, nici în rău, dar nici în bine.

Capitolul 7

– Mă duc la culcare. Sandy stătea în ușa livingului. McCade se afla pe canapea, citind o revistă.

Abia își ridică privirea spre ea.

– Bine.

– Noapte bună.

Dădu din cap, fără să-și ia ochii de la revistă.

Sandy se lungi în pat, extrem de obosită, dar incapabilă să adoarmă. Privea când lumina care strălucea pe sub ușa dormitorului și venea din cealaltă cameră, când ceasul de lângă pat.

Trecu o jumătate de oră. Apoi alta. Și alta.

La unu și cincizeci de minute, lumina se stinse, dar încă îi putea auzi mișcările prin hol. Îi auzi pașii ușori oprindu-se chiar în fața ușii ei și își ținu respirația.

În timp ce privea, ușa se deschise de perete.

Sări în sus.

– McCade?

El făcu un pas înapoi.

– Ai fost aproape să mă sperii de moarte!

– Eu te-am speriat? Tu ești cel care te-ai furișat în camera mea!

– Credeam că dormi, zise el. Îmi căutam cheile.

– Cheile? Sandy se întinse și aprinse veioza de pe noptieră.

– Ieri mi-am schimbat hainele aici și cred că am lăsat cheile pe undeva.

McCade purta geaca de motociclist și pantalonii de piele care se mulau perfect pe picioarele lui lungi și-l făceau incredibil de sexy. Dar noaptea era caldă… erau cel puțin douăzeci și nouă de grade. Dacă purta acei pantaloni, însemna că avea de gând să conducă într-o viteză foarte mare.

– Unde te duci? întrebă ea, încercând să pară indiferentă.

– Am nevoie de o plimbare, îi spuse el.

Nevoie. Inima lui Sandy se opri când coborî din pat pentru a-l ajuta la căutarea cheilor. Așa se liniștea McCade când i se trezeau dorințele. Va pleca pe motocicletă în mijlocul nopții, va alerga pe străzi, va simți vântul în față și în păr. La început, această iluzie de libertate totală era de-ajuns pentru a-l face să se simtă bine, dar uneori călătoriile în noapte deveneau foarte lungi. Într-o zi, se va trezi că împachetează, gata de plecare. Și atunci, la fel de repede cum apăruse, McCade va dispărea.

Erau pe toaletă, un inel de metal de care erau prinse patru chei.

– Le-am găsit.

McCade o privi cum stă în fața lui, cu cheile în mână. Purta unul din lucrurile acelea extrem de mici din bumbac alb, cărora li se spune pijama și pe care ea le adora. Avea o înfățișare dulce și atrăgătoare. În lumina slabă, pijamaua micuță părea transparentă. Cu părul auriu buclat care-i înconjura fața și-i cădea pe spate, arăta dureros de sexy.

– Nu poți să dormi? o întrebă el în șoaptă.

Își ținu respirația, așteptându-i răspunsul. Roagă-mă să rămân, se gândi el. Dacă ar fi făcut asta, numai pentru a-i spune să-i țină companie, i-ar spune că o iubește și poate…

– Am multe pe cap, spuse ea. Mă tot gândesc că multe lucruri pot merge rău în weekendul la Grand Canyon.

Te rog spune-mi să rămân. Ochii lor se întâlniră și se întâmplă un lucru ciudat, din care cauză Sandy își întoarse privirea.

Îi dădu cheile.

– Ai grijă. Sunt mereu îngrijorată când conduci noaptea.

Era clar că n-avea de gând să-i ceară să rămână. Își ascunse dezamăgirea.

– Nu trebuie să mă duc.

Îl privi consternată.

– Dacă vrei să rămân, zise el încet, voi rămâne.

– Nu. Ai *nevoie* să te duci, îți amintești? Scutură din cap. Du-te la plimbare, vei avea nevoie de toată energia în weekend. Și am nevoie de *tine* și de camera ta, trebuie să funcționați sută la sută.

Dar el n-avea nevoie să se ducă. Nu mai avea. Avea nevoie să rămână. Avea nevoie să-i vorbească. Avea nevoie să facă dragoste cu ea…

Sandy se trânti în pat.

– Noapte bună, McCade.

*
* *

Telefonul începu să sune. Era patru și un sfert dimineața și telefonul suna. Sandy îl căută prin întuneric.

– Alo?

– Hei! Era McCade. Sandy, iubito, tot nu dormi?

Era McCade și se simțea clar că băuse prea mult.

– Acum nu. Aprinse lumina. Unde ești?

– Unde dracu' sunt? îl auzi întrebând pe cineva. Putea auzi zgomotele dintr-un bar, acompaniate de sunetele muzicii country și cel inconfundabil al bilelor de biliard. La colțul străzilor Van Buren și Vine, repetă el ca să se audă mai bine. Sunt într-un băruleț minunat, numit Cactus Ranch. Ce naiba e o fermă cactus?

Sandy auzi o altă voce la celălalt capăt al firului, dar nu înțelese cuvintele. Orice spusese acel bărbat, îl făcuse pe McCade să râdă.

– Taci, Peter, îl auzi ea spunând. *Amicul* meu Peter, barmanul, mi-a luat blestematele de chei, îi zise el. Nu mă lasă să conduc până acasă și localul se închide peste o oră. N-am destui bani pentru un taxi și Peter nu vrea să-i plătesc cu cărți de credit. Mi-a spus că aici nu primesc plastic. Am nevoie disperată de tine, iubito. Vino și salvează-mă.

Iubito? Era a doua oară când îi spunea astfel.

– Lasă-mă să mă îmbrac și…

– Dar îmi place ceea ce porți acum, spuse McCade în șoaptă. E foarte sexy. Știi că atunci când stăteai în lumina lămpii materialul devenise transparent?

Dumnezeule, nu, nu știa asta. Reuși să-și păstreze vocea calmă în timp ce îmbrăca o pereche de blugi.

– Voi veni imediat.

– Hei, Sandy? Nu-i spune lui Peter, dar are dreptate. Sunt cam amețit.

– Cam, îl aprobă ea.

*
* *

Strada Van Buren era foarte cunoscută în Phoenix pentru grădinile ei. Lângă aeroport se aflau multe moteluri ieftine, cu firme luminoase și restaurante fast-food. Strada era pustie la această oră și Sandy nu era sigură de ce devenise dintr-o dată îngrijorată.

Cactus Ranch avea în față câteva locuri de parcare destul de murdare. Un bec mic lumina intrarea clădirii mici, urâte. Un rând de motociclete se afla chiar lângă ușă. În afară de acestea, în parcare se afla numai o singură mașină.

Parcă foarte aproape de intrare.

Intenționase să-și vâre pijamaua în blugi și să-și pună jacheta albastră deasupra înainte ca McCade să poată vedea din nou prin materialul subțire. După asta, se văzu obligată să se schimbe în întregime și acum purta o bluză de bumbac groasă, băgată în pantaloni. Dacă avea noroc, va intra fără s-o observe nimeni, îl va lua pe McCade și vor pleca spre casă.

Ușa se deschise cu un scârțâit și ea ezită înainte de-a păși în sala plină de fum de țigară și muzica urlând cu putere.

În bar se aflau aproape cincisprezece persoane, dar majoritatea erau voluminoase – chiar și femeile – și îmbrăcate în costume de piele.

Sandy îl văzu pe McCade care stătea la bar, vorbind cu barmanul – un bărbat cu aspect prietenos, arătând ca un american normal.

Trecu printre bărbații care o priveau cu interes și femeile cu priviri ostile, ajungând cu greu la bar.

– McCade.

Acesta se rezemă de bar, se întoarse s-o privească și căzu pe podea. Dar privind-o de jos, zâmbi ca și cum nu simțea nici o durere.

– Hei, Sandy! Ce dracu' cauți aici?

– Tu m-ai sunat. Bătu din picior în fața lui. Ca să vin să te duc acasă!

– Tu trebuie să fii Sandy. Eu sunt Peter, zise barmanul zâmbind și întinzându-i mâna. O scutură ușor. Ești la fel de frumoasă cum a spus McCade. Căută în bar cheile lui McCade și i le întinse. Toți au auzit extrem de multe despre tine în această seară.

McCade se chinuia să se ridice în picioare.

– *Eu* te-am sunat? mormăi el. Când te-am sunat? Își mișcă picioarele înainte. La dracu', n-are importanță. Acum ești aici, iubito, și doar asta contează. Vrei să dansăm?

Era uimitor. Chiar și căzut pe podea din cauza băuturii, McCade reușea să fie cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse. Părul lui era în dezordine, avea nevoie de un bărbierit și abia se ținea pe picioare, dar zâmbetul îi era fermecător și ochii imposibil de albaștri.

Foarte, foarte albaștri. Se apropie. *Primul pas – invadarea spațiului personal...*

– Haide, iubito, să dansăm!

Sandy își încrucișă brațele și făcu un pas înapoi.

– McCade! Am coborât din frumosul meu pat cald ca să vin aici și să te duc acasă. Presupunând că voi mai ajunge în pat, n-au mai rămas decât trei ore până când va trebui să merg la serviciu. Așadar, n-am de gând să dansez.

– Mersi! Privește limbajul trupului ei, îi spuse McCade lui Peter. E făcută pentru mine sau nu?

– Du-te acasă, zise Peter blând. Voi avea eu grijă de motocicleta ta. Poți veni s-o iei mâine, bine?

McCade se întoarse spre Sandy.

– Șase femei… Se uită din nou spre Peter. Șase femei *diferite?*

– Așa e.

– Șase femei *diferite* încearcă să meargă cu mine acasă în această noapte, spuse el. Dar nu vreau să merg cu ele.

Sandy îl privi uimită, fără să se amuze.

– De ce-mi spui asta, McCade? îl întrebă ea. Așadar, ai vrea să-ți dau și o medalie sau altceva?

– Știi ce le-am spus? McCade se întoarse spre Peter. Ce naiba le-am spus, Peter?

Peter zâmbi.

– Le-ai spus că nu există decât o singură femeie în lume cu care ai vrea să mergi acasă. Și că numele ei e Sandy Kirk. Atunci, te-au lăsat în pace.

Privi uimită expresia lui McCade. Nu spusese că vrea să meargă acasă cu cineva în sensul în care o spuneau toți oamenii, parafrazase, poate…

Sandy scutură din cap. Ce făcea, analiza vorbele lui McCade? Era atât de beat încât striga asta în gura mare. Nici nu-și amintea că sunase, cu atât mai puțin ce le spusese celor șase femei care încercaseră să-l agațe. *Șase* femei…

– Te rog, McCade, hai să mergem. Sandy îl scutură cu blândețe.

– La revedere, Peter, spuse McCade peste umăr.

– La revedere, McCade. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sandy. Barmanul zâmbi liniștit și se întoarse la spălatul paharelor.

Cerul începuse să se lumineze spre răsărit când Sandy îl ajută pe McCade să se așeze pe scaunul pasagerului. Trebuia să-i ridice picioarele ca să urce ghetele lui masive de cowboy în micul spațiu al mașinii. Dumnezeule, ce mare era! În cele din urmă, reuși să-l așeze pe scaun, îi scoase degetele din părul ei, închise ușa și ocoli mașina pentru a se așeza la volan.

O luă spre nord, conducând în liniște o bună bucată de drum, înainte ca McCade să se întoarcă brusc spre ea.

– Oprește mașina.

Nu era nici o altă mașină pe stradă și ea se îndreptă spre bordură și opri în parcarea unui oficiu poștal. Scoase cheile din contact și privi parcarea goală.

– Ce s-a întâmplat? Se întoarse spre el. Te simți rău?

McCade o sărută.

Avea un gust amestecat de whisky, bere, fum de țigară și mirosul lui natural. Dumnezeule, începuse deja să recunoască gustul sărutului lui! Gura lui era fierbinte și buzele moi, iar ea dorea ca el s-o sărute din nou, dar se trase înapoi. Era beat. Într-un fel, faptul că-l săruta îl încuraja.

– McCade, oprește-te.

Își dădu la o parte părul de pe față.

– Nu vreau să mă opresc. Sărută-mă, Cassandra, te rog.

O privea fix, cu ochii strălucind ferbil. Cât de beat era? Stând acolo așa, privind-o în felul în care-o făcea, nu părea la fel de beat ca atunci când îl cărase prin parcarea de la Cactus Ranch.

După care zâmbi prostește, ca un copil supărat că nu i se dădea ceea ce dorea.

– Te rog! zise el din nou.

O trase lângă el, din ce în ce mai aproape, și mai aproape, iar Sandy nu-i putu rezista. Când gura lui o acoperi pe-a ei,

închise ochii agățându-se de el, lăsându-l să-i trezească pasiunea și atingându-i ușor limba. Îl auzi pe McCade gemând și simți cum mâinile lui încearcă s-o aducă și mai aproape de el. Dar amândoi aveau puse centurile de siguranță și el râse printre sărutări.

Mâinile lui erau peste tot… în părul ei, îi atingeau fața, buzele, se plimbau pe picioarele ei, pe coapse, pe talie și apoi mai sus, în timp ce-o săruta din nou și din nou. Sandy gemu când mâinile lui îi atinseră sânii, mângâindu-i blând și simțindu-le forma trezită la viață prin sutien.

– Dumnezeule, te doresc, spuse McCade gâfâind. Trase de bluza ei încercând s-o scoată din blugi și să-i descheie nasturii. Am nevoie de tine, iubito, te rog…

Trase prea tare și nasturii zburară prin mașină. Bluza ei era acum deschisă, arătând sutienul delicat și pielea moale a sânilor. O atinse plimbându-și degetele pe linia sutienului, prinzându-i în palme sânii micuți în timp ce o privea în ochi.

– Te iubesc, șopti el. Cassandra, te iubesc. Mărită-te cu mine.

O sărută pe gât și pe sâni până când Sandy simți cum valurile de dezamăgire o trezesc la realitate. McCade pierduse simțul realității. Știa că e beat, atunci de ce-l lăsase s-o sărute? Simți cum lacrimile îi înecă ochii. Era propria ei prostie. El implicase prea mult în rolul iubitului și era prins în jocul pe care-l făceau în beneficiul lui James Vandenberg. Lacrimile începură să-i curgă din ce în ce mai repede pe obraji. În ceea ce privește *căsătoria,* el era confuz la acest capitol. Nu trebuia s-o ceară în căsătorie decât de sâmbătă într-o săptămână, ori el și Frank nu vor câștiga pariul.

Îl îndepărtă de ea și își strânse bluza la piept cu amândouă mâinile.

El o privi surprins și încurcat, până când văzu lacrimile care-i curgeau pe față.

– Oh, ai milă, Doamne, te-am făcut să plângi, zise el supărat. Sandy, ce-am făcut? Te-am rănit?

Dori s-o ia în brațe, dar ea se îndepărtă.

– Nu mă atinge, McCade, zise ea tăios. Nu vreau să mă atingi!

– De ce?

Sandy porni mașina și ieși repede din parcare.

El puse o mână pe genunchiul ei.

– De ce? repetă el. E bine. E bine cu *adevărat*…

Îi îndepărtă mâna. Dumnezeule, era destul de greu să conducă în timp ce-și ținea bluza cu o mână.

– Nu, spuse ea. *Nu* e bine.

El își puse mâna înapoi.

– Haide…

Sandy apăsă frâna și mașina se opri la un stop.

– Nu! spuse ea. McCade, am spus *nu!*

Acum el avea lacrimi în ochi. Bietul, visătorul, ametitul McCade. Chiar nu înțelesese. Alcoolul îl trimisese într-o lume care era numai cea de moment și care n-avea viitor. În această clipă, nu avea nici trecut, nici viitor de care să se întrijoreze. În acest moment doar asta conta și pentru scurt timp McCade fusese respins în culmea pasiunii de unica femeie pe care o iubea. Numele ei era Sandy, nu că asta conta prea mult pentru el în condițiile date.

McCade era beat, dar Sandy nu. Ea știa mai bine și vedea lucrurile mult mai clar acum. Da, sigur, îl dorea, dar voia ca și el s-o dorească. Voia s-o dorească așa, ca *Sandy,* nu ca pe orice femeie care era liberă. Dorea s-o iubească, nu să fie

prins de rolul pe care-l juca. Și, la naiba, dacă vor face dragoste va dori ca el să-și amintească acest lucru toată viața.

El se întoarse, incapabil să-și oprească lacrimile, ca și cum alcoolul din creierul lui îi controla toate emoțiile.

Sandy își șterse ochii, își strânse bluza și puse mașina în mișcare.

– McCade.

El nu se întoarse, parcă n-o auzise.

– Dacă tot… Își umezi nervoasă buzele și continuă. Dacă tot vrei să mai faci dragoste cu mine și când vei fi treaz, îi spuse ea liniștită, anunță-mă, bine?

Atunci o privi, după care își acoperi ochii cu palmele.

– Sunt foarte beat, nu-i așa?

– Și încă cum! Surâse blând. Și pariul meu e că nu-ți vei aduce aminte nimic din ce-ai făcut.

– Poate, spuse el. Dar e un lucru pe care nu-l voi uita niciodată. N-are importanță cât de beat sunt.

Sandy parcă mașina în fața blocului.

– Care, McCade?

Se întoarse pentru a-l privi și el îi zâmbi, dar era un zâmbet nesigur, făcându-l mai tânăr și mai vulnerabil.

– Cât de mult te iubesc.

Simți cum lacrimile îi invadează din nou ochii.

– Ești drăguț, McCade. Într-un fel, reuși să-și păstreze vocea calmă.

– Mă crezi, nu-i așa? Părea neliniștit.

– Sigur, minți ea. Sigur, McCade.

Capitolul 8

În timp ce stătea sub duș, McCade simți cum durerea i se răspândea în tot corpul. Se mișca greu și nu era sigur că umerii lui mai puteau să-i susțină capul.

Când începu să se șteargă încercă să-și amintească exact ce se întâmplase noaptea trecută. Își reaminti că plecase cu motocicleta și mersese cu cea mai mare viteză. O luase pe șosea și ajunsese la unul din drumurile naționale. O luase pe șoseaua care mergea spre nord și apoi se întorsese până la aeroport într-un timp record. Apoi nimerise pe strada Van Buren și căutase un bar care mai era deschis la acea oră târzie. Într-un târziu, găsise unul și nu era sigur unde se afla.

Nu-și mai amintea nimic! Totul era obscur. Cum naiba ajunsese din nou acasă? N-avea nici cea mai vagă idee.

Își înfășură prosopul în jurul taliei și se îndreptă spre living. Sandy îi lăsase un halat curat, frumos împăturit, pe măsuța de cafea.

Sandy?

Oftă amintindu-și de ea, cum stătea pe scaunul șoferului cu capul pe spate, cu buzele umede și debusolată de sălbăticia

sărutărilor lui, ochii ei cu gene mari fiind plini de dorință. Și, Doamne, bluza ei era desfăcută arătându-i sânii minunați, acoperiți numai de un mic sutien alb din dantelă.

Camera începu să se învârtească și McCade se trânti pe canapea.

Ce dracu' se întâmplase noaptea trecută?

Închise ochii și își impuse să-și amintească. Nimic. Era sigur că și-ar fi amintit dacă ar fi făcut dragoste, nu-i așa?

McCade ridică receptorul telefonului. Formă numărul de la biroul lui Sandy, după care închise.

La naiba, ce-ar fi putut să-i spună? Hei, ce mai faci, iubito? Ah, apropo, am făcut-o azi noapte?

Respiră adânc și se strădui să devină calm și să se gândească. Dacă ar fi făcut dragoste și-ar fi amintit. Era îndrăgostit cu disperare de această femeie. Când va face dragoste cu ea va avea loc un eveniment cu semnificații incredibile. Și-ar fi amintit acest lucru, indiferent cât de beat era.

În afară de asta, dacă ar fi făcut dragoste s-ar fi trezit în patul lui Sandy, nu-i așa?

Ridică din nou receptorul, de această dată pentru a chema un taxi. Apoi se îmbrăcă.

Drumul până la biroul lui Sandy nu va dura prea mult și își aplecă ușor capul, închise ochii și încercă să-și limpezească mintea, sperând să umple golurile din memorie. Își aminti că acolo era un barman, da, un tip foarte prietenos al cărui nume era… Peter? Deștept tip, se gândi el, amintindu-și că Peter îi luase cheile. Drace, dacă ar fi încercat să meargă pe motocicletă noaptea trecută, probabil că acum n-ar mai fi fost în viață. Mai mult decât atât, dacă ar mai fi existat un pasager poate ar fi fost mort și acela.

De ce băuse fără măsură? Erau ani de zile de când nu mai făcuse o asemenea prostie. Dar avusese nevoie… McCade deschise ochii. Lucrurile de care avea nevoie acum erau foarte diferite de cele pe care le dorea în trecut. Nu simțise nimic când condusese motocicleta cu viteza vântului noaptea trecută. În loc de sentimentul de eliberare pe care i-l dădeau viteza și asfaltul de sub roțile motocicletei, dorea să fie cu Sandy. Dorea să se afle în patul ei. Și nu numai pentru sex, deoarece s-ar fi simțit vinovat pentru asta. Dorea s-o îmbrățișeze, să fie cu ea, s-o iubească. Voia să-i spună că este proprietara inimii lui.

Pentru prima dată în viață dorea să rămână undeva. Dorea să rămână cu Sandy. Pentru totdeauna. Avea *nevoie* să rămână.

Și faptul că ea s-ar putea să nu-l dorească îl făcea să înnebunească. Îl speria de moarte.

Așadar, noaptea trecută băuse pentru a-și alunga frica. Se amețise și tot ce putuse să facă fusese s-o trezească, s-o dea jos din pat pentru a-i spune că-i pare rău, dar nu poate ajunge singur acasă.

Perfect.

Trebuia să plece la Grand Canyon în această seară. Știa că ziua lui Sandy era plină de întâlniri importante, telefoane și pregătiri care trebuia terminate până la plecarea din oraș.

Așadar, ce să facă? Era sigur că ea nu dormise decât câteva ore. Da, numai el era de vină.

Taxiul opri în fața clădirii firmei lui Sandy și el plăti șoferului, după care ieși încet din mașină, atent la capul pe care nu-l simțea prea stabil pe umeri.

Ajuns în clădire, recepționera îi zâmbi și el înclină încet capul, după care porni spre coridorul lung ce ducea la biroul

lui Sandy. Ușa ei era închisă și Laura se afla în anticameră, la biroul ei, părând mai mult un bodyguard decât o secretară.

– E ocupată? întrebă McCade.

Laura se holbă la el.

– Glumești? întrebă ea. Abia acum am reușit să mă așez pe scaun de când am început programul. Una dintre camere n-a fost bine așezată în suportul ei și obiectivele s-au spart. Parcă au înnebunit cu toții încercând să găsească alta care s-o înlocuiască la timp și care să ajungă aici înainte ca echipamentul să plece spre nord la ora cinci-sprezece. Așadar, da, e ocupată. Dar e singură, dacă asta vrei să știi.

McCade privi interfonul.

– Vrei să… să-i spui că sunt aici? Spune-i că aș vrea s-o văd… dacă are timp.

Laura îl privi mirată.

– V-ați certat? De obicei intrai direct pe ușă.

– Spune-i doar, vrei? Mâinile lui tremurau, ca efect al băuturii pe care o băuse fără măsură, și de aceea le vârî în buzunare. La naiba, se simțea rău. Te rog!

Laura apăsă butonul interfonului și comunică informația în biroul alăturat.

Sandy nu se obosi să răspundă. Pur și simplu deschise ușa biroului.

McCade își ținu respirația. Arăta minunat. Purta o bluză lungă din mătase albă și o pereche de pantaloni kaki mulați pe corp, care îi accentuau formele zvelte. Părul era strâns în vârful capului și buclele îi înconjurau fața, producând un efect devastator.

Da, arăta extraordinar, dar și obosită. Și el era responsabil pentru acest lucru.

Ea îi zâmbi și își ridică o sprânceană în semn de curiozitate.

– De când ai nevoie de invitație pentru a intra în biroul meu? Făcu un pas înapoi pentru ca el să poată intra.

Se întoarse cu fața la ea după ce închise ușa în urma lui.

– Nu eram sigur că vrei să mă vezi.

Sandy se întoarse să stingă lumina după care se îndreptă spre geam pentru a închide jaluzelele. Camera deveni întunecată.

– E mai bine? întrebă ea, ducându-se spre birou.

McCade se așeză cu grijă într-unul din scaune și își scoase ochelarii de soare.

– Da. Mulțumesc. Respiră adânc. Voiam să-mi cer scuze, spuse el și ochii ei se ridicară spre ai lui fixându-l, pentru ca apoi să privească în altă parte.

Fața lui era palidă și Sandy observă că se mișca buimăcit. Arăta ca naiba și se simțea probabil de zece ori mai rău decât atunci când se ridicase din pat pentru a veni s-o vadă. Cât de multe își amintea? Propriile ei cuvinte îi răsunară în minte. *Dacă mai vrei să faci dragoste cu mine și când vei fi treaz, anunță-mă.*

Privi în jos spre ochelarii de soare pe care-i ținea în mână și se jucă puțin cu ei. Apoi o privi din nou.

– Vreau să-mi cer scuze, repetă el, dar ca să-ți spun adevărul, nu-mi amintesc exact ce am făcut și pentru ce trebuie să-mi cer scuze.

Nu-și amintea. Slavă Domnului! Sandy privi hârtiile de pe biroul ei și le așeză în ordine.

– Dacă nu-ți amintești, de unde știi că ai făcut ceva pentru care trebuie să te scuzi?

– Speram să-mi răspunzi tu la această întrebare. Mai trebuie să mă scuz pentru ceva în afara faptului că te-am trezit în toiul nopții?

Îl privi din nou.

– Nu. Ea îi zâmbi deschis și scutură din cap. N-ai de ce.

Dar McCade oftă, respirând greu.

– Ba da. Îmi amintesc. Te-am făcut să plângi, nu?

Zâmbetul ei era mai mult decât o confirmare.

– Asta am făcut. Oftă din nou.

– Era târziu, spuse Sandy. Și eram obosită…

– Ce-am spus? întrebă el, supărat. Oh, drace, ce-am făcut?

– Am avut o conversație asemănătoare azi-noapte. Uită de ea, bine?

– Sandy, îmi pare rău, zise el apropiindu-se. Orice aș fi făcut, te-a supărat, și îmi pare rău.

– Scuzele nu sunt necesare, dar sunt acceptate, bine? zise ea și deschise sertarul birouuli și căută cheile mașinii. I le întinse. Ia un băiat și du-te să-ți iei motocicleta. Se află la un local numit Cactus Ranch, aflat la intersecția străzii Van Buren cu Vine. Cred că Frank se află în camera de montaj. Dacă nu, Tom sau Ed sunt pe undeva pe aici. Unul dintre ei îmi poate aduce mașina înapoi.

McCade luă cheile.

– Mulțumesc.

– Crezi că reușești să-ți oprești tremurul mâinilor până la ora cinci după-amiază? întrebă ea.

– La naiba, credeam că am reușit să ascund bine acest lucru.

Ea râse.

– Fii serios, McCade. Harcourt are de gând să zboare deasupra canionului. James merge cu el și m-au invitat și pe mine împreună cu un cameraman. E o ocazie minunată…

– Ai de gând să zbori? McCade era uimit și avea de ce. Ea nu zbura de obicei decât în avioane mari ale companiilor aeriene și nu în mici avioane particulare.

– Vom vedea un peisaj minunat de sus, spuse ea, încercând parcă să se convingă. Contam pe tine că vei fi acolo pentru a-mi susține moralul, dar dacă nu poți ține camera nemișcată…

– Voi fi bine.

– Îl pot ruga pe O'Reilly să facă asta.

– Voi fi bine.

Se auzi clicul interfonului și vocea Laurei spuse:

– James Vandenberg a venit pentru a revedea cele mai importante înregistrări.

Sandy apăsă butonul.

– Spune-i că-l voi primi în camera de proiecție.

– Se pare că trebuie să plec. Se ridică și puse cheile mașinii ei în buzunar. Îți mulțumesc că ai venit să mă iei noaptea trecută.

– Eu sunt mulțumită că ți-ai dat seama că ești prea beat pentru a conduce.

McCade scutură din cap.

– Mi-e teamă să nu ai prea mare încredere în mine. Barmanului trebuie să-i mulțumești.

– Atunci mulțumește-i tu din partea mea. Sandy se îndreptă spre ușă și puse mâna pe clanță, dar el ajunse mai repede și o ținu închisă cu o mână.

– Ar trebui să te sărut în semn de rămas bun, zise el.

Inima lui Sandy bătea de trei ori mai repede.

– Suntem singuri, McCade. Care-i scopul?

Îi atinse ușor fața.

– Nu arăți ca o femeie care a fost sărutată. Vandenberg va observa asta.

– E o prostie, zise ea cu jumătate de gură, dar nu se mișcă, nu reuși să se miște până când buzele lui nu le întâlniră pe ale ei.

Era un sărut dulce, blând și catifelat, dar însoțit de același foc al pasiunii care ardea cu putere între ei de noaptea tre-

cută. Sandy își aminti felul în care o mângâiase McCade și atingerea ușoară a mâinii lui pe sânii ei.

El se îndepărtă.

– Acum poți pleca. Era mulțumit. Acum arăți ca o femeie sărutată.

Sandy deschise ușa.

– Plecăm spre aeroport la șaisprezece treizeci, zise ea tăios, ca să-și ascundă timiditatea. Împachetează destule haine, pentru că vom rămâne acolo destul timp. Nu întârzia.

McCade o urmă în tăcere pâna în hol.

Ea își zări imaginea în oglinda mare de lângă lifturi și se opri o clipă. McCade avea dreptate. Arăta ca și cum fusese sărutată… Ochii îi erau strălucitori, figura îmbujorată, obrajii la fel, și buzele…

Dacă un singur sărut o făcea să arate în felul acesta, cum arăta oare noaptea trecută, după cele două sărutări sălbatice care avuseseră loc în mașina ei? Bine că el nu-și amintea, pentru că dacă și-ar fi amintit ar fi realizat cu siguranță că este îndrăgostită de el.

Luându-și privirea de la oglindă, se grăbi să ajungă în camera de proiecție.

*

* *

Când McCade se opri la lumina roșie a unui stop, ceva strălucitor de pe podeaua mașinii îi atrase atenția. Încă un nsture… al treilea pe care-l găsise de când intrase în mașina lui Sandy.

– Ce-ai găsit? îl chestionă Frank, în timp ce McCade îl ferea de privirea lui ținându-l între degete.

– Nimic. Îl aruncă în scrumieră, lângă ceilalți.

Acum îi reveni memoria și amintirile îl loviră ca un baros. Erau fragmentate în piese mici ca ale unui jos de puzzle, dar era destul pentru a completa golurile. Sandy. El. Stând în această mașină. Pasiunea crescând în trupurile lor. Dorința explodând în interiorul lui în timp ce o săruta. Nasturii bluzei ei care zburau când el încercase s-o deschidă cu sălbăticie…

– Dumnezeule, murmură el apucând cu putere volanul.

– E verde, zise Frank.

McCade abia reuși să pună mașina în mișcare și să conducă prin intersecție. Ce făcuse? Și de ce Sandy nu spusese nimic?

*
* *

Sandy stătea pe un scaun în formă de scoică și urmărea pentru a nu știu câta oară pământul minuscul de sub ei.

– Ce spuneai, îi șopti McCade la ureche, că vei filma niște imagini extraordinare ale Arizonei de la această altitudine? Aș putea să zbor de aici și…

– Nu! spuse ea înainte să-și dea seama că glumește.

– Atunci voi filma câte ceva. Îi surâse și ridică încet camera de la podea.

Harcourt vorbea la radio cu turnul de control al aeroportului de lângă canion și James se afla pe locul de lângă pilot, citindu-i corespondența.

McCade o înconjură cu brațele pe Sandy trăgând-o mai aproape.

– Cum te simți? o întrebă el în șoaptă.

Sandy putea vedea îngrijorarea din ochii lui și acest lucru o făcu să zâmbească. Era tremurat, dar era un zâmbet.

– Minunat, minți ea. Ridicarea în aer fusese cea mai grea încercare. Deoarece McCade nu avusese pe cine să țină de mână și nu putuse să-l strângă de degete. Dar încerca acum să se revanșeze pentru asta.

– Avionul e foarte sigur, îi șopti el la ureche. Știi, am fi în mai mare pericol dacă am alerga cu motocicleta pe șosele și nici nu mai vreau să mă gândesc la asta acum. Mă gândesc și la mersul cu mașina. La naiba, mersul cu motocicleta prezintă mult mai multe riscuri decât zborul cu acest avion.

– Bine că mi-ai spus, murmură ea zâmbind chinuit. Acum voi fi moartă de spaimă ori de câte ori vei pleca pe șosele cu motocicleta.

– Întotdeauna am mare grijă când merg cu ea.

– Oamenii grijulii poartă căști, îi aminti ea.

– E greu să arăți frumos cu o cască pe cap.

– E și mai greu să arăți frumos când ești mort.

– Ghem și meci, constată el, strâmbându-se.

Blugii lui se mulară pe picioare când se apropie de ea și purta unul din tricourile negre care-l caracterizau, pe sub jacheta roșie pe care Sandy o comandase pentru el dintr-un catalog. S-ar fi simțit mai confortabil în scurta de piele, dar știa că poartă jacheta numai pentru a-i face ei plăcere.

Nu se știe cum, de la ora la care apăruse în biroul ei, târziu în acea dimineață și până la șaisprezece treizeci când venise la aeroport, McCade își recăpătase puterile, arăta bine și n-ai fi bănuit că fusese beat cu o noapte în urmă.

*

* *

Simon Harcourt luă o mașină spre cabana lui, lăsându-l pe James Vandenberg să-i conducă pe Sandy și pe McCade la motel. Echipa tehnică de la Video Enterprises îi aștepta deja la restaurantul motelului unde li se rezervaseră camere.

Era aproape ora douăzeci și Sandy era epuizată și înfometată. McCade și James o urmară în restaurant, unde se alăturară echipei. După ce comandară o cină rapidă, se asigură că toată lumea cunoștea programul filmărilor de a doua zi. Dacă vremea le va permite, vor merge împreună cu Simon Harcourt și familia lui prin canion, surprinzând toate imaginile. În acest caz se vor trezi la ora șase dimineața.

– Și dacă plouă? întrebă cineva.

Sandy zâmbi.

– Atunci, Frank o să vă lase să dormiți până târziu. Dacă plouă, ne vom întâlni aici pentru masa de prânz și vom vedea ce putem face după-amiază... poate vom filma interiorul cabanei lui Harcourt.

După ce mâncă bolul de supă și salata pe care le comandase, echipa părăsise restaurantul, unii dintre membrii ei îndreptându-se spre camerele din cealaltă parte a parcării, alții bând la micul bar întunecat de lângă restaurant.

McCade și James comandaseră hamburgeri și terminaseră de mâncat încă de când Sandy vorbea cu echipa. James se scuză că trebuie să verifice voluntarii pentru campania electorală, care veniseră să-i ajute la micile detalii de la filmări.

Sandy privi în sus și-l văzu pe McCade studiind-o.

– Îmi faci o favoare? îl întrebă ea.

El încuviință.

– Du-te la recepție și vezi dacă ni s-au pregătit camerele.

– Sigur.

Sandy își termină supa și salata, după care semnă nota de plată. Se ridică obosită în picioare și se pregătea să-și pună bagajul pe

umăr când reapăru McCade. Îi luă geanta mare într-o mână, pe-a lui în cealaltă și o conduse afară din restaurant și prin parcare.

– Hei, Sandy?

– Nu, McCade, zise ea hotărâtă. Acest "Hei, Sandy" sună îngrijorător și de obicei precede o veste proastă, iar ca să-ți spun adevărul, sunt prea obosită ca s-o ascult. Orice-ar fi, poate aștepta până mâine dimineață. Privi ușile numerotate înșirate în forma de L a motelului. În ce cameră voi sta eu?

– Două sute treizeci și opt.

Asta însemna la etaj. Bine. Nu vor fi turiști care să se învârtească pe lângă camera ei zi și noapte. Și numărul două sute treizeci și opt se afla chiar pe latura parcării, nu pe cea a restaurantului. Se afla chiar lângă scări. Avea nevoie de camera ei de motel, de patul frumos și curat din ea, de perna moale din acesta și de un somn zdravăn.

McCade mergea în spatele ei.

– *Tu* în ce cameră vei sta? îl întrebă ea peste umăr.

– Două sute treizeci și opt.

După câțiva pași, înțelese sensul cuvintelor lui McCade. Se opri din mers și se întoarse spre el, privindu-l în față.

– Asta încercam să-ți spun, se scuză el.

Se întoarse și privi spre recepția motelului, dar el scuturâ din cap anticipând următoarea ei mișcare.

– Am încercat deja, dar motelul e plin, nu mai au nici o cameră liberă. I-am auzit sunând și la celălalt motel de pe șosea, dar și acela e plin. Am încercat chiar și la căbănuțele din parcul național, dar angajații rezervației mi-au râs în nas. Dacă vrei, pot dormi în camera lui Frank sau la O'Reilly.

Ea închise ochii.

– O voi *omorî* pe Laura.

– Laura?

– Ea a făcut rezervările. Deschise ochii și-l privi pe McCade. Chiar dacă aveam o relație *adevărată,* McCade, fără a fi căsătoriți, n-ar trebui să plecăm într-o călătorie de afaceri și să împărțim aceeași cameră. Nu e profesional. Pare atât de… indecent.

McCade simți greutatea bagajelor pe care le căra.

– Lasă-mă să-ți duc geanta în cameră, după care voi încerca să-l găsesc pe Frank…

– Și să dormi pe podea? Scutură din cap. Nu, uite, McCade, putem împărți camera. Trebuie doar să fim discreți. Nu e mare lucru. Nu e prea diferit de faptul că stai cu mine în același apartament, da?

Încerca să se convingă pe sine mai mult decât pe McCade. Împărțirea unei camere de motel nu semăna deloc cu faptul că locuiau în același apartament. Acolo putea evada în altă cameră când sentimentele deveneau intense, când atracția față de el o îndrepta spre brațele lui. Dar nu vor fi decât câteva nopți, își spuse ea hotărâtă. Cu siguranță, putea supraviețui câteva nopți fără a se agăța de acest bărbat. Oare putea?

În liniște, McCade o urmă pe scări până la camera lor. O privi pe Sandy cum introduce cheia în broască și deschide ușa. Aprinse luminile când intrară…

Sandy oftă.

Un singur pat.

Camera avea un singur pat, de dimensiuni regale.

McCade intră și închise ușa din spatele lui cu piciorul. Aruncă propria lui geantă pe podea, însă pe a ei o puse în dulap.

– Mă duc să-l caut pe Frank.

– Așteaptă.

Energia pe care o consumase pentru a face filmarea din avion în această după-amiază îl epuizase și arăta obosit.

– Dacă nu mă mișc am să cad din picioare, îi spuse el când ea nu mai adăugă nimic.

– Dacă nu-l găsești pe Frank?

– Mă voi odihni într-o mașină.

– Va fi frig la noapte, spuse ea. Suntem la munte, îți amintești? Respiră adânc și lăsă aerul să iasă într-un căscat imens. E un pat mare. Și suntem oameni în toată firea. Îl putem împărți, nu?

McCade scutură din cap.

– Nu știu, Sandy.

– Nu poți dormi pe podeaua din camera lui Frank, zise ea hotărâtă. Va arăta ciudat. Toți cred că suntem împreună. Și sunt hotărâtă să nu te las să dormi în mașină. Poate mâine se va elibera vreo cameră.

El scutură iarăși din cap.

– Nu se va elibera nimic în cursul weekendului.

– Poate va suna cineva și va anula rezervarea. Se așează pe pat și își scoase ghetele aruncându-le lângă perete. Voi face un duș și după aceea mă voi culca. Va trebui să ne trezim dis-de-dimineață.

Căută în geantă și scoase una din micuțele ei pijamale din bumbac. O puse pe brat și începu să-și desfacă nasturii bluzei.

Nasturi. McCade parcă vedea nasturii lui Sandy zburând prin mica ei mașină. O revăzu pe Sandy atât de frumoasă și sexy, cu ochii plini de pasiune…

Se întoarse cu spatele la ea, simțind durerea ascuțită a dorinței care creștea în el. Mergea pe un teritoriu nesigur de câteva săptămâni, de când bătuse la ușa ei, și gândul că acum vor împărți patul enorm îl făcea să-și piardă mințile.

O dorea atât de mult!

Și dacă amintirea bluzei ei rupte îi revenise în memorie și nu era un simplu vis, înseamnă că își pierduse și cea mai mică

urmă de control. Oare ce gândea, dacă…? Nu fusese un vis. Nasturii pe care-i găsise în mașină erau dovada realității.

Auzi zgomotul apei curgând și își scoase încet jacheta.

Urma să intre și el la duș pentru a face unul *foarte* rece.

*
* *

– Hei, Sandy?

Vocea lui McCade venea în întuneric din cealaltă parte a patului. Se întoarse și încercă să-și găsească o poziție confortabilă. Patul nu era foarte bun și greutatea lui îl aplecase, dându-i senzația că dormea pe vârful unui deal.

– Da? răspunse ea.

– E foarte ciudat, știi?

Ah, da. Știa.

– Închide ochii, McCade. Dacă ești pe jumătate la fel de obosit ca mine vei adormi imediat.

– Îmi pare rău. E vina mea că ești atât de obosită.

– Amintește-ți asta data viitoare când te duci să bei. Nu ți-am spus asta până acum, nu-i așa?

– Nu.

Sandy se întoarse spre el.

– Sunt multe feluri în care poți muri din cauza băuturii, în afară de a conduce beat, îi spuse ea, consternată. Puteai face comă alcoolică.

– Să știi că nu am avut intenția să plec ca să mă îmbăt, zise el. Când am plecat de la tine, n-aveam de gând se beau ceva.

– Atunci de ce ai băut?

Nu-i răspunse imediat și întunericul o enerva pe Sandy, pentru că nu putea să-i vadă fața. Dorea să-i cerceteze figura, ochii, pentru a ști ce gândește.

– M-am îmbătat pentru că plimbarea cu motocicleta nu m-a ajutat cu nimic, zise el într-un târziu.

Plimbarea cu motocicleta nu…? Dezamăgirea o copleși. Se simțea rău și ea știa ce are de făcut. Trebuia să-l elibereze.

– Nu trebuie să rămâi. Spera ca el să nu audă tremurul vocii ei și acum era bucuroasă că întunericul îi ascundea fața de privirile lui. După acest weekend te pot înlocui, chiar dacă va dura mai mult timp. Așadar, poți pleca dacă nu mai vrei să te învârți prin oraș. Dacă vrei să pleci, mă voi obișnui cu această idee.

Cuvintele ei păreau un ecou în întuneric. Se putea obișnui să trăiască fără el. Sigur că da.

McCade rămăsese tăcut, parcă văzând nasturi zburând priun aer. Oh, Dumnezeule, dorea ca el să plece? Nu putea s-o întrebe. Își drese vocea, dar nu reuși să găsească nici un cuvânt prin care s-o întrebe ce se întâmplase noaptea trecută. Dar, dacă nu va ști, va muri. O sărutase? Încercase să facă dragoste cu ea? Ce-i spusese și ce îi răspunsese ea?

Nu era prima dată de când se trezise în acea dimineață când constata cât de puține își amintea.

*
* *

Pasiune. Asta văzuse în ochii lui Sandy, o simțise în atingerile ei și când îl atinsese cu buzele. Îl apropiase de ea și când buzele li se întâlniseră din nou parcă avusese loc un foc de artificii.

Hainele zburaseră pe lângă ei, se pierduseră în jurul lor și el o mângâiase tandru. Cât de mult așteptase această clipă! Picioarele ei erau desfăcute ca într-o invitație și el nu mai

putea rezista. O cuprinsese disperat în brațe și îi auzise vocea plină de dorință fierbinte.

Dar, dintr-o dată, îl îndepărtase.

După care se trezise stând în mașina ei. Erau îmbrăcați și Sandy plângea.

Dar pe cât de repede începuseră să-i curgă lacrimile, pe atât de repede se opriseră.

Dacă mai vrei să faci dragoste cu mine când vei fi treaz – îi spusese ea privindu-l fix – *anunță-mă, bine?*

McCade se ridică în întunericul camerei de motel. Inima lui bătea repede și avea impresia că respirația lui grea răsună în toată camera. Își trecu mâinile peste față. Visase frumos. Însă acest vis părea foarte real…

Scutură din cap. Nu. Nu fusese așa. Oare?

Bătăile inimii lui reveniră la normal, dar gândul că Sandy ar fi putut să-i spună acele cuvinte îl făcu să nu mai știe ce este cu el. Apoi oftă. O parte din acest vis nu fusese decât… un vis.

Era numai imaginația lui… ea era în patul lui și dorea să facă dragoste cu el. Dar celelalte lucruri, cuvintele pe care i le adresase chiar înainte de a se trezi erau foarte noi pentru el și păreau reale.

Sandy dormea foarte aproape de el.

Nu avea de gând s-o trezească. Dumnezeu știa că o ținuse trează toată noaptea trecută. Dar dorea s-o îmbrățișeze și să-și modeleze trupul pe lângă al ei în timp ce-i ținea capul sub bărbie.

Va vorbi cu ea dimineața. Poate va ploua și nu va trebui să se ridice din pat în zorii zilei. Atunci ea se va trezi în brațele lui și-i va spune că el era treaz de-a binelea, în timp ce-i va urmări reacția.

Sandy oftă și McCade închise ochii. Mirosindu-i parfumul minunat al trupului și ținând-o strâns în brațe, căzu într-un somn adânc.

*
* *

Telefonul suna strident, invadând visele frumoase ale lui Sandy. Într-un târziu, nu mai reuși să-l ignore și deschise ochii.

Ochii lui McCade se deschiseră cu o fracțiune de secundă mai târziu decât ai ei și Sandy privi amestecul minunat de culori care-o învăluia în timp ce el o fixa cu o expresie confuză.

Erau foarte aproape unul de altul și brațele ei erau strânse posesiv în jurul gâtului lui, și picioarele erau strâns lipite de ale lui.

Se îndepărtă de el, roșind furioasă, gândindu-se că o făcuse și pe asta. Se agățase de el în timpul nopții. Se întoarse cu spatele la el pentru a răspunde la telefon, mulțumită că avea șansa să-și ascundă îmbujorarea.

– Kirk.

– Bună dimineața, șefa, veni vocea veselă a lui Frank. E ora șase. Ridică-te și strălucește. Amintește-ți să te îmbraci în haine subțiri, va fi o zi fierbinte și vom coborî în canion.

– Mulțumesc, Frank.

– Ah, șefa? Clint McCade nu e pe lista rezervărilor, spuse el. Presupun că știi unde este, nu-i așa?

Sandy închise ochii, supărată.

– Da, zise ea. Da, știa cu siguranță unde e McCade. Era la foarte mică distanță de ea și arăta prea bine pentru a-l descrie în cuvinte, cu părul răvășit și expresia plăcută a feței atrăgătoare.

– Minunat, zise Frank. Ne vedem curând.

Dându-și la o parte părul care-i cădea în dezordine pe față, închise telefonul. Stând tot cu spatele la el, coborî din pat.

– Sandy.

Se întoarse și-l văzu cum o studiază, rezemat într-un cot. Ochii lui erau serioși și expresia aproape sobră.

– Trebuie să vorbim.

Inima i se opri în loc. Îi va spune că după acest weekend avea de gând să plece. Renunțase la sentimentele ei și se aruncase în brațele lui în timpul nopții, iar acum el avea un motiv foarte întemeiat să plece cât mai repede.

Dar nu dorea să audă asta acum. Nu voia să-și petreacă întreaga zi gândindu-se că el va pleca în curând.

– Nu acum, McCade. Încercă să-și păstreze vocea calmă, în timp ce se îndrepta spre baie. Dacă nu ne mișcăm repede, vom pierde micul dejun. Și, crede-mă, nu vom reuși să rezistăm la călătoria prin Grand Canyon fără a mânca micul dejun.

Închise repede ușa de la baie în urma ei și McCade eliberă respirația pe care și-o reținuse. La naiba! Avea dreptate, își spuse. Aveau mult de lucru astăzi și acum nu era timpul potrivit pentru o dezamăgire, mai ales când în inima ei se ascundeau multe secrete.

Capitolul 9

Sandy îi strânse mâna lui Simon Harcourt complimentându-se pentru ziua de muncă excelentă, după care se urcă în mașina cu echipament. Totul era pus în ordine și gata de întoarcere la motelul de la intrarea în parcul național.

Soarele apunea și după aproape douăsprezece ore de transpirație, praf și căldură toridă, Sandy nu dorea decât să facă un duș și să bea o bere rece… nu neapărat în această ordine.

Frank se așeză în fața volanului și își aranjă lucrurile lângă locul lui.

– S-au strâns toți? întrebă Sandy.

– Da. Tânărul bărbat își ridică ochelarii pe nas. Privi în oglinda retrovizoare și oftă. Adică, nu. Unde e McCade? Credeam că e cu tine.

– Nu suntem siamezi, Frank, zise ea nervoasă. Nu suntem legați cu un cordon ombilical.

– Nu mă gândeam la asta. Ochii lui Frank aruncau fulgere. Îmi permiți să vorbesc liber, șefa?

– De când ai început să-mi ceri permisiunea?

– McCade mi-a spus că trebuie să am mai mult tact. Încerc să fac asta. Îmi dai permisiunea sau nu?

– Spune.

– Adevărul e că ești oarbă, zise el cu sinceritate. Și McCade e nebun după tine. Vreau să spun, trebuie să fii cu adevărat oarbă ca să nu observi felul în care te privește.

Într-adevăr. Și Sandy nu era deloc oarbă. Toată ziua o îngrijoraseră privirile aprinse pe care i le aruncase McCade. Dar totul făcea parte din jocul pe care-l jucau pentru a-l face pe James Vandenberg să creadă că sunt iubiți. Din nefericire, echipa ei căzuse în capcana întinsă lui James.

– Și cu riscul de a nu avea tact, continuă Frank, trebuie să-ți mărturisesc că l-am văzut privindu-te în acest fel de nenumărate ori, cum te-am surprins și pe tine făcând același lucru.

Era vinovată. Îl privise pătimaș pe McCade, nu putea nega. Nu reușise să-și ia ochii de la el mai ales când temperatura devenise toridă și McCade își scosese tricoul. Purta o pereche de pantaloni foarte scurți și mergând repede în fața lor cu camera grea pe umăr, mușchii spatelui lat și ai brațelor se încordau, făcându-l mult mai atrăgător. Și Sandy nu-și desprinsese privirea de la el, gândindu-se că nimeni nu va observa.

– Cred cu adevărat că ar trebui să vă căsătoriți, zise Frank.

Căsătoriți. Sigur.

– Mulțumesc pentru sfat, Frank.

– Vă potriviți perfect.

Da, era mai mult decât perfect. McCade era un actor perfect și Sandy era o proastă perfectă.

– Unde este McCade? murmură ea. Mi-e foame, mi-e sete și…

Ea și Frank îl zăriră în același timp.

Se afla pe marginea lui Grand Canyon, cu camera pe umăr și filma minunatul apus. Sandy deschise ușa și coborî încet din mașină.

– Mă întorc.

Dar merse încet în timp ce se apropia de McCade, șocată de frumusețea lui în peisajul sălbatic, de fața atrăgătoare și trupul atletic a cărui umbră era colorată frumos de peisajul roșiatic.

Coborî puțin camera când ea i se alătură, dar n-o privi. Privea panorama uimitoare.

– E atât de frumos, zise el încet. Totul pare ireal.

Sandy încuviință.

– Pentru mine, a arătat întotdeuna ca o pictură abstractă, ca un efect special. Cred că mintea mea refuză să creadă că natura a creat acest lucru imens… atât de perfect.

– Chiar e perfect, nu-i așa? McCade râse, scuturând din cap și se întoarse spre ea ca s-o privească. Poate asta mă sperie când mă gândesc la astfel de lucruri. E perfect, dar eu nu cred în perfecțiune. Deci, nici mie nu-mi inspiră un lucru real. Cred că voi aștepta până când soarele va coborî la linia orizontului pentru a completa imaginile.

Îl privi fix. Părul lui era ud și cădea în șuvițe pe gâtul lui frumos. Soarele fierbinte al deșertului îi închisese nuanța pielii și ochii păreau și mai albaștri în contrast cu ea. Încă mai era dezbrăcat de tricou și pieptul musculos era acoperit de un strat subțire de praf roșiatic.

– Da, știu. Se întoarse ca să ajungă la mașină. Haide, McCade, îți fac cinste cu o bere.

– Nu, mulțumesc. Nu vreau bere. Încă nu mi-am revenit după prostia de acum două nopți.

– Atunci, îți voi oferi o apă minerală.

McCade voia s-o facă să aștepte. Dorea să folosească această ocazie ca să-i spună că e treaz. Vroia să vadă cum reacționează, să vadă implicațiile acestor cuvinte, să vadă dacă ea îi spusese cu adevărat aceste cuvinte și să nu mai creadă că visase doar. *Dacă mai vrei să faci dragoste cu mine când vei fi treaz, anunță-mă.*

– Sandy… începu el, dar ea se urca deja în mașină. Frank se afla pe locul șoferului și șansa de a vorbi se risipise.

Diseară, își spuse McCade în timp ce monta camera în mașină. Diseară, la un moment dat, vor rămâne singuri. Atunci, probabil că va avea mai mult curaj să-i spună ce simțea. Scenariul lui se termina cu privirea ei plină de milă pentru el. Apoi va găsi o scuză pentru a pleca la sfârșitul weekendului, își va lua motocicleta și va trăi nefericit după ce mândria lui va fi călcată în picioare și va avea inima zdrobită. Era cel mai bun scenariu…

McCade surâse în timp ce Frank conducea pe drumul lung care-i ducea afară din parcul național.

– Care-i poanta? întrebă ea.

El nu făcu decât să clatine din cap.

*

* *

Aerul nopții era răcoros și avea mirosul pinilor care se găseau peste tot în această zonă. Sandy respiră adânc pentru a-și aerisi plămânii de aerul greu din restaurant. McCade încă o mai ținea de mână și palma îi era umedă. Oare reușise să-l

facă pe Clint McCade să transpire? Se întoarse cu fața spre el și văzu o picătură de transpirație care curgea în spatele urechii lui. O făcuse. Zâmbi. Chiar îl făcuse să transpire.

– Sandy. Vocea lui McCade era mai gravă ca niciodată și și-o drese înainte de-a continua. Știi? Cred că…

– McCade, sărută-mă doar. Nu voia ca el să se gândească la ceva. Nu voia ca el să se întrebe anumite lucruri și să analizeze situația pentru a vedea încotro se îndreaptă. Vor avea destul timp de gândire după ce totul va merge până la capăt.

În lumina becurilor rare înșirate în parcare, figura lui McCade era în umbră și părea misterioasă.

Sandy era în încurcătură. Nu putea crede că planificase să-l seducă pe McCade. Dar asta făcea. Dacă reușea să-l miște de pe verandă, să treacă împreună cu el prin parcare, să urce scările și să ajungă în intimitatea camerei lor, nici nu-și va da seama ce se întâmplă cu el. Și apoi, își spuse ea cu părere de rău, când el va părăsi orașul, va rămâne cu satisfacția că-i arătase de ce este în stare, îi oferise tot ce avea mai bun și că-l lăsase să-și dea seama de sentimentele pe care le avea pentru el.

McCade încă o mai privea. Cât de mult își dorea să-i poată citi gândurile! Tot ce știa era c-o dorește. Putea vedea pasiunea oglindită pe fața lui și în felul în care stătea cu o mână în buzunarul din față al pantalonilor, ca și cum ar fi dorit să-și ascundă bărbăția.

Da, o dorea. Și acest lucru o făcea mai mult decât fericită și mai mult decât încrezătoare în farmecul ei.

– Haide, șopti ea trăgându-l încet de mână în încercarea de a-l apropia de ea. Sărută-mă din nou.

– De ce?

Sandy îl privi uimită și văzu intensitatea ochilor lui. *Pentru că te iubesc..* Dar nu reuși să rostească aceste cuvinte.

– James ne privește, zise ea repede arătând spre geamurile de sticlă ale barului, parcă văzând ce se întâmplă înăuntru.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta McCade și privi în altă parte înainte ca ea să poată vedea dezamăgirea din ochii lui.

James. Tipul era prea bățos, prea plin de el, însă părea un tip drăguț. Totuși, în această clipă, McCade nu-și amintea să-i displacă vreo persoană atât de mult.

Simți cum mâinile lui Sandy îi înconjoară gâtul și el ar fi dorit să dea înapoi. *Sandy, nu-mi face asta.* Nu avusese niciodată șansa să-i spună cu voce tare aceste cuvinte… stătea pe vârfuri și-i acoperi buzele cu ale ei înainte ca el să poată scoate vreo vorbă.

McCade n-avea nici o șansă. Închise ochii și o sărută, lăsându-se cuprins de emoțiile care-l copleșeau și începeau să-l facă să nu mai reziste. La naiba, o iubea. Simți cum lacrimile îi umplu ochii și ar fi dorit s-o îndepărteze de el, să țipe, să urle, să cadă în genunchi și s-o implore să nu se mai folosească de el în acest fel. Dar, în același timp, dorea s-o sărute încontinuu, să facă tot ceea ce poftea cu el, tot ceea ce dorea ea.

Așadar, o sărută. Și o sărută, și o sărută, dându-și seama de pasiunea și dorința ei, rugându-se ca el să fie capabil să dispară când îi va cere, dacă îi va cere asta.

Trezit puțin din pasiunea care pusese stăpânire pe el, McCade realiză că plecaseră de pe verandă, trecuseră prin parcare și se aflau la baza scărilor motelului. Sandy îi strânse mâna și mai tare, încercând să-l facă să urce scara, însă el dorea s-o sărute din nou. Cuprinzându-i talia cu brațele, o trase lângă corpul lui. O iubea. O iubea, la naiba, o iubea și

nu găsea momentul potrivit ca să-i spună asta. Îi gustă buzele cu limba, simțindu-le parfumul extraordinar, predându-se în fața sentimentelor pe care le ținuse ascunse față de ea încă de acum câteva săptămâni.

Știa foarte bine și dorea cu disperare s-o ducă sus, în cameră. Asta avea de făcut. Trebuia s-o ducă sus, în camera intimă, și să-i spună adevărul. Dacă băuse prea mult și nu va putea înțelege, o va întinde în pat și o va lăsa să doarmă. Îi va spune totul în dimineața următoare. Nu-l va întreba.

Sandy își lipise corpul de al lui și McCade rămase uimit când simți căldura corpului ei. Acum își dăduse seama, știa că dorința lui se trezise pentru ea și se gândi că oricine ar fi putut observa asta. Sigur că ea știa. La naiba, era de mărimea Alaskăi. Trebuia să fie lipsită de simțuri ca să nu observe.

Dar ea îl sărută din nou și se lipi și mai mult de el… limbajul trupului ei îi dădea multe de înțeles.

Gemând cu putere, o luă în brațe. Urcă scările câte două și ajunse imediat sus.

Inima lui Sandy se făcu mică atunci când o puse pe picioarele ei în fața ușii camerei lor. Înfricoșată de ceea ce vedea în ochii lui, ținu mâinile după gâtul lui și-l făcu să aplece capul pentru ca buzele lor să se întâlnească într-un alt sărut. Chiar în timp ce-o săruta ea îl simți cum caută cheile în buzunare și auzi clinchetul care însemna că ușa era descuiată.

Ușa era deschisă de perete, intrară înăuntru și McCade o privi prin lumina slabă ce venea de afară.

Chiar dacă nu se mișcase de lângă ea, chiar dacă încă o mai îmbrățișa, Sandy putea spune din instinct că el dăduse înapoi.

Ușa era acum închisă, draperiile trase și James Vandenberg nu era prin preajmă, deci nu mai avea cum să-l folosească pe el drept scuză. McCade o eliberă, știind că nu avea de ales. Trebuia să-i spună adevărul.

Se îndepărtă de ea și figura lui era gravă.

Acum. Trebuie să-i spună acum.

Sandy făcu un pas înainte, urmându-l dar păstrând distanța dintre ei. Respiră adânc.

– Ce-ai face dacă te-aș ruga să nu te oprești?

El oftă și ea mai făcu un pas spre el. Nu-i despărțeau decât câțiva centimetri, erau destul de apropiați pentru ca ea să-i simtă căldura corpului. Dar el nu veni spre ea, n-o atinse. O priviea în ochi, gânditor, și legătura dintre ei era aproape palpabilă.

– Cred că ar trebui să te întreb de ce. Vorbea încet, cu grijă. Numai dacă îmi poți da un motiv al naibii de bun pentru care nu vrei să ne oprim, voi considera că nu vorbește berea pe care ai băut-o, altfel voi lăsa lucrurile așa.

Ochii lui erau uluitor de frumoși. Când Sandy privi în adâncul lor, la luminile aurii și verzi care se contopeau cu albastrul profund, aceștia străluciră.

Numai pentru o secundă, poate două, mesajul inconștient pe care-l transmitea McCade fusese clar. În ciuda cuvintelor, dorea s-o sărute.

Acea îngrijorare îi dădu lui Sandy confirmarea de care avea nevoie.

– Clint. Vocea ei era aproape o șoaptă și tremură ușor când încercă să ridice tonul. Care ar fi motivul acela al naibii de bun? Vreau să spun, îmi poți da un exemplu…?

Ea își umezi buzele și privirea lui căzu din nou pe buzele ei, de această dată mult mai insistent.

– Da, zise el brusc. De exemplu, dacă mi-ai spune că mă dorești. Pe *mine,* nu pe James. Acesta ar fi un motiv al naibii de bun.

– Dacă ăsta ar fi lucrul pe care ți l-aș spune, zise ea, ce ai spune tu atunci?

McCade închise repede ochii și când îi deschise o privi direct.

– Te iubesc, Sandy, șopti el. Ți-aș spune că sunt îndrăgostit de tine.

O iubea. Clint o iubea. Sandy abia putea resira. Trebuia să se concentreze pentru a inspira și expira.

– Și atunci, adăugă el blând, dacă mă vei putea convinge că nu ai băut prea mult, dacă vei putea fi sigură că știi cu exactitate ceea ce faci, te voi lua de mână și te voi duce în pat pentru a face dragoste cu tine.

Sandy privi consternată în ochii lui McCade multe secunde lungi, în timp ce cuvintele lui se repetau ca un ecou prin cameră. *Voi face dragoste cu tine.*

Secundele se scurgeau și abia după un minut realiză că el așteaptă ca ea să spună ceva. Era rândul ei, mișcarea ei.

– Am băut numai o bere, îi spuse ea.

McCade oftă.

– Dar…

– Aveam toate acele halbe pe masă în fața mea, îi răspunse ea înainte ca el s-o întrebe. Dar aproape toate conținuseră apă. Sunt trează. Tu?

Dacă vrei să faci dragoste cu mine atunci când vei fi treaz, anunță-mă.

Ochii lor se întâlniră.

– N-a fost un vis, nu-i așa?

Sandy scutură capul negând.

– Și eu sunt treaz. El surâse și pentru o clipă ea văzu strălucirea dinților lui albi pe fața bronzată. Dumnezeule, cred că n-am fost mai treaz ca acum niciodată în viață.

– Atunci…nu te opri, șopti ea. Fă dragoste cu mine, Clint.

– De ce? o întrebă McCade.

Sandy se privi, văzu felul în care stătea și oftă încet. Își relaxă brațele și întinse mâinile spre McCade, cu palmele în sus.

– Pentru că te doresc. Pentru că te iubesc.

Făcu un pas spre ea, apoi altul și Sandy îl întâlni la jumătatea distanței. Respirația i se opri văzând lacrimile strălucind în ochii lui când o luă în brațe. El o sărută, fără sălbăticie, așa cum se așteptase ea, ci tandru, blând, de parcă acum avea tot timpul din lume pentru a o săruta.

– Și eu te iubesc. O sărută din nou, lung, apăsat, un sărut fără grabă, care o făcu să simtă cum toată camera se învârtea în jurul ei.

Mâinile lui erau blânde în timp ce-i desfăceau nasturii bluzei. Degetele lui îi atingeau ușor pielea sensibilă când dădeau la o parte materialul de bumbac și o eliberau din pantalonii ei scurți.

– E ciudat. Sandy scutură din cap. Te cunosc atât de bine, dar, Dumnezeule…

– Chiar e ciudat, îi întări McCade spusele. O ciudățenie minunată.

Nu mai fusese cu un bărbat de mult timp. El o sărută din nou și își trecu încet degetele prin părul ei.

Luând-o de mână, o conduse spre pat. O eliberă și își scoase tricoul de pe el aruncându-l pe podea.

– Îți amintești când mi-a intrat un cârlig de undiță în picior? îl întrebă Sandy brusc.

Văzu surprinderea din ochii lui.

Având tricoul scos, pieptul lui bronzat strălucea în lumina veiozei. Umbrele îi reliefau fiecare mușchi, făcându-l să pară mai atrăgător și mai puternic.

Figura lui se relaxă într-un zâmbet când se apropie să se așeze pe pat, lângă ea. Ca prin farmec, el se transformă în McCade… McCade, vechiul ei amic, cel mai bun prieten. Mușchii erau tot acolo și căldura dorinței dăinuia în ochii lui, dar această poză relaxată, aproape nonșalantă, avu un efect binevenit asupra ei.

– Era în vara când ai împlinit paisprezece ani. Te-am dus la spital în cârcă. Trei kilometri. Ai țipat tot drumul.

– Eram speriată, zise ea apărându-se. Mă durea foarte tare.

McCade se sprijini într-un cot, ridicând cealaltă mână pentru a-i atinge degetele de la picioare.

– După aceea, când am ajuns acasă, mama ta m-a certat, m-a dat afară și mi-a spus să nu mă mai întorc niciodată. Surâse și privi în ochii lui Sandy. Cel puțin până când nu i-a trecut șocul de a-și vedea bietul copil bandajat.

Sandy îi privi mâna care-i mângâia în continuare degetele. Cum putea o atingere care nu părea deloc intimă să fie atât de senzuală?

– Te-ai strecurat pe scara de incendiu pentru a ajunge la mine în cameră în noaptea aceea.

– Îmi făceam griji pentru tine. El oftă. Felul în care mama ta reacționase m-a făcut să mă gândesc că ai putea muri din cauza unei infecții. Am vrut neapărat să-ți cer iertare.

– Îți amintești ce mi-ai spus? întrebă ea.

El scutură din cap.

– Nu.

– Mi-ai spus că n-ar fi trebuit de la început să mergem la pescuit. Ai spus că a fost o idee proastă și că faptul că mă rănisem era numai vina ta.

McCade oftă.

– Poate n-a fost în întregime vina mea, zâmbi el. Tu erai genul care nu se uita pe unde merge. Dar adevărul este că dacă eu n-aveam strălucita idee de a merge la pescuit, nu te-ai fi rănit.

Mâna lui era tot pe piciorul ei și el se întinsese pe cuvertura patului.

– Nu eram făcut să fiu pescar, cel puțin nu genul care stă pe marginea râului cu o undiță în mână și așteaptă ca peștele să înoate la el și să muște momeala. După ce te-ai rănit, n-am mai văzut rostul unei noi încercări de acest fel. Privi în sus spre ea, întrebător. De ce discutăm despre pescuit?

Ea închise ochii și răspunse cu sinceritate:

– Pentru că sunt inhibată. Mi-e frică.

McCade rămase tăcut o clipă.

– Cred că și mie, zise el după aceea. Dar e o frică pozitivă. E o teamă, ca atunci când te lansezi cu trenulețul pe toboganul uriaș, nu?

Așa era. Dar această călătorie se termina prea repede de obicei.

McCade se întoarse pe burtă, atingând-o și trăgând-o lângă el. O sărută dulce, dar această dulceață era plină de dorință care mergea spre pasiune arzătoare.

Sandy simți cum îi răspunde, simți cum se agață de el, își simți brațele strângându-l cu putere, ca și cum ținea în brațe tot ce-i era mai scump în viață. O călătorie pe toboganul uriaș, spusese el. Întotdeauna fusese speriată de așa ceva. Dar acum era vorba de dragoste, de o relație fierbinte. Se gândi repede la senzația pe care o aveai în timp ce urcai tot mai sus pe liniile de fier înguste. Când era mai mică, nu se sătura de aceste senzații și se întorcea întruna…

– Sandy, ce s-a întâmplat? Vocea blândă a lui McCade îi întrerupse gândurile. Deschise ochii și-l văzu privind-o de deasupra, cu figura foarte sobră. Dumnezeule, îi putea citi gândurile. Nu trebuie să facem asta. Să știi că putem aștepta.

În timp ce-l privea, el dădu ochii pe spate și zâmbi, arătând ca acel McCade pe care-l cunoștea de atâția ani.

– Chiar am spus așa ceva? întrebă el. Cine ar putea crede că aceste cuvinte vor ieși vreodată din gura mea? Zâmbetul i se stinse și pasiunea năvăli în ochii lui. Deveniră fierbinți, strălucitori, reflectând dorința care se citea pe chipul lui. Adevărul e, iubito, că nu vreau să aștept. Te doresc. N-am mai făcut dragoste niciodată, nu în felul în care vreau s-o facem împreună. Respiră adânc și eliberă aerul cu zgomot. Dar dacă nu ești pregătită…

– Clint, nu vreau ca totul să dureze numai o noapte. Cuvintele abia îi ieșeau din gură și se simțea stânjenită.

El tăcu din nou, privind-o atent.

– Când ți-am spus că te iubesc, am spus un adevăr. Nici eu nu vreau să petrecem numai o noapte împreună. Vreau o veșnicie.

Veșnicie. Sandy îl privi uimită, surprinsă de cuvintele lui. O veșnicie? Desigur, tot ce dura mai mult de trei luni era o veșnicie pentru McCade. Nu putea spera decât că el se referea la această scurtă perioadă ca fiind o veșnicie. Totuși, cuvintele lui o făcuseră să spere că el va fi împreună cu ea toată vara, poate și mai mult, înainte ca șoselele lungi, interminabile, să-l cheme la drum.

Trebuia să rămână pe linia de plutire și să ia tot ce putea lua de la McCade.

Ea îl sărută, trăgându-l peste ea, desfăcându-și picioarele și aducându-l astfel mai aproape. Îl auzi oftând, ca și cum ar fi simțit durere amestecată cu pasiune, în timp ce-și ridică ochii ca s-o privească adânc în ochi.

– Vreau să fii sigură de ceea ce faci, șopti el. În legătură cu mine.

– Sunt sigură.

Nu dorise niciodată pe cineva așa cum îl dorea pe McCade. Era mai mult decât sigură de asta. Dar va fi la fel de sigură și după ce el o va părăsi, iar atunci își va petrece tot restul vieții căutând un bărbat care s-o facă să simtă pe jumătate ce simțea în acel moment. Și era sigură că nimeni nu va ajunge să facă așa ceva.

Dar viitorul era îndepărtat și nesigur.

Sandy surâse.

– Știi de ce nu sunt sigură?

El scutură din cap.

– Nu sunt sigură de ce mai avem hainele pe noi.

McCade se relaxă și un zâmbet luminos apăru pe fața lui.

– Mă pot ocupa de asta. Numai dacă nu vrei să discutăm despre, să spunem… prima dată când am jucat bowling.

Ea râse și McCade o sărută posesiv, înfometat, mângâindu-i buzele cu limba și făcând-o să-și transforme râsul într-un geamăt de plăcere.

Ținându-se de cuvânt, el făcu hainele să dispară. Senzația corpului lui fierbinte deasupra pielii ei era mai minunată decât visase sau își imaginase vreodată. Mușchii lui erau puternici și încordați sub pielea mătăsoasă, bronzată, iar ea îi exploră trupul cu buzele și mâinile așa cum o făcea și el.

Mâinile lui erau blânde și nu se grăbeau în timp ce o mângâiau, parcă cercetând-o. El îi sărută sânii încet, cu pasiune, trimițându-i săgeți de foc prin tot corpul.

Dorea ca el să-i împlinească trupul în același fel în care-i împlinise sufletul. Plimbându-și mâinile pe trupul lui îi simți greutatea deasupra ei. Când mâinile ei îl înconjurară el gemu și se lăsă cu pieptul peste al ei. Pasiunea pusese stăpânire pe ea și nu dorea să mai aștepte nici un minut.

Îl ghidă în jos și-și ridică puțin coapsele pentru a-l invita.

Dar el se trase înapoi și ea nu-l ajunse. O sărută încet, fără să se grăbească, iar mâna lui se mișcă în jos, tot mai jos. La atingerile degetelor lui curioase, ea gemu.

– Te rog, murmură ea. Clint, te rog, te doresc. Dacă mă voi trezi mâine dimineață și îmi voi da seama că totul a fost încă un vis erotic, voi avea o depresie groaznică, spuse ea.

– Oh, iubito. De când ai vise erotice în legătură cu mine? o tachină McCade întinzându-se lângă ea.

Sandy își coborî privirea, îngrijorată că spusese prea multe.

– De un deceniu sau mai de mult, răspunse ea cu sinceritate.

– În tot acest timp…? zise el. Doamne-Dumnezeule, Kirk, n-am bănuit nimic!

– Sigur că nu. Ea își întinse un picior pentru a-l mângâia pe-al lui cu degetele. Nu ți-am spus-o niciodată în atâtea cuvinte… știi, atunci când nu aveam habar de limbajul trupului.

McCade zâmbi și își plimbă ochii lacomi peste corpul ei, ca un uliu care își urmărește prada.

– Se pare că ai trecut peste această problemă de comunicare. În acest moment pot spune, citind limbajul trupului tău, ceea ce gândești cu adevărat.

Sandy râse.

– Stau întinsă în acest pat, complet dezbrăcată. Cred că ar fi mai bine să-ți dai seama la ce mă gândesc, sau voi fi foarte stânjenită.

– Te gândești că ți-e foame, spuse el. Vrei să comanzi o pizza și să asculți melodii country la televizor.

Sandy îl lovi cu perna.

– Glumeam, protestă el, grăbindu-se s-o oprească în încercarea de a-l lovi din nou.

Îi înconjură mijlocul cu o mână și cu cealaltă îi blocă mâinile în spatele capului. Putea simți sânii ei mătăsoși sub pieptul lui și ridică ochii pentru a o privi intens.

– Mă iubești cu adevărat? Vocea ei era îngrijorată.

– Da, răspunse el repede. Ăsta-i adevărul. E chiar așa de greu de crezut?

Sandy rămase tăcută un timp, privindu-l gânditoare în ochi. Apoi râse.

– Ei bine, da, McCade, de fapt, așa e. Trebuie să mă convingi de asta.

Stăteau nas în nas; McCade zâmbi, după care o sărută, simțindu-se pierdut în dulceața buzelor ei.

– Te iubesc, șopti el printre sărutări. Te iubesc. Te iubesc.

Ea era atât de blândă, atât de dulce. Brațele ei se aflau acum în jurul gâtului lui și degetele îi mângâiau părul în timp ce-i răspundea la sărut cu o pasiune nestăvilită.

– Ești convinsă? murmură el, mângâindu-i tot corpul.

– Nu încă. Gemu când buzele lui îi atinseră sânii.

Sandy era fierbinte. McCade la fel. Își putea da seama din felul grăbit cum o săruta și din atingerile lui acum apăsate, din scânteile pe care le împrăștia din ochii albaștri.

Își încolăci picioarele în jurul lui, trăgându-l mai aproape. Îl putea simți lângă ea… și nu mai era mult până când vor deveni un singur trup.

Își ridică puțin coapsele șI de această dată el nu se mai îndepărtă. Intră în ea, repede și adânc, făcând-o să se simtă perfect și aproape imposibil de împlinită. O privi în ochi și o ținu nemișcat. Mușchii umerilor și ai brațelor lui erau încordați în timp ce se afla deasupra ei.

– Mă întrebam dacă vom ajunge vreodată să facem acest lucru, zise Sandy respirând întretăiat, sau dacă ne vom petrece restul vieții imaginându-ne cum ar fi.

– Sau dacă vom vorbi despre pescuit. Vocea lui era încordată. Tu ai fost cea care a pornit conversația despre pescuit, îți amintești?

Ea râse și mișcarea pe care-o făcu îl apropie și mai mult de ea. McCade respiră adânc.

– Sandy, vreau să fac dragoste cu tine încet, șopti el. Vreau să savurez fiecare secundă. Vreau să dureze ore în șir, dar iubito, mă înnebunești cu mișcările tale și cred că voi exploda…

Cuvintele lui blânde precedară focul pasiunii lui dezlănțuite care parcă o arse pe dinăuntru. Își apropie buzele de ale lui în timp ce se mișca repede sub el.

McCade se auzi gemând în tmp ce-i urma fiecare mișcare. O pătrunse mai tare, mai repede, ritmul lor accelerându-se și aducându-l din ce în ce mai aproape de culmile pasiunii. Apoi totul explodă. Își putea auzi vocea, ca și când venea de la distanță, strigând numele lui Sandy care-l făcuse să trăiască cea mai mare plăcere din întreaga viață.

Ea îl urmă. Îi putea simți trupul încordat și fericirea extraordinară, o putea auzi gemând de plăcere și putea vedea fața ei frumoasă plină de pasiunea momentului.

O ținu strâns în brațe până când pulsul inimilor lor se liniști.

– Sunt convinsă, zise Sandy cu vocea slabă în timp ce-i săruta umărul.

El se ridică puțin în brațul care-i tremura și se dădu la o parte, trăgând-o lângă el.

– Ești convinsă?

– Că mă iubești, spuse ea. Îi trasă blând linia buzelor cu un deget. Nu ai fi putut face dragoste cu mine în acest fel dacă nu mă iubeai.

– Vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea. McCade închise ochii. N-a durat nici măcar trei minute.

– Ce, te-ai cronometrat? îl tachină ea. Haide, McCade, nu-mi spune că ai uitat a treia regulă a mamei tale pentru a avea succes: "Când trebuie să faci dragoste, nu e importantă durata momentului ci cât de *bine* o faci". Și se întâmplă să cred că a fost extrem de bine.

El deschise ochii.

– Cea de-a treia regulă a ei se referea…

– La mărimea penisului. Ai drepate. Sandy dădu ochii peste cap. Știu. Abia mi-am dat seama că nu ai nici o problemă de acest gen și am făcut o altă variantă a acestei reguli.

McCade începu să râdă.

– Dumnezeule, te iubesc, zise el. Ai dreptate. A fost minunat, nu-i așa?

– Exact. Trebuie s-o facem din nou, cât mai repede. Îl privi printre gene. Presupunând, desigur, că nu se va întâmpla ca în cazul pescuitului și vrei să încerci din nou.

– Vrei să încetezi cu pescuitul?

Ochii îi străluciră când râse și inima lui McCade tresăltă în piept de bucurie. În fiecare zi, pentru tot restul vieții, o va auzi râzând. În fiecare noapte, pentru tot restul vieții, o va ține în brațe, exact așa ca acum.

– Știi, am venit în Phoenix pentru că mi-am dat în sfârșit seama că sunt îndrăgostit de tine, admise el.

Uimită, îl privi în ochi.

– Da. Surâse și o învălui cu tandrețea ochilor lui. Credeam că pot suna la ușa ta pentru a-ți spune, pur și simplu, că te iubesc. Dar n-a fost atât de ușor și după aceea mi-ai alungat orice speranță vorbindu-mi despre James. Părea tipul perfect pentru tine și am fost speriat că am pierdut orice șansă de a te cuceri…

Sandy abia reuși să înțeleagă sensul cuvintelor lui. Clint venise în Phoenix pentru că *o iubea?* Și atunci, Dumnezeule, îl alungase și-l dezamăgise povestindu-i de James!

Nu știuse altceva despre McCade în afară de faptul că fusese întotdeauna încrezător în farmecul său personal. Dar, privind în ochii lui, văzu că fusese debusolat pentru că-i spusese atâtea lucruri despre cât îl dorea pe James și despre faptul că acel bărbat o atrăgea.

– Vreau să spun, continuă McCade, tipul e deja avocat, asociat la o firmă mare și probabil va deveni guvernator adjunct dacă Harcourt va câștiga campania. E perfect, Sandy. A fost născut pentru succes și acum se pare că se va realiza complet. Respiră adânc. James este tot ceea ce eu nu sunt.

– James? Sandy îl privi fix. Care James?

Figura lui McCade se relaxa într-un zâmbet, urmat de un râs zgomotos.

– Te iubesc, Clint. Ea zâmbi. Ai nevoie să fii convins?

O strânse în brațe și o sărută.

– Cu siguranță, zise el. Convinge-mă.

Capitolul 10

McCade merse pe motocicletă până în Scottsdalle pentru cumpărături. Vântul îi răvășise complet părul și când intră în micul magazin de bijuterii, își trecu degetele prin el în timp ce se privea în oglinda de pe tavan. Începuse să-i crească și refuza să se aranjeze. Nu mai stătea pieptănat spre spate și-i cădea mereu în ochi.

Ochii lui se îngustară în fața propriei imagini. Cu blugii strâmți și dragonul tatuat ieșindu-i de sub mâneca scurtă a tricoului negru pe care-l purta, arăta ca vechiul McCade, ca un motociclist din Jersey. Cu siguranță, nu semăna cu un bărbat bogat care avea o funcție și locuri la un club de lux din regiune.

Oftă spre oglindă. Mai târziu, el și Sandy vor merge la biliard sau într-un local simplu și ieftin. Ea nu se plângea, dar era posibil să nu se simtă bine în astfel de locuri în care el o târa mereu, fără să se gândească la preferințele ei. Se simțea vinovat și nu-i era ușor să trăiască având acest sentiment. Faptul că era cu el însemna sfârșitul visului ei de a intra în înalta societate?

Încă îl mai iubea. Sandy era sinceră și îi mărturisea iubirea ei. Nu se îndoia de asta. Dacă s-ar fi îndoit, n-ar fi fost aici acum, în fața proprietarului magazinului, care îl privea suspicios. Tipul arăta de parcă nu se putea hotărî dacă să scoată arma pe care o avea ascunsă sub tejghea sau să cheme poliția.

McCade se amuză mai curând, în loc să devină neliniștit.

– Ce mai faceți? îi zâmbi el bărbatului în vârstă, păstrând cu grijă distanța și figura neagresivă. Merse încet până la vitrină și își așeză mâinile pe ea, dându-i omului un mesaj nerostit: Vezi? N-am nici o armă, nu te amenințe cu nimic. Am venit să cumpăr un inel, zise el și proprietarul magazinului se relaxă vizibil. Ceva cu diamant.

– Pot întreba pentru ce ocazie? întrebă politicos bărbatul, după ce își drese vocea.

– Da. Caut un inel de logodnă.

Își păstră pe față zâmbetul care știa că e prostesc și micul om în vârstă i-l întoarse și-l conduse spre o altă vitrină.

Zări imedit inelul pe care dorea să i-l dea lui Sandy. Avea un singur diamant, lucrătură tradițională, piatra încrustată în platină și montată pe inelul de aur.

– Acesta. Arătă în jos spre inel.

Bătrânul începu să fie din nou nervos.

– Probabil că mai întâi ar trebui să vedem ce venit aveți, domnule, zise el plin de tact.

– Aha. Cât costă?

Îi trebui mult timp să-și limpezească gâtul înainte să răspundă.

– Trei mii nouă sute și…

– Pot plăti cash? îl întrerupse McCade, sau trebuie să scot cea mai încărcată carte de credit?

*
* *

McCade simți mirosul de spaghete cu sos de când ajunse la ușă. Sandy era în bucătărie, făcând o salată. Îl privi.

– Hei! Te-ai întors.

Se schimbase din hainele de serviciu și purta pantaloni scurți și un maiou minuscul. Veni lângă ea și-i dădu la o parte părul de pe umeri.

– Hei? O sărută ușor pe gât. Așa mă saluți?

Se întoarse și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. El o strânse în brațe și nu-i dădu drumul sărutând-o până simți că trupul ei se relaxează în brațele lui.

– Așa e mult mai bine, spuse el zâmbindu-i și privind-o în ochi.

– Unde ai fost?

McCade ezită, nedorind să-i spună că se dusese să-i cumpere un inel.

– Ah, știi tu, îi spuse el vag. Pe afară.

Sandy se eliberă din brațele lui și își îndreptă atenția spre salată.

– Ai fost prin împrejurimi? îl chestionă ea, stând cu spatele la el.

– Da. Nu era o minciună în totalitate. Mersese cu motocicleta până la magazin și înapoi.

– Ah!

McCade ridică puțin capacul de pe oala cu sos. Mirosea excelent. Ajunse lângă ea ca să-și spele mâinile în chiuvetă. Sandy așezase deja farfuriile pe masă, iar el luă furculițele din uscător, cuțitele, le șterse și le așeză pe masă, împreună cu două șervețele.

– Sunt două mesaje pentru tine pe robot, îi spuse Sandy concentrându-se tot asupra salatei. Ultimele două.

Îl auzi cum se îndreaptă spre robot în timp ce ea se chinuia să taie un castravete. Se plimbase pe motocicletă fără nici o destinație în minte, în felul în care o făcea când devenea neliniștit. După ce McCade va asculta mesajul de la Graham Parks, va fi ca și plecat.

Caseta scârțâi când o derulă înapoi.

Ascultă mesajul de la Frank, după care urmă oferta de lucru.

Sandy nu se întoarse spre el, dar simți cum devenea foarte, foarte atent la ceea ce asculta. Apoi auzi foșnetul unui pix pe hârtie, când el notă numărul de telefon. Așteptă ca el să vorbească, dar era liniște. O privea… îi simțea ochii îndreptați spre ea, chiar și când stătea cu spatele.

– Îl poți suna din dormitor dacă vrei. Spre surprinderea ei, vocea îi era calmă și liniștită.

– Sandy.

Ea se întoarse încet. McCade stătea lângă măsuța pe care se afla telefonul, cu hârtia pe care scrisese numărul lui Graham Parks în mână. Își folosea cealaltă mână pentru a îndepărta părul care-i cădea pe față.

Nu-l putea privi fără a dori să-l atingă, să-și treacă degetele prin părul decolorat de razele soarelui, să-l îmbrățișeze și să-l țină strâns, ca să nu-i mai dea drumul niciodată…

– Poți veni și tu. Ochii lui erau de culoarea turcoazelor în lumina apusului care se vedea de la geamul din bucătărie. Key West e minunat, spuse el. O să-ți placă. Putem face din nou asta… o vacanță. Ne putem lua câteva zile libere la sfârșit, pentru a-i face o vizită mamei tale.

– Nu am cum să lipsesc trei sau patru săptămâni. Sandy se întoarse și se prefăcu preocupată, ștergându-și mâinile pe prosopul agățat de maneta cu care se deschidea ușa frigiderului.

– Ba da, poți, o contrazise el. Frank e extrem de pregătit, moare de nerăbdare să facă singur unele producții. Lasă-l pe el să se ocupe de toate, va face treabă bună…

– Nu va fi o vacanță… tu vei lucra.

– Ai putea să asiști. Sau mai bine, să filmezi cu propria ta cameră. Am putea înota împreună cu delfinii, Sandy. Va fi minunat. Lasă-mă să vorbesc cu Parks…

– N-am făcut niciodată scufundări. Sandy nu dorea să continue conversația. Nu sunt calificată. N-am învățat niciodată să înot prea bine… știi asta. Nu pot face mai mult decât un pudel. Nu va merge…

– Ba da…

– Nu, Clint. Nu va merge.

– Haide, Sandy… *delfini*….

– Ești băiat mare, McCade, i-o tăie. Nu ai nevoie de mine pentru a merge acolo. Sună-l pe Parks și spune-i că accepți sluijba.

Ceasul aragazului sună ascuțit și Sandy se îndreptă spre el și opri focul.

McCade o privi cum răstoarnă pastele într-o sită care se afla în chiuvetă.

– Probabil că n-am nevoie să mergi cu mine, zise el după un timp, dar aș vrea să vii.

Sandy simți cum lacrimile îi năvălesc în ochi. Oh, Dumnezeule, își spuse ea, nu mă lăsa să plâng.

– Poate îmi voi lua o săptămână…

După care ce? După care va trebui să se întoarcă în avion, singură, și să zboare până la Phoenix, singură. Și să aștepte, singură, întrebându-se dacă McCade se va întoarce, sau dacă va găsi ceva nou, un proiect nou, prea fascinant pentru a nu lucra la el. Trei sau patru săptămâni se puteau transforma repede în trei sau patru luni. Dacă avea noroc, îl va vedea tocmai în decembrie.

– O săptămână nu e de ajuns.

Nu va accepta sub nici o formă o ofertă care-l va despărți de Sandy atâta timp. Nu acum. Poate după un an, când relația lor va fi mai solidă. Dar în acest moment, pe cât de mult voia să înoate cu delfinii, la Key West, tot atât de mult dorea să fie cu Sandy.

Ridică receptorul și formă numărul pe care-l lăsase Parks. Graham Parks ridică receptorul la celălalt capăt al firului.

– Clint McCade! Minunat! Mulțumesc că m-ai sunat atât de repede. Vocea lui se auzea tare. Abia după ce-am lăsat mesajul mi-am dat seama că nu am dat toate datele. Începem filmările pe douăzeci mai, dar UCG vrea ca echipa de scafandri să vină cel mai târziu pe cincisprezece mai pentru a-și pregăti echipamentul. Se pare că există o etichetă în comportamentul cu delfinii. Se vor simți stânjeniți dacă un scafandru cu o cameră apare dintr-o dată și încearcă să se vâre în sufletul lor, fără a face cunoștință cu el mai înainte.

– Mi se pare corect. Nici mie nu mi-ar plăcea să-mi invadeze casa niște străini fără să se prezinte.

– Harry Stein mi-a spus că ești cel mai bun la filmările subacvatice, zise Parks. Ce naiba cauți în mijlocul deșertului? Nu, nu-mi spune. Spune-mi doar dacă accepți oferta.

– Mi-e teamă că nu pot. Îmi pare rău, eu…

Sandy îi smulse receptorul din mână.

– Scuzați-mă, domnule Parks, puteți aștepta o clipă? întrebă ea cu o voce dulce. După care se întoarse spre McCade acoperind receptorul cu mâna pentru ca Parks să nu le poată auzi conversația. Ești nebun? Nu poți refuza o asemenea ofertă.

– Ba da, pot…

– Dar *știu* că vrei să faci asta! Ea scutură din cap. La naiba, McCade, dacă nu accepți slujba, pe care ți-o dorești, mă vei învinovăți pe mine!

– Ba nu! Părea jignit. Dumnezeule, Kirk, nu sunt copil. Pot lua o decizie fără…

Sandy își luă mâna de pe receptor și-i acoperi gura.

– Domnule Parks? spuse ea. Cât de repede aveți nevoie de răspunsul lui McCade?

– Acum, spuse acesta râzând. În afară de un „nu" foarte hotărât și pe care era cât pe ce să-l aud. E vreo șansă să se răzgândească?

– Nu, murmură McCade pe sub mâna lui Sandy.

– Da, zise ea.

– Atunci, pot aștepta până sâmbătă, îi spuse Parks. Dar dacă va lua o decizie mai devreme, aș aprecia dacă aș fi informat.

Sandy închise telefonul și se întoarse spre McCade. Stătea cu brațele încrucișate și în ochii lui era o licărire nemulțumită.

– Drace, spuse el nervos. Tipul trebuie să știe, ca să-și caute un alt cameraman. Tu știi mai bine ca oricine că pentru un producător nu sunt suficiente câteva zile pentru a…

– Vreau să accepți slujba.

Ceva din ochii lui supărați se transformă în uimire.

– De ce?

Ea se uită în altă parte, incapabilă să-l privească.

– Trezește-te la realitate, McCade. Doar nu te aștepți să cred că nu vei pleca de aici fără mine, că vom trăi fericiți și nu vei mai accepta nici o slujbă în afara statului, nu-i așa?

– Sigur că nu, zise el cu sinceritate. Amândoi știm că așa nu va merge niciodată. Dar încă nu sunt pregătit să plec.

Ea se rezemă de chiuveta din bucătărie. Recunoscuse. În sfârșit recunoscuse că nu va rămâne lângă ea pentru totdeauna.

– Ce importanță are? îl întrebă ea, dacă vei pleca acum sau mai târziu?

Oricum, el va pleca. Dacă va mai aștepta și dacă refuza această ofertă, o să regrete. Și ea nu dorea ca el să regrete ceva, nici măcar un singur lucru din timpul cât vor fi împreună.

– Are importanță, spuse el mirat. E foarte important. O luă de braț, dar ea se eliberă. Drace, nu te ascunde de mine!

Sandy își luă privirea de la el, știind că el poate vedea lacrimile care-i apăruseră în ochi.

El oftă.

– Te iubesc. O luă de umăr și de bărbie pentru ca ea să-l poată privi. Ți-am spus că n-am nevoie să mergi cu mine, dar am mințit. Am nevoie de tine. Am *nevoie* de tine.

McCade o sărută cu putere, aproape sălbatic, invadând-o cu gustul lui, cu parfumul lui, cu atingerea lui.

– Am nevoie de tine, șopti el, tot timpul. Am nevoie de prezența ta lângă mine când se înserează. Am nevoie de tine pentru a discuta. Am nevoie să-ți văd figura și zâmbetul pe care mi-l adresezi. Am nevoie să fac dragoste cu tine…

Sandy nu era sigură dacă trebuie să râdă sau să plângă, astfel că le făcu pe amândouă în timp ce-l săruta.

Îl auzi pe McCade oftând când mâinile ei intrară în buzunarele din spate ale blugilor pentru a-i aduce corpul mai

aproape de al ei. Îi răspunse la sărut ca și cum dorea s-o ridice pe culmile pasiunii în timp ce degetele lui începură să-i deschidă pantalonii scurți. Hainele ei căzură pe podea.

Cu o singură mână eliberă masa din bucătărie și tacâmurile făcură zgomot când se izbiră de podea. O ridică și o așeză pe suprafața ei în timp ce își scotea tricoul și pantalonii cu repeziciune, după care, Dumnezeule, era a lui. Se agăță de el, îi prinse talia cu picioarele și-l trase spre ea, disperată și cu pasiune, pentru ca ritmul în care se mișcau să devină mai rapid.

Sandy îl ridică pe McCade deasupra ei când își întinse corpul pe masă, fericită de felul în care-o făcea el să se simtă. Îi plăcea mai mult când își pierdea controlul și de data aceasta era sălbatic, parcă posedat de o furtună a pasiunii care îl ducea împreună cu ea pe culmi tot mai înalte. Inima ei avea un ritm nestăpânit, care se accelera cu fiecare mișcare a trupului lui. Focul se scurgea prin vinele ei, un foc despre care știa că a făcut să ardă toată viața ei. Îl iubea pe McCade, adânc, cu pasiune… și mai presus de orice.

Sandy deschise ochii și privi expresia plină de plăcere întipărită pe fața lui. Ca și cum ar fi simțit că-l privește, el deschise ochii și îi zâmbi. Era acel zâmbet scurt, sălbatic, familiar, care o făcea să se înfioare, să meargă spre extaz, să simtă valurile de plăcerea care-o izbeau cu putere, făcându-i trupul să tremure. Simți cum el se relaxează cu o explozie care-l lăsă fără aer și-l făcu să se întindă peste ea.

– Minunat, murmură el, ridicându-se.

Sandy râdea.

– Nu pot să cred că tocmai am făcut-o în bucătărie, pe masă, spuse ea. Cred că nu voi fi capabilă să mănânc aici fără

să mă gândesc la această seară. Numai dacă nu-mi voi lua o masă nouă. Altfel îmi voi aminti întotdeauna… cel puțin de două ori pe zi, la micul dejun și la cină.

– Bine. McCade nu-și putu stăpâni satisfacția din voce. Atunci înseamnă că-ți vei aminti de cel puțin două ori pe zi cât de mult te iubesc.

Sandy îl sărută, întristată profund de cuvintele lui. Ar trebui să fie fericită… el o iubea.

Nu va uita asta niciodată.

Dar, într-o zi, el o va uita.

*
* *

Sandy nu se duse la firmă timp de patru zile.

Își curăță apartamentul până când acesta strălucea atât de tare încât puteai să mănânci pe podea. Privi serialele de la televizor și citi cărțile ei preferate. Dormise până târziu dimineața și ațipise după-amiaza. Aranjă cărțile din bibliotecă în ordine alfabetică, dar nu-I plăcuse cum arată, așa că le rearanjă după mărime și culoare. Revăzu toată colecția de casete video cu comedii romantice, dar nu râse deloc.

McCade plecase.

Joi avea o întâlnire cu Simon Harcourt șI cu James Vandenberg pe care n-o putea amâna. După atâtea zile în care nu purtase decât pijama sau pantaloni scurți, își îmbrăcă grijulie rochia de vară bleu cu flori și petercu mult timp în fața oglinzii ca să se machieze. Își purta părul pe spate, așa cum îi plăcea lui McCade.

I se părea ciudat să-și părăsească apartamentul după patru zile de izolare. Soarele era puternic și aerul fierbinte îi usucă buzele. Era numai o primăvară târzie. Vara va veni curând și va fi cald ca în iad.

McCade avea dreptate, se gândi Sandy dând aerul condiționat din mașină la maximum. Avea sens să străbați întreaga țară căutând clima favorabilă. Era minunat în Arizona în ianuarie, dar totul părea diferit în iulie.

În timp ce se îndrepta spre birou, se întreba încotro va pleca McCade după ce va termina filmările în Key West. Se întrebase de mii de ori de când acesta plecase, dăcă îl va mai revedea vreodată.

Se gândise că ar trebui să cumpere un bilet de avion spre Miami și să i se alăture. Ce-ar face dacă ea va apărea pe neașteptate în Florida? Doamne, dacă deja găsise o nouă dragoste? Dar chiar dacă n-o făcuse, nimic nu ar avea importanță, nimic n-ar schimba lucrurile. Tot ce-ar fi putut face era să mai câștige puțin timp înainte de producerea inevitabilului… deoarece tristul adevăr era că McCade admisese în final că își iubea libertatea mai mult decât o iubea pe ea.

Parcă în curtea firmei Video Enterprises.

McCade plecase. Trebuia să se obișnuiască. McCade plecase și nici dacă îl urma nu l-ar putea face să se întoarcă înapoi.

Potrivit programului, Frank Williamson era în studioul A, montând o parte dintr-un clip muzical. Lumina roșie de deasupra ușii studioului nu era aprinsă și Sandy deschise ușa. Membrii formației stăteau de vorbă cu Frank în fața ecranului albastru. Restul studioului era învăluit în întuneric. O cameră era poziționată lângă ea, în umbră. Păși înăuntru.

– Gary, vrei să-i spui lui Frank să…

Nu Gary se afla în spatele camerei de filmat. Nici O'Reilly.

Era McCade.

Șocată, Sandy îl privi drept în ochi câteva clipe, înainte ca el să-și întoarcă privirea.

– Ce cauți aici? șopti ea, încercând cu disperare să respire normal și să nu spere prea mult.

– I-am promis lui Frank că îl voi ajuta la acest videoclip. Nu se uită la ea. Nu trebuie să ajung la Key West decât peste patru zile, deci… Oftă.

Era clar că nu se afla aici pentru a se întâlni cu ea.

Ea încuviință, fără să-și arate dezamăgirea.

– Vrei să-i spui lui Frank că vreau să discut cu el când va avea puțin timp liber? Într-un fel, reuși să-și mențină vocea calmă.

– Sigur. O privi o clipă în ochi, după care îșI îndreptă atenția în altă parte. Apoi o privi din nou. Te simți bine? o întrebă el cu blândețe.

Privindu-l în ochi simțea că se scufundă într-o piscină. Sandy realiză în acel moment că n-o să-șI revină niciodată. Îl va iubi pe acest bărbat toată viața, indiferent dacă el va răspunde dragostei ei sau nu. Se întoarse cu spatele, pentru că nu-și putea stăpâni lacrimile. Nu, nu se simțea bine. Nu se va mai simți bine niciodată.

McCade o urmări cum închidea ușa încet în urma ei. Arăta bine, poate puțin cam obosită, dar bine. Spusese că se simțea bine; la naiba, probabil că-l uitase deja.

Asta era bine, asta dorise, nu-I așa?

Atunci, de ce se simțea atât de prost?

Capitolul 11

Telefonul suna și Sandy descuie repede ușa. Ajunsă în apartament, își trânti servieta pe podea și alergă în bucătărie. În timp ce ridică receptorul, robotul intră în funcțiune și ridică glasul ca să se facă auzită peste mașina de înregistrat mesajele pe care încerca s-o închidă.

– Hei! zise ea triumfătoare. Îmi pare rău. Sunt aici. Eram la ușa de la intrare.

– E extraordinar, scumpa mea. Și se presupune că ești un geniu al tehnicii, sau cam așa ceva? Cel puțin așa îmi spusese McCade. Mă puteai păcăli.

Vocea era familiară, dar nu-i putea găsi stăpânul. Oare era…?

– Tony?

– Bingo, răspunse fericit coaforul. Ai ureche bună, scumpete. McCade e pe-acolo?

– Nu, nu este.

– Bine, zise Tony. Oricum, doream să vorbesc numai cu tine. Când va fi ziua cea mare?

Sandy se rezemă de masa din bucătărie ca să-și scoată pantofii. Picioarele o dureau îngrozitor.

– Ce anume?

– Ziua cea mare, repetă el. Știi, marele eveniment… Atunci vei apărea mireasă. Îmbrăcată numai în alb. Vocea lui era normală și fără urmă de amuzament. Va fi o nuntă mare sau una intimă? Ți-ai ales restaurantul? Te-a convins McCade să pleci cu el la Key West pentru luna de miere? Hai, surioară, spune-mi. Mintea mea curioasă trebuie să știe.

Ea se așeză deznădăjduită pe scaunul cel mai apropiat.

– Tony, ți-a spus cineva că eu și McCade ne vom căsători? îl întrebă ea îngrijorată.

– Sigur că mi-a spus cineva, păpușico. El oftă și începu să râdă. Am auzit-o chiar din gura măgarului.

– A fost numai un zovn. Începu să plângă, nemaiputând să se abțină. Din gura cărui măgar ai auzit asta?

– Expresia "din gura măgarului" nu implică fatpul că am auzit-o din gura unuia care este așa ceva, zise Tony. Știi doar, de la McCade.

Sandy se agăță de spătarul scaunului ca să nu se prăbușească.

– Tony, McCade a plecat sâmbătă seara.

– Ce? Vocea lui crescu în intensitate. Dar…

– Ce ți-a spus? îl întrebă ea. Ceva în legătură cu un tip pe care-l cheamă Frank și de un pariu de la firmă? Asta era doar o glumă.

Liniște. Aproape că îi putea auzi gândurile.

– Nu, spuse apoi Tony. McCade a fost aici sâmbătă după-amiază. Mi-a spus că și-a planificat să se oprească la magazinul de bijuterii în drum spre casă. Inelul era comandat și trebuie să-l ridice. Din ceea ce mi-a spus, m-am gândit că are să-ți ceară mâna în seara aceea.

Închise ochii.

– Ei bine, nu mi-a cerut nimic. Ne-am certat și a plecat.

Tony mormăI:

– ÎțI pot spune că bărbatul ăsta e un prost.

– Ești sigur că ai auzit bine ce-a spus?

– N-am nimic la urechi, scumpo. Îmi amintesc că i-am spus că ar trebui să accepte slujba din Florida pentru că era singura cale de-a te convinge că avea de gând să se întoarcă și să rămână cu tine.

Sandy scutură din cap.

– Nu cred că ai dreptate. Faptul că pleci nu e o cale bună de a dovedi că n-ai de gând să pleci.

– Chiar așa, Einstein? o întrerupse Tony. Ai fi știut că are de gând să rămână cu tine când se întorcea, nu-i așa? Oricum, după ce i-am spus asta, mi-a spus că n-are de gând să plece în Florida deoarece te va cere în căsătorie. A pronunțat aceste cuvinte foarte clar. Ca în povești. Nu se spune până la adânci bătrâneți?

N-avea sens. McCade spusese că pleacă pentru că venise timpul s-o facă, deoarece voia să accepte postul din Florida. Totuși, în aceeași zi îi spusese lui Tony că o va cere în căsătorie și că nu va accepta slujba din Florida. Ce se întâmplase?

– Hopa, a intrat un client. Trebuie să închid. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine, scumpo?

Sandy îi mulțumi și puse încet receptorul în furcă.

Căsătorie. *Căsătorie.*

Se ridică și porni spre dormitor. Deschise ușa dulapului și privi hainele pe care le lăsase McCade. Purtase smochingul în acea seară. Ce-ar fi…?

Scoase costumul din dulap, incapabilă să reziste tentației de a mirosi parfumul familiar. Of, Doamne, cât de mult îi simțea lipsa!

Luptând împotriva lacrimilor care-i inundau ochii controlă buzunarele. În cele de la pantaloni nu era nimic. Cravata neagră era mototolită și atârna dintr-unul dintre buzunarele exterioare ale hainei. În celălalt se afla o cutie de chibrituri de la restaurantul Pointe. Dar în buzunarul interior…

Era ceva acolo…

Sandy vârî mâna și scoase o cutiuță de bijuterii.

Era mică și îmbrăcată în catifea albastră, cu colțuri rotunjite.

O ținu în mână, refuzând să creadă că înăuntru s-ar afla inelul cu un singur diamant. Nu putea fi…

Dar era.

Diamantul era mare, elegant șI încrustat într-un model simplu. Strălucea, reflectând lumina cu toate fațetele lui șlefuite. Sandy scoase cu grijă inelul. Pe interiorul lui erau gravate simplu și drăguț inițialele C.M. & S.K.

Era un inel de logodnă și el îl cumpărase pentru ea.

Atunci, ce naiba se întâmplase ca el să se răzgândească?

Țipase la el, asta se întâmplase. Spusese lucruri urâte, de neuitat. Dar nici el nu se purtase ca un prinț.

Amândoi se purtaseră urât. Dar era acesta un motiv pentru ca lucrurile să se schimbe dintr-o dată? El cumpărase acest inel. Trebuie că se gândise mult și adânc la căsătorie.

Sandy își puse inelul pe deget. Se potrivea perfect.

De ce se răzgândise?

Trebuia să afle.

Se îndreptă spre telefon. Nu trebuia să caute numărul lui Frank, era în memorie.

Frank ridică receptorul foarte repede.

– Alo?

– Frank, sunt Sandy, spuse ea. Trebuie să-l găsesc pe McCade. Știi unde stă?

– Da, replică Frank. Stă cu mine, sau stătea. Oh, ce bine-mi pare c-ai sunat, șefa. Habar n-am de ce v-ați certat, dar n-am văzut niciodată un tip atât de dărâmat. Bărbatul acesta are o depresie. Aveam de gând să te sun, dar mi-a spus că dacă suflu vreo vorbă mă calcă în picioare.

– E acolo? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată. Era posibil să fie la fel de supărat de despărțirea lor pe cât era ș ea? Era posibil ca el s-o mai iubească?

– Nu. Filmează pentru știrile Canalului Opt. E cu echipa de la știri la petrecerea zilei de naștere a primarului. Vor transmite live de la casa primarului la știrile pe scurt de la ora zece. Dar după aceea nu se va mai întoarce aici.

– De ce nu? întrebă Sandy.

– Pleacă în Florida.

– În seara asta?

– Motocicleta e pregătită, îi spuse Frank. Va pleca direct de la petrecerea primarului.

– Oh, nu! Sandy privi ceasul de pe masă. Opt și douăzeci și opt. Era opt douăzeci și opt și McCade va fi pe autostradă imediat după ora zece. Frank, dacă te sună, spune-i că dacă pleacă înainte să vorbim, eu… eu… îl…

– Vei călca în picioare? sugeră Frank.

– Spune-i doar să nu plece.

Închise telefonul și-și căută servieta. O găsi la intrare și o deschise repede pentru a-și găsi agenda. Luă receptorul în mână și formă numărul lui James Vandenberg de acasă, în timp ce se îndrepta pe hol spre dormitor. Să fie acasă, se rugă ea.

– Alo?

– James, sunt Sandy, spuse ea. Kirk. Sandy Kirk. Trebuie să ajung la petrecerea primarului și cred că tu ești singura persoană care îmi poate spune cum aș putea să mă strecor acolo.

James râse.

– Cred că mă simt flatat. Da, mă pot gândi la o cale de acces, iar tu nu trebuie să te strecori. Am o invitație undeva, pe birou…

Putea auzi zgomotul hârtiilor. Apoi:

– Am găsit-o. Dar știi, petrecerea a început deja.

– Nu-mi pasă. Sandy își privi hainele din dulap. Ce purtau oamenii la o petrecere a primarului? Trebuie să ajung acolo. McCade e acolo și trebuie să-I vorbesc înainte să plece la ora zece. Pot trece pe la tine pentru a lua invitația?

– Nu te va ajuta să intri dacă nu ești însoțită de mine, îi spuse James. Securitatea e maximă și invitația e pe numele meu. Nimeni nu te va putea confunda cu James Vandenberg. Râse. Nu ești destul de înaltă. Pe lângă alte lucruri.

Sandy oftă.

– E chiar atât de urgent?

– Da.

James tăcu o clipă.

– Ciudat, am auzit zvonuri că McCade ar părăsi orașul.

– Așa e. Scoase rochia albă pe care Clint o cumpărase pentru ea. Era preferata lui. Dar nu va pleca în această seară… nu dacă voi putea împiedica asta.

– Odată mi-ai spus că ești sigură că va pleca mai devreme sau mai târziu. Ai spus că e inevitabil.

– Îl iubesc, zise ea încet, și, la naiba, nu-l voi lăsa să plece înainte de-a face tot posibilul să-l împiedic.

Încă o tăcere lungă. Apoi:

– Bine. Ce spui dacă mi-aș schimba hainele și aș veni să te iau în aproximativ douăzeci și cinci de minute? Vei fi gata?

– Vorbești serios? Sandy nu era sigură de ce auzise.

– Așteaptă-mă afară, zise el. Vom câștiga timp.

*
* *

– ÎțI mulțumesc. Sandy îl privi pe James. Fața îi era luminată de beculețele bordului de la Jaguarul său.

El zâmbi.

– Arăți minunat.

– Mulțumesc. Sandy privi în jos spre mâna ei stângă. Purta inelul pe care McCade îl cumpărase pentru ea. Probabil că nu-i va pune acea întrebare pe care dorise s-o pună, dar ea îi va da răspunsul. Da, se va căsători cu el. Chiar acum, dacă vor ajunge la timp…

– Ești sigură că McCade merită un asemenea efort?

– Absolut.

– Chiar îl iubești atât de mult?

– Dacă pleacă, nu știu ce voi face. Sandy tăcu o clipă, după care adăugă: Da, știu ce voi avea de făcut. Mă voi simți mizerabil toată viața.

James încetini ca să ia o curbă.

– Cred că m-am înșelat.

– În legătură cu ce? îl întrebă ea, privindu-și ceasul. Se apropia de ora zece. Fusese oare o zi plină de știri noi? Dacă nu fusese așa, Canalul Opt va folosi petrecerea primarului drept mai importantă știre, prezentând-o prima. Nu vor filma decât două sau trei minute, cel mult…

– Chiar am crezut că-ți va fi mai bine fără McCade.

Sandy îl privi uimită.

– Dar m-am înșelat, nu-i așa? zise el.

– Doar nu… Respiră adânc și continuă. Doar nu… în nici un caz, nu i-ai sus asta lui McCade, nu-i așa?

Avu decența de-a părea stânjenit.

– Ba da. Cred că asta am făcut.

– Sâmbătă seara? întrebă ea, cu toate că știa răspunsul.

– Da, admise James. I-am spus… Se strâmbă, nedorind să repete cuvintele.

– Ce?

– Că nu este destul de bun pentru tine. Îmi pare rău. Nu trebuia să mă amestec.

– La naiba, sigur că nu trebuia!

Cum putuse să spună așa ceva? McCade era prea sensibil la astfel de lucruri, întotdeauna fusese.

– Cassandra, îmi pare rău.

– Spune-mi Sandy, zise ea absentă, privind pe geam. Nu sunt Cassandra, sunt Sandy. Întodeauna am fost și e o prostie să încerc să schimb asta tocmai acum. Când ajungem acolo?

*
* *

Reportajul live transmis din casa primarului se terminase, dar McCade continua să filmeze mulțimea. Postul dorea ca el să caute toate celebritățile care apăreau acolo.

O formație de rock cânta pe scena din marea sală de bal și gălăgia era atât de mare încât era imposibil să discuți, chiar imposibil să gândești. Dar asta era bine. McCade nu voia să gândească.

Încă zece minute și va ajuta la încărcarea echipamentului, după care echipa va pleca.

Motocicleta lui se afla în parcarea din spatele televiziunii. Inițial, intenționase să plece direct de aici, dar echipa îi spu-

sese că va pierde mult timp căutând un loc de parcare. Primarul primise recent o scrisoare anonimă de amenințare cu moartea și deoarece nu dorise să anuleze petrecerea, măsurile de securitate erau maxime. Nici un vehicul nu trebuia să fie parcat pe o rază de o jumătate de kilometru în jurul casei și nimeni nu intra fără invitație.

Invitația lui McCade era videocamera pe care-o purta pe umăr. Mai dădu încet o raită, mișcând încet camera spre ușă, ajustând focalizarea, mărimea cadrului…

Era Sandy. Și venise cu James Vandenberg.

McCade îngheță, incapabil să se miște.

Priveau prin cameră. În timp ce-i studia, Vandenberg puse o mână pe brațul lui Sandy. Ea se întoarse și-l privi în ochi.

McCade își dorea să moară. Vandenberg șI Sandy stăteau destul de aproape pentru a se îmbrățișa, pentru a se săruta. Doamne, purta rochia albă și arăta minunat. Ea îi spuse ceva și Vandenberg se aplecă și-i atinse umărul cu mâna, apropiindu-se pentru a-i șopti ceva la ureche.

Sandy încuviință și-i zâmbi în timp ce McCade simțea cum inima i se frânge. Plecase de mai puțin de o săptămână și ea se refăcuse deja. Drace, chiar mai mult decât atât. Și James nu pierduse deloc timpul pentru a cuceri teritoriul care-i aparținuse lui.

Asta și dorise McCade.

Închise camera și o cără pe ușa din spate spre mașina cu echipament, mișcându-se automat, fără să-și dea seama ce face.

Asta și dorise.

Se urcă în spatele mașinii. Cineva se grăbea… mașina ieși pe șosea înainte ca el să-și poată pune centura de siguranță.

– Să vedem ce-ai prins. Reporterul zâmbi, ca pentru a se scuza. Voi face un reportaj pentru știrile de mâine și vreau să ies din camera de montaj înainte de miezul nopții. E ziua mea.

McCade privi în liniște cum reporterul derulează caseta din camera lui pe echipamentele din car. Îngheță cadrul cu Sandy și Vandenberg.

– Acesta nu e mâna dreaptă a lui Harcourt? întrebă el. Oh, care e numele lui?

– Vandenberg. Ochii lui McCade studiau monitorul, cu toate că ar fi vrut să privească în altă direcție. James Vandenberg. Spunând numele acestui bărbat simți o durere acută. Dar asta dorise. Fericirea lui Sandy, nu-i așa?

Reporterul lăsă banda să meargă.

Pe monitor, Sandy privea prin cameră. Se uită la Vandenberg și se apropie de el. Vorbeau, el o trase mai aproape, ea zâmbi și caseta se termină.

Reporterul se rezemă de spătarul scaunului și notă ceva într-un carnet, în timp ce McCade privea fix ecranul stins. Ce văzuse? O femeie în oraș cu noul ei iubit? Ceva nu era în ordine, ceva nu se potrivea.

– Te superi dacă derulez ca să revăd imaginile? întrebă el.

Reporterul nu ridică ochii din carnet, ci arătă numai spre echipament.

– Ești invitatul meu.

McCade se așeză pe scaunul din fața monitorului și apăsă butonul de derulare al aparatului. Porni caseta acolo unde apăreau James și Sandy. Camera lui îi surprinsese înainte ca el să-și dea seama.

James dădu invitația unei gărzi de la intrare. Sandy vorbi ceva cu altul. McCade era prea departe și orchestra cânta prea tare pentru a-I auzi vorbele. Dar îi vedea mișcările buzelor foarte clar.

Nu putea citi pe buze nici dacă viața lui depindea de asta, dar era mai mult decât sigur că ea îi rostise numele. Clint McCade.

El derulă caseta, oprind cadrul și aducând imaginea mai aproape.

Unde. Primul cuvânt pe care-l spusese asta însemna. Și ultimele cuvinte erau cu siguranță "Clint McCade".

Rămase fără suflare. De ce îl căuta Sandy dacă era însoțită de James Vandenberg? Numai dacă…

În timp ce el privea monitorul, Sandy își ridică părul care-i cădea pe față. Lumina străluci puternic pe ceva de pe degetul ei.

McCade opri cadrul, dar mâna ei ieșise din imagine. Derulă repede, așteptând ca strălucirea să apară și opri din nou.

Purta inelul cumpărat de el. Dumnezeule, Sandy purta inelul de logodnă pe care-l cumpărase pentru ea! Probabil îl găsise în smoching și…

Mâinile lui tremurau când derulă încă o dată banda. Reajustă dimensiunea cadrului pentru a-l vedea și pe Vandenberg.

El o plăcea, nu încăpea îndoială, dar limbajul trupului lui nu era cel al unui amant. Chiar și când îi atinsese brațul, o făcuse prietenește, nu intim. Și Sandy… din limbajul trupului ei înțelesese abia acum că era supărată și agitată. Se apropiase de James Vandenberg numai după ce oftase adânc și-i făcuse semn spre ureche. Nu-l putea auzi. El probabil că-i țipase la ureche pentru a se face auzit peste zgomotul muzicii rock, nu pentru a-i șopti cuvinte dulci. Și când ea îi zâmbise, înțelegea acum că era un semn de mulțumire, un zâmbet recunoscător.

Derulă caseta și o văzu din nou și din nou, uimit de confuzia cu care le citise limbajul corpurilor când îi văzuse prima dată.

Sandy probabil că venise împreună cu James la petrecere pentru că el era singura persoană cunoscută care avea o invitație. Venise să-l caute pe el. Venise purtând rochia lui preferată și inelul cu diamant cumpărat de el. Mesajul ei era clar. Acceptase cererea lui în căsătorie… chiar dacă nu mai avusese

curajul s-o rostească. În ciuda faptului că avusese impresia că făcea ce era mai bine pentru ea, îl dorea. Și îl dorea pentru totdeauna, în felul în care o dorea și el. Și el o dorea cu adevărat. Disperat chiar.

Venise la petrecerea primarului pentru a-l căuta pe el, pentru a-i transmite mesajul, și el ce făcuse?

Părăsise clădirea.

Se simți neliniștit când carul de filmare intră cu viteză în parcarea din spatele televiziunii. Deschise ușa și coborî chiar înainte ca mașina să oprească.

– Hei, McCade! strigă șoferul mașinii. Mult noroc în Florida. Condu cu grijă în noaptea asta.

La jumătatea drumului spre motocicletă, el se opri întorcându-se spre mașină.

– Nu plec în Florida în noaptea asta. Zâmbi pentru prima dată după multe zile. Mă duc acasă.

*
* *

Sandy era epuizată. Nu exista nimic mai descumpănitor în afară de a nu găsi o persoană.

Ea și James îl pierduseră pe McCade pentru câteva minute de întârziere la petrecerea primarului, dar descoperiseră faptul că Frank se înșelase, McCade își lăsase motocicleta la studioul de televiziune. Sandy sunase la televiziune, rugându-i să-i transmită lui McCade să aștepte, să nu plece înainte ca ea să-i vorbească, în timp ce James încerca să afle unde își parcase echipa de știri mașina. Au așteptat aproape douăzeci de minute înainte să pornească repede spre centru, spre clădirea Canalului Opt.

Dar McCade plecase. Nu intrase înăuntru și mesajul lui Sandy nu avusese cum să-i fie transmis.

Sandy refuza să plângă. Era dezamăgită, sigur, dar va fi un lucru temporar. Oricum, știa unde plecase McCade. Își calculase în minte cât făcea până în Florida cu motocicleta și ajunse la concluzia că aproximativ patru zile.

Abia după miezul nopții ajunse să descuie ușa apartamentului și se îndreptă direct spre telefon pentru a rezerva un bilet de avion spre Miami. Va ajunge până luni după-amiază. Cu un al doilea telefon își închirie o mașină.

După care îl sună pe Frank. Acesta răspunse somnoros.

– Ești treaz? întrebă ea. Sunt eu… *Sandy.*

– Da. Intrase în alertă. Șefa? Ce s-a întâmplat? E vreo problemă la studio?

– De luni, îmi voi lua o lună liberă, zise ea. Cu o săptămână în plus sau în minus. Și te las pe tine șef. Crezi că te decurci?

– Da, spuse el căscând. Cred că visez? Îmi dai și o primă?

– De ce nu? Vorbim mai multe mâine. Îmi pare rău că te-am trezit.

– Mie nu. Frank râse. Nu vei regreta, șefa.

– Da, spuse Sandy. Știu.

Închise telefonul și privi ceasul. Douăsprezece treizeci. Era prea târziu ca să-l sune pe Graham Parks pentru a vedea dacă are nevoie de încă un ajutor la filmări. Îl va suna la prima oră…

Se auzi soneria.

Se uită din nou la ceas, întrebându-se dacă nu cumva văzuse greșit ora. Dar nu, era trecut de miezul nopții. Cu o jumătate de oră.

Știa o singură persoană care ar îndrăzni să-i sune la ușă la o asemenea oră. Sandy se îndreptă încet spre ușă,

spunându-și că nu trebuie să spere, dar spera oricum. Respiră adânc și privi pe vizor.

McCade.

Se rezemă de ușă, venindu-i să cadă din picioare. Era McCade.

Calmează-te, își spuse ea, stăpânește-te. Trebuia să fie calmă. Respiră adânc și deschise ușa.

McCade arăta obosit. La fel de obosit cum se simțea.

– Îmi închipui că ai primit mesajul pe care l-am lăsat la televiziune, zise ea îngrijorată.

El intră în casă.

Sandy uitase cât de înalt era, cât de solid. I se părea că-i ocupă întreg holul în timp ce se îndrepta spre ea.

– Ar trebui să spui că am primit un alt fel de mesaj.

Ochii lui erau serioși și ea își dorea ca el să zâmbească. Căra în mână… căra în mână o pereche de undițe de pescuit? Îl privi întrebător.

– Unele lucruri merită încercate din nou, îi zise el calm. Mi-am închipuit că îmi oferi o a doua șansă și eu voi face la fel cu pescuitul.

Ochii lor se întâlniră șI ea nu era sigură cine a făcut prima mișcare, dar într-o fracțiune de secundă căzuse în brațele lui. O sărută apăsat și ea auzi sunetul ascuțit al undițelor care cădeau pe podea.

McCade se înfioră plin de emoție când Sandy îi întoarse sărutul cu patimă. ÎI mulțumea lui Dumnezeu pentru că îl mai iubea! Îi sărută buzele, fața, lipindu-se de ea, strângând-o în brațe ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Și n-o va face. Numai un prost ar face această greșeală de două ori.

– Ce te face să fii atât de sigur că îți ofer o a doua șansă, McCade? murmură Sandy înainte să-i prindă lobul urechii cu dinții.

El râse. Cum de și-a închipuit că poate trăi fără ea?

– Dacă până acum n-am avut o atitudine pozitivă, acum totul s-a schimbat. Asta numai dacă îți săruți în acest fel partenerii pe care vrei să-i alungi.

După aceea îi ridică mâna pentru ca diamantul să strălucească în lumină.

– Ca să-ți spun adevărul, inelul de pe mâna ta mi-a oferit cel mai bun indiciu. A fost unul din rarele momente din istorie când s-a dat un răspuns unei cereri în căsătorie chiar înainte ca aceasta să fie rostită.

Sandy îi zâmbi, uimită că se simte atât de bine. Nu trecuseră decât puține minute de când era zdrobită de durere.

– Cred că mi-am arătat prea mult mâna, zise ea. Nu e de mirare că ești atât de sigur pe tine.

Zâmbetul lui McCade se stinse.

– Adevărul este că singurul lucru de care sunt sigur e cât de mult te iubesc și cât de mult te doresc. Chiar crezi că eu îți pot oferi tot ce-ți dorești? o întrebă el cu o voce emoționată.

Sandy nu ezită.

– Da.

O privire visătoare îi lumină figura întunecată.

– Ești chiar atât de sigură? șopti el.

– N-am fost niciodată în viață mai sigură de ceva, spuse ea. Respiră adânc. Nu mă aștept să nu mai lucrezi și eu nu voi puea să te însoțesc acolo unde vei fi chemat, nu mereu, dar…

– Asta e cea mai simplă problemă, o întrerupse McCade. Slujba mea, a ta, putem rezolva asta. Se opri și privi podeaua înainte de a-i întâlni ochii. Trebuie doar…să știi că nu mă voi îndrepta niciodată spre înalta societate, Sandy. N-am acest gen de clasă și stil…

– Ai mai multă clasă decât oricare bărbat pe care l-am cunoscut, zise ea indignată.

– Am multe defecte, recunoscu McCade.

– Nici eu nu sunt perfectă, îi spuse Sandy.

McCade o strânse în brațe și o sărută din nou.

– Te iubesc. Ridică puțin capul și o cercetă atent. Nu vreau să faci o greșeală pe care mai târziu s-o regreți.

– Aș putea spune același lucru și despre tine. Figura ei deveni serioasă. Ești sigur și pregătit să te așezi la casa ta, să ai obligații față de o persoană?

– Vreau să cumpărăm o casă, zise el trecându-și degetele prin părul ei lung, blond. Voi crește câțiva cai, vom avea un câine mare și, poate, în câțiva ani, un ponei sau doi pentru copii…

– Copii, repetă Sandy visătoare.

– Și pe tine te doresc, zise el cuprinzându-i fața cu mâinile și sărutând-o. Te vreau lângă mine pentru tot restul vieții, Sandy. Vreau să port o verighetă pe deget pentru a spune lumii întregi că inima mea îți aparține. Vreau să am copii cu tine, mulți copii care să aibă minunații tăi ochi albaștri…

– Și zâmbetul tău, șopti ea. Sper să aibă zâmebtul tău, Clint.

El se așeză într-un genunchi.

– Mărită-te cu mine, Sandy.

– Ți-am dat deja un răspuns, zise ea cu blândețe.

– Vreau să te aud spunând asta. Vreau s-o facem cum trebuie.

Părul îi cădea pe frunte și îl împinse neliniștit pe spate în timp ce o privea. Va păstra momentul acesta în amintire toată viața, realiză Sandy privindu-i fața frumoasă, familiară. În această seară purta un tricou roșu și blugi albaștri. Materialul

tricoului se strânsese din cauza spălărilor repetate și acum i se mula pe piept și pe brațe. Da, cu siguranță își va amintia această clipă toată viața.

– Da, răspunse ea încet. Mă voi mărita cu tine.

El îi zâmbi când o privi în ochi și ea văzu fericirea din ei, fericirea și mulțumirea, împreună cu o liniște adâncă.

– Bine, spuse ea, mai mult pentru sine. E foarte bine.

McCade se ridică și o sărută, cu un sărut blând, dulce, care o făcu să tremure. O ridică în brațe și porni cu ea pe hol pentru a ajunge în dormitor. La jumătatea drumului, se opri.

– Trebuie să plec în Florida. I-am făcut o promisiune lui Parks și acum nu pot să-l dezamăgesc.

Îi apropie capul de-al ei și îl sărută.

– Nu trebuie să pleci astă-seară. Nu-i așa?

Cu toate că atenția lui era atrasă foarte mult de buzele ei, încercă să mențină distanța și făcu eforturi să vorbească.

– Trebuie să ajung acolo marți dimineața. Dacă plec cu motocicleta… Ea îl sărută lung și insistent până ce el oftă. Nu vreau să plec…

– Lasă motocicleta aici, murmură Sandy sărutându-i bărbia și gâtul, pleacă luni dimineață. Atunci voi pleca eu.

Îl sărută din nou buzele și el îi răspunse cu o pasiune care îi opri cuvintele.

McCade o așeză pe podea și o privi fix.

– Atunci vei face… ce?

– Voi pleca. Ea zâmbi. Spre Florida. Ca să fiu cu tine.

Îl iubea. Îl iubea atât de mult încât avea de gând să-l urmeze pretutindeni. Cumpărase bilet de avion încă de când îl știa plecat, chiar dacă el pretinsese că n-o mai dorea. Făcuse

toate astea, o făcuse să sufere, și ea tot reușise să vadă lucrurile clar, să știe ce simte el pentru ea. Și în tot acest timp *el* crezuse că e expert în limbajul trupului.

Îi atinse ușor obrazul.

– Te iubesc.

– Mărită-te cu mine mâine, zise McCade repede. Putem merge până la Las Vegas și…

– Nu puteam aștepta până când ajungem în Florida? întrebă Sandy. Acolo, mama poate lua parte la nunta noastră. Știu că i-ar plăcea asta. Va fi încântată.

El oftă.

– Ești sigură că m-a iertat pentru accidentul de la pescuit?

– Dacă n-a făcut-o, șoptește-i numai cuvântul "nepoți" și vei vedea că ți se aruncă în brațe.

El zâmbi. Apoi oftă din nou.

– De ce naiba stăm aici și vorbim?

– Pentru un bărbat care știe atât de multe despre limbajul trupului, petreci cam mult timp vorbind, îl tachină ea.

McCade o ridică în brațe și o duse în dormitor. Apoi, fără a mai rosti vreun cuvânt, o făcu să înțeleagă, foarte limpede, cât de mult o iubește.

Sfârșit